

Giới thiệu Vương Gia Bao Cỗ Sủng Đế Thành Phi

Hoàng tử được hoàng thượng rất sủng ái nên từ nhỏ đã không đam mê học hành lại thích du ngoạn thiên hạ suốt ngày ăn chơi lêu lổng, lại thích hóa trang thành đại hiệp vân du tứ hải, thật sự tài cán chẳng bao nhiêu. Hoàng tử đó chính là hần là sủng nhi của Hoàng đế đường triều của Hiên Thiên quốc.

Nàng là ngũ tiểu thư của Đường gia, vốn sinh ra đã mệnh cách cao quý vô tình bị kẻ gian biết được, thiết kế hãm hại rơi từ vực thăm vạn trượng mà tấn vong. Nhục thể bất hoại được vong linh từ dị giới thế kỉ 21 cũng bị người hại chết, tá thi hoàn hồn, lúc tỉnh dậy đã là một người khác.

Nhưng trong thiên hạ lại xuất hiện nhiều lời đồn Kê thông minh tài trí đẹp loạn quan tham là ai?"

"Người cầm binh sa trường một kiếm vừa vùng quần hùng xám mặt là ai?" Trong thiên hạ chỉ có một người như vậy, Long bất cử thanh tiểu miêu sao??? Không chỉ vậy mà còn Ai nghe rằng Thiên Cực chương môn nhân uy danh lừng lẫy." Người nói rằng Vân Quân sư mưu lược như thần." Vậy ra người đó là ai, trong thiên hạ duy độc chỉ có một nam nhân biết được. Mời các bạn theo dõi truyện Vương Gia Bao Cỗ Sủng Đế Thành Phi sẽ trả lời tất cả câu hỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên không, chuyện này cũng có thể xảy ra trên người nàng.

Trong một sơn cốc tịch tịch tịch tịch, cả không gian đều bao trùm sắc hồng nhuận của những đóa đào hoa khẽ phát phơ trong gió. Một trận gió phát đến cánh hoa đào bay lả tả, khung cảnh bao trùm bởi trận mưa hoa đào đẹp không tả xiết. Trên nền cảnh thiên nhiên tươi đẹp như vậy, giữa sơn cốc một mái nhà tranh đơn sơ nằm đó, và cánh hoa đào hòa hòa cùng thứ ánh sáng dịu nhẹ mang mùi hương thanh thuần tràn vào theo khung cửa sổ chiếu lên dung nhan của nữ oa còn đang say ngủ, làm sáng lên nửa phần ngũ quan tinh tế sáng trong như mỹ ngọc.

Đôi hàng mi mắt nữ oa khẽ hấp háy, thần trí cũng dần dần triển lộ, đôi mắt mơ màng cũng dần thích ứng với những ánh sáng tươi mới. Chỉ là vừa mới hé mắt ra, thì đầu nàng đau dữ dội. Máy nhỏ nhủ thật chắc, những ngón tay siết vào thành giường hiện rõ màu sắc trắng bệch. Trên trán cũng rịn ra một tầng mồ hôi lạnh. Đau đớn nào nàng chưa từng trải qua, thống khổ cũng nhanh qua đi, nhưng có nhiều chuyện người bình thường khó có thể chấp nhận được.

Một hồi lâu, mi mắt nàng lên liền tỏa ra hào quang chói mắt, con ngươi giáng sắc* linh động, thanh bạch, nhẹ nhàng nhìn xung quanh. Trong thâm tâm nữ oa cười lạnh thì ra mọi chuyện không tưởng hoàn toàn có thể xảy ra. Học thuyết của Anh – Xanh có thực. Nhất mi nhìn qua khung cửa sổ, là một rừng hoa đào rợp cả trời, hương thơm thoang thoảng thanh tao hòa với ánh nắng vàng dịu dàng. Lại nhìn lại tình hình của chính mình, nàng thật sự muốn cười to một lần.

(* màu hồng)

Nhớ lại khoảnh khắc trước khi ý thức của nàng chìm trong một màu đen thâm thẳm. Đó là khung cảnh hoảng loạn của tất cả các hành khách trong khoang máy bay. Một bên động cơ đã bị người cài kíp nổ, toàn bộ máy bay đang rơi tự do xuống biển, để mặc khung cảnh hoảng loạn, nàng nâng mắt nhìn ra bên ngoài. Nữ tử cười nhạt phong tình, nhìn không ra biến hóa gì, chỉ duy đôi con ngươi lạnh lùng. Đúng là không ngờ rằng lại có kẻ dùng mấy trăm hành khách trên máy bay này tuần tán với nàng, thực không còn thời gian cho bọn họ, không thể chờ được nữa. Chính lúc này, nhiệm vụ cuối cùng của nàng - “Khế ước” lại phát sáng. Nàng có thể nhận ra rằng vàng sáng ấy đang bao phủ lấy chính mình rồi từ từ nàng mất đi ý thức.

Bây giờ tỉnh lại, nhìn lại bản thân mình, từ một cô nương hai mươi tuổi liền hóa thành một nữ hài năm tuổi. Thực muốn cười rất lớn. Nàng đường đường là Kim Possible Phương Đông, không có việc gì không thể làm được. Là nhân vật tuyệt đối có tầm quyết định đến an ninh của một quốc gia. Vậy mà lại chết dễ dàng như vậy, mà đáng cười hơn nàng cư nhiên xuyên không đến đây.

Nhớ đến kiếp trước, hai mươi năm sống trên đời, không có nghề nào bó buộc được nàng. Đừng hỏi nàng làm gì? Nàng không có nghề chính thức. Kiếp trước nàng cùng người bạn thân nhất của mình Nhã Cẩm, thành lập một trang web rất đặc biệt. Chỉ cần hai người họ chấp nhận không có việc gì là không hoàn thành. Hóa thân thành đầu bếp, bác sĩ, thậm chí là sát thủ, đặc công, trực tiếp làm công việc chuyên môn của những người này, còn được mọi người khen tặng cho ba chữ Bách nghệ tinh. Trên thế giới có năm mươi quốc gia nhận quyền bảo hộ hai nàng. Nhưng không ngờ một lần chết đi lại hóa thành một thứ nữ không được sủng của Đường gia – Đường Vân Y.

Nói đến thân phận mới này của nàng chính là chuyện phi lý nhất trên đời này. Phụ thân của ‘nàng’ chính là Đường gia chi chủ - Đường Mệnh Cách là người chủ trì mọi việc lớn nhỏ của gia cùng hệ thống các thương quán khắp đất nước. Nói đến Đường gia người ta liền nhắc đến bốn chữ ‘Phủ khả địch quốc’, là thương gia lớn nhất ở Hiên Thiên quốc này. Còn ‘nàng’ vốn là con của một nha hoàn tên Tô Nghênh Hạ, vốn do một lần lão ta say rượu làm thành phụ nhân nhà mình, chín tháng sau thì sinh ra ‘nàng’, còn mẫu thân vì khó sinh mà chết. Trong Đường gia, ‘nàng’ thân phận là chủ tử nhưng còn không bằng một nha hoàn bị người người khinh khi dấn cho cái danh nghiệt chủng.

Lúc đầu còn có một bà vú rất thương yêu ‘nàng’ chăm sóc, sau không hiểu vì lý do gì lại bị đuổi đi. Trong chính nhà của mình lại bị bức đến thân cô thế

cô như vậy. Nhưng dường như cảm thấy ‘nàng’ chưa đủ đáng thương, ngày ‘nàng’ sinh ra có xuất hiện dị tượng, người duy nhất nhìn thấy lại là Đại phu nhân. Vì sinh lòng đổ lệ, mà bà ta không ngăn ngại hạ độc trên người một đứa bé chưa đầy ba tuổi là ‘nàng’. Đến nay cũng được ba năm, mấy ngày trước chính là lần hạ độc cuối cùng, ‘nàng’ vì chạy trốn mà rơi xuống vực...

Xem xét kỹ lưỡng mọi chuyện, khỏe mỗi nàng cong lên cười nhẹ nhàng. Thân thể nàng bây giờ chính là của Đường Vân Y, trước nay Vân Minh không tính chuyện sẽ thay người khác báo thù, huống hồ chủ thân xác này lại đã chết, không cơ sự gì dính dáng đến nàng. Thân phận nữ nhân của Đường gia này không đáng nhắc tới. Lại nói đến độc, bây giờ không nhìn thấy thứ trên mặt mình là gì, nhưng nàng có thể nhận ra sự khủng khiếp của nó như thế nào. Không phải là một mảng huyết nhục mơ hồ sao? Chắc chắn trên gò má bên phải của khuôn mặt là một bãi nhầy, lỗ chỗ các hõm thịt dưới da là nơi các độc trùng màu trắng như sữa thay phiên chui lên chui xuống mà ra. Mùi Xạ Đĩnh Đạm gay mũi hòa cùng với mùi tanh tươi của máu, các bụng mũi, và mùi đặc hữu của da thịt dị thối rữa. Không thể dùng từ khủng khiếp để hình dung. Nhưng...

Nét cười nơi khỏe mỗi càng sâu, Vân Minh a Vân Minh, khi nào thì người lại rơi vào tình trạng thảm hại này a. Bất quá nàng chính là thích như thế này, vì bây giờ trên người nàng, độc này là do nữ chủ của Đường gia gây nên. Trước giờ Vân Minh nàng chính là không có thói quen thay người khác trả thù, chỉ là nàng sẽ bức họ phải mang oán niệm với nàng sau đó danh chính ngôn thuận mà thu thập.

“Cách cách.” Trong lúc này, một lão bà tóc đã hoa râm nhưng khuôn mặt thực không đoán ra tuổi tay bụng chậu nước bước vào. Tầm mắt dừng trên một bên khuôn mặt của nàng không hề trốn tránh, trong đôi mắt vẫn còn tình tường của bà lão, nàng có thể nhìn thấy niềm yêu thương và đau xót. Lão bà mang chậu nước đặt sang một bên, rồi ngồi sang bên cạnh nàng.

Vân Minh hơi ngạc nhiên về biểu tình của bà, không phải là kinh tởm hay khinh bỉ mà là đau lòng sao? Từ bao giờ thì đã có người đau lòng vì nàng, nàng còn nhớ không rõ, trái tim cũng không tự chủ được mà muốn sự ấm áp, nhưng lý trí lại không cho phép như vậy. “Bà bà không sợ khuôn mặt của con sao?” giọng nói non nớt trong trẻo mang theo nồng đậm chua xót nhìn chằm chằm vào lão bà trước mắt.

Đối mặt với đôi con người giáng sắc xinh đẹp, trong suốt vô ngần cùng khuôn mặt bị người hạ cổ độc mà thành ra như vậy, trong lòng bà càng thêm chua xót, bàn tay nhẹ nhàng vuốt vài sợi tóc vờn trên vầng trán tròn mịn nhẹ giọng nói. “Ta không sợ, tội nghiệp con mới mấy tuổi đầu mà đã...” bị người hạ độc, nhìn không ra tiểu nữ oa trước mắt trải qua những chuyện như thế nào.

Có được đáp án của mình, nàng cười vui vẻ, dung mạo ghé tởm hơi nâng lên. “Bà bà là người đầu tiên không sợ. Con thương bà bà nhất.” bộ dáng nàng lúc này mười phần là trẻ con, bởi có trẻ con mới dễ dàng tin người, bởi trẻ con nên mới dễ buồn dễ vui, huống hồ phần cảm xúc này của nàng là thật chỉ là làm cho nó phóng đại hơn thôi.

Nhưng lão bà bà nhanh chóng nhận ra trong lời nói của nàng có bao nhiêu mất mát. Nữ hài này thật đáng thương. (Tác giả: Nhân vật giới đóng kịch nhất truyện... :P :P) Không biết ai lại hạ loại độc quái ác này lên người nàng chứ. Nhưng mà người muốn hạ độc này phải không là người thân của nàng. Nghĩ tới đây lão bà bà lo lắng hỏi. “Con nhà ở đâu? Ta sẽ đưa con về.” Nếu nàng thực sự bị người trong gia hại bà nhất định sẽ bảo vệ tiểu nữ oa trước mắt này.

Chữ ‘nhà’ này làm nàng sững người ngay lập tức, cúi gằm mặt không nói, ngẩng lên vẫn là khuôn mặt tươi cười, nhưng lời nói lại mang theo một cổ bi thương nhân nhật. “Bà bà, con...con... là không muốn về nhà ngay bây giờ, có thể chờ tới lúc tối được không?” cơ thể cũng không khống chế được mà run bần bật. Vân Minh cũng không hiểu vì sao cơ thể mình lại có phản ứng như thế, phải hay không là cảm giác của Đường Vân Y? Nhưng mà nàng hiểu bây giờ thuận theo tâm tình còn sót lại của Đường Vân Y hẳn tốt hơn cho nàng, bây giờ trở lại Đường gia, không phải là phương án tốt, càng không nằm trong suy nghĩ của nàng.

Không ngờ đến phản ứng này sợ sệt này của tiểu nữ oa, lão bà càng dâng lên ham muốn bảo vệ, người làm sao mà không biết nàng bị đánh đập, thử hỏi khi vất vạc áo lên, trên cánh tay nàng không phải là đầy những vết bầm tím sao. Cái này quá rõ ràng. Lão bà bà ôm nàng vào lòng ôn nhu hỏi. “Con có thể ở lại đây với ta. Đây sẽ là nhà con.” Bàn tay cũng nhẹ nhàng xoa mái đầu của nàng, cố làm cho thân thể còn run bần bật của nàng an tĩnh lại.

Ngay từ lúc lão bà nói lời này, Vân Minh đã thực sự bị sững sốt thật, với khuôn mặt này của nàng, đừng nói là chính mình mỗi lần nhìn vào gương còn không kim được sự khó chịu, chứ mà với một người nàng chưa từng quen biết như bà bà. “Thật sao bà bà, bà bà chịu nuôi con sao?” Nghĩ tới sống cùng với một lão nhân mấy mươi tuổi, nàng chỉ sợ phiền toái đến người khác.

“Không sao, không sao. Bà bà biết con chịu khổ nhiều rồi bây giờ ở đây với ta.” Bà lão cười hiền từ nói với nàng một câu như vậy.

Tác giả: Tiết mục bỏ nhà đi bụi của đồng chí Vân Minh bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bảo Có Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Được y thiên phú

Trời tối đến, màn đêm bao phủ một sắc màu đầy mê hoặc, son cốt tối lan mang những màu sắc hỗn tạp xám trắng và dịu dàng của ánh trăng. Những nhánh đào hơi hơi đung đưa trong làn gió nhẹ thoảng thoảng một mùi hương để chịu đến thoải mái.

Ánh nê vàng hắt ra từ ngôi nhà tranh ấm áp, bà bà dọn xong thức ăn lên bàn, vài món ăn nhẹ nhàng có sẵn xung quanh ngôi nhà, bên cạnh còn có súp hoa đào*. Vân Minh đứng bên cạnh phụ một tay, đến phiên bà bà đem đồ dọn ra xong, có tận ba cái bát và ba đôi đũa thì hơi ngạc nhiên. “Bà bà,

chúng ta còn sống với ai nữa sao?” nàng cũng vô thức mà dùng từ ‘chúng ta’.

Lão bà là người tinh ý nhận ra sự gằn gữ trong lời nói của nàng, ánh mắt hơi sáng lên rồi cụp xuống, liền đoán, coi như là nàng cũng coi bà là người nhà rồi, có thể mở rộng lòng mình tiếp xúc với người khác không phải là tốt lắm sao. “À, còn có lão ông. Ông ấy lên núi hái thuốc rồi, chốc nữa sẽ về đây thôi.” nói đến đây ánh mắt bà lão hơi nâng lên ý cười.

Lời nói vừa dứt cửa nhà tranh liền mở ra, không khí lạnh tràn vào, một lão nhân khuôn mặt chữ Điền, hơi dài, không để ý có trẻ nhỏ bên cạnh, vừa thấy mặt lão bà đã cất tiếng reu rầy. “Bà bà nó à, bà có nhớ tôi không?” khoe môi đầy rìa cũng hơi nhếch lên cười hề hề. Vừa để cái gói hái thuốc sang bên cạnh, lão ông liền nhìn lão bà nhảy nháy mắt mờ ám.

Hai người này... Vân Minh chớp mắt, cũng không kim được cười ghen trong ngực, khuôn mặt vì nhin mà đỏ cả lên, vai còn run run. Lão bà liếc xéo lão ông, lạnh lùng nói. “Ông già này, không thấy có trẻ nhỏ sao?” Chọc cho nàng cười, thật là mất mặt a.

Lão ông lúc này mới chuyển tầm quan sát cho nữ oa vì nén cười mà suýt nội thương là nàng. Ngay lập tức thu hồi biểu tình vui vẻ trên mặt thay vào đó là vẻ hống hách. Lão hếch mặt lên cười tự mãn. “Uy nha đầu, tỉnh rồi sao? Không ngờ y thuật của ta lại còn hảo như vậy a.” mặc dù lão không tra ra nguyên nhân vì sao nàng vẫn hảo hảo khi rơi từ vực xuống nhưng mà hơi thở cũng rất mong manh nha, xét về công cán lão cũng có phần, tự nhận mình dám xưng đệ nhị không ai dám xưng đệ nhất.

Vân Minh liền hí hóp mắt lạnh nhìn lão : “Lão gia gia người đừng có tự mãn như vậy được không???” Đừng tưởng nàng nhìn vẻ ngoài là trẻ con nhưng sự thực là kí ức kiếp trước rất nhiều, không, là lưu giữ lại toàn bộ. Đặc biệt là dược liệu này nọ, đối với người kiêu căng thì mình càng phải kiêu căng hơn. Nàng chống cằm cười, rồi từ từ nói. "Trong số dược liệu này của người rõ ràng chưa phát huy được hết được công dụng a." những thứ này lúc trước nàng đã đọc qua, ba chữ Bách nghệ tinh cũng không phải là hư danh.

Ngay lập tức lão liền thu hồi lại khí thế kiêu hãnh của mình, dùng ánh mắt trừng trừng nhìn nàng. Vân Minh cũng không ngần ngại chơi trò đấu mắt này với lão.

Trong căn nhà tranh tức thời nòng nặc mùi thuốc súng. Hai người đồng thờ hí hóp mắt, chỉ tiếc là tầm mắt dùng được không bao lâu thì lão nhân nào đấy đã không chịu nổi, người chịu trước tất nhiên là lão. Không nghĩ ngờ gì nữa lão đành mở lời trước. “Nha đầu dám chê bai y thuật của ta, người cùng lắm chỉ là một cái tiểu nữ oa miệng còn hôi sữa không hiểu chuyện lão gia gia cũng không chấp nhất với người.” Lão đại nhân đại lượng lắm không chấp nhất với tiểu nữ hài như nàng đâu. Ánh mắt lóe lên nhìn lão bà ý hỏi ‘lão gia gia???’ Đột lại chính nụ cười trên môi lão bà, coi như hiểu.

“Thật sao? Vậy nha đầu ta hỏi gia gia người, trong đơn thuốc của người gồm có tám vị, tất thấy là ba mươi bảy lượng sắc mỗi ngày ba lần đúng không?”

Lão ông tuy có hơi ngạc nhiên nhưng như thế thì có ý nghĩa gì. “...” tầm mắt hơi nâng lên, nữ hài này là người của tiệm thuốc hay sao???

Nhìn biểu tình hơi lay động của lão, môi đỏ hơi nâng lên, Vân Minh nhẹ nhàng nói : “Nhưng người không biết rằng nó còn thiếu hai vị rất quan trọng sao?” con người hơi đảo nhàn nhạt ý cười. Vậy...

“Người nói thử xem” Lão không tin với y thuật cả lời lão lại thua một nha đầu chưa đến năm tuổi.

“Nếu thêm vào trong một lượng Trần Diệp Thảo và hai lượng Huyết Dụ thì sẽ có công hiệu nhanh hơn và các dược liệu còn lại cũng không uổng phí.” ngắn gọn dứt khoát, lời này nói ra chính là lấy một cái thiện cảm trước đã.

Một lời nói ra nhanh chóng làm cho lão ông sững sốt. Trong lòng lăm lăm, suy đi tính lại, dựa vào dược tính kị hiềm, mọi vị lại thật cần như thế. Khuôn mặt lão chuyển chuyển từ không tin sang tin rồi thành không thể tin được. Cuối cùng thấy không có gì đáng bắt bẻ được lão đành thở dài nói : “Xú nha đầu khá khen cho người, chỉ một đơn thuốc mà khiến ta tâm phục khẩu phục. Chỉ tiếc...” nói rồi lắc lắc đầu.

Trong con người giáng sắc nhận ra ánh mắt nuôi tiếc của lão là có ý gì. Khuôn mặt dưới bức màn sa mỏng liền hiện lên một nét tươi cười giảo hoạt : “Lão gia gia, ta nói người thu lại ba chữ ‘Xú nha đầu’ lại đi.” Bây giờ độc còn trên người nàng, dung nhan bị hủy một nửa nhưng mà với việc nàng trừ tính tất nhiên độc này có thể hết. “Độc trên mặt không phải là không có cách giải.”

Lão ông và lão bà tức thời nhìn nhau, đúng là tiểu nữ trước mắt là đứa trẻ khôn ngoan nhưng có nhiều thứ không thể tùy tiện nói ra được, đặc biệt là những thứ thiên cổ kì quái này. Loại độc dùng trên mặt nàng không phải là một loại độc bình thường. Người người biết đến nó là nằm trong Thiên hạ tam đại kỳ độc, thực ra là có tới bốn loại nhưng đồng đứng thứ ba có hai loại độc, trong có có loại độc này – Bách trùng độc.

Nhìn rõ trong mắt lão ông và lão bà đều là không tin tưởng nàng nhẹ giọng nói tiếp : “Loại độc này là dùng 360 loại độc trùng mà độc thành. Thực ra thời gian hạ độc mất gần ba năm, thay phiên sử dụng từng loại độc. Cứ mỗi ba ngày sẽ hạ một độc, nhìn theo những trùng độc trên mặt con thì hẳn là đã hạ xong độc này. Phải không?” khuôn mặt cũng không có nhiều thay đổi, tầm mắt dùng trên mọi biểu tình trên mặt hai người.

Bởi lẽ độc này là kịch độc nên rất ít người biết rõ chân chính về nó như thế nào, chỉ có những người là Độc nhân sư chuyên gia tìm hiểu về độc thì mới biết đến, không những thế độc này đã gần như bí truyền từ lâu. Nữ oa trước mắt này làm sao lại biết rõ như vậy??? Đôi khi con người ta không nên dùng những thước đo bình thường để nhìn mọi người khác nhau và nhóc con này phải chăng là một người như vậy. Nghĩ đến đây trên khuôn mặt cũng thay thế bằng một nét nghiêm chỉnh, tiếp lời của nàng. “Đúng vậy, nhưng kỳ lạ ở điểm, độc này hoàn toàn không gây hại cho người mà chỉ hủy đi dung mạo và ba năm lại tái phát đau đớn một lần.”

Nghe đến lời này, mâu quang giáng sắc lóe lên, nắm ngay điểm mấu chốt mà giải thích tiếp. “Theo gia gia, người vì sao lại không gây nguy hiểm tính mạng?” Mỗi loại độc được hạ dần theo mấy năm như vậy độc đều là kịch độc, chỉ cần một lượng nhỏ hoàn toàn có thể gây chết người, độc sau dược tính lớn hơn độc trước, độc chồng độc, chỉ là ngay cả người chế ra loại độc này lại hoàn toàn không biết được rằng để độc tính theo đúng chu trình đó đã

để lại một lỗ hổng. "Đơn giản chỉ là theo quy tắc Độc khắc độc, dựa vào đó cũng sẽ tìm ra phương pháp giải độc." nói xong tầm mắt dừng trên thức ăn trên bàn đã nguội gần hết, hơi nhủ nhủ mày.

Lão ông lâm vào trầm tư, này nói ra cũng thực không phải không có lý lẽ, nhưng tra từ loại độc đầu tiên đến loại độc cuối cùng không phải là chuyện đơn giản, tốn rất nhiều thời gian, thậm chí còn phải tìm nhiều loại thuốc cực quý hiếm mới có thể giải được, trên cơ bản là điều không thể, vì giữa các loại độc ấy còn có sự tương xung tương khắc với nhau.

Vân Minh nhìn ra những tính toán trong đôi con ngươi của lão ông, nàng cũng thực không muốn chơi trò ta nói, ngươi nghe này nữa, tận mắt chứng kiến thì tốt hơn a. "Gia gia, hẳn là nên tận tường nhìn thấy thì mới tin đi." Tầm mắt dừng trên bàn thức ăn sớm đã nguội. "Thức ăn cũng đã nguội rồi ăn thôi, có chuyện gì thì để sau hẳn tính nga."

Lão ông cùng lão bà hơi nhủ nhủ, chỉ là vấn đề này hơi rắc rối chỉ bằng để lại phía sau hẳn tính cũng không muộn, liền dời chú ý xuống bàn, ăn cơm. Một lát sau đồ trên bàn cũng vơi đi gần hết. Vân Minh mới nhỏ giọng hỏi: "Gia gia, bà bà hai người có thể dạy cho con võ công được không?" con ngươi mang ý cười nhợt nhạt nhìn hai người, giáng sắc lại có thần thái kiên định. khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên chứa đầy vẻ chân thành.

Nghe lời này lão bà cũng không khỏi ngạc nhiên, bà tự nhận mình cũng ít khi dùng đến nội công, từ lúc nàng tỉnh dậy đến giờ, bà bà tự nhận chưa có dịp dùng qua nội công, mà thế nào trong khoảng thời gian ngắn này lại bị người khác dễ dàng phát hiện như vậy chứ. Mà này lại là một cái tiểu nữ oa a. Không kìm được sự ngạc nhiên lão bà bật hỏi: "Làm sao con biết?" tiểu nha đầu này làm cho bà chịu không ít kinh hi a.

Tầm mắt lướt qua lão ông, nhận thấy một tia xao động trong mắt lão, như vậy cũng đủ, Vân Minh hài lòng cười nhẹ "Người không phải là đã nói cho con biết ngay từ lúc con nhìn thấy người lần đầu tiên không phải sao?" dừng trên khuôn mặt chứa ý không tin của lão bà một chốc nàng lại nói tiếp: "Thứ nhất, lúc người bước vào rõ ràng còn mang theo một chậu nước ấm đây, mà bước đi lại trầm ổn không hề có điểm xê chuyển, này nếu có một người hẳn đây cũng chưa ngã được." Một người đã quá lục tuần mà vẫn khỏe mạnh như vậy thật là hiếm có." Thứ hai, lúc người đặt chậu nước xuống, mặt nước không hề cóchau động như người thường, chỉ là nhẹ nhàng chau đảo." Điều đó chứng tỏ sức giữ thăng bằng của lão bà thực hơn người thường. Và cuối cùng. "Thứ ba là tuổi tác, dựa vào mái tóc đã điểm bạc của người hẳn cũng đã ngoại thất tuần, nhưng thần sắc lại ôn nhuận, hồng hào, hoàn toàn không hề có dấu hiệu của tuổi tác làm ảnh hưởng đến. Dựa vào ba điểm khác thường trên con nghĩ những người có võ công thậm chí là thượng thừa mới có được như thế. Phải không?"

Đúng là rất oanh động a! Nhìn biểu tình vẫn đạm phong khinh của nàng, hai người thực có lúc nghĩ những lập luận như thế này làm sao lại hội được trong đầu nàng. Nhưng lời nói ra tuyệt không có sơ hở. Lão bà không khỏi sững sốt thế nào mà mình lại bị một nha đầu quan sát căn kẽ, vạch bao nhiêu điểm thiếu sót như thế a. Chứng tỏ mình thật là quá khinh suất. Bây giờ bà chính là một lão bà bình thường a. Lão ông cũng không khỏi sáng mắt lên cười hề hề, tặng cho nàng một câu: "Nha đầu, hảo."

Vân Minh chớp ngay thời điểm "Gia gia, người nói có thể dạy võ công cho con được không?" đôi con ngươi tinh nghịch dừng lại trên khuôn mặt còn vương nét đắc ý của lão.

Nhưng dù sao lão ông này cũng là một người khôn ngoan, đảo mắt suy nghĩ một chốc, mới thờ ra một hơi. "Được, nhưng với điều kiện ngươi nói độc trên mặt ngươi có thể giải, ta chờ đến ngày mà ngươi có thể giải được thì ta sẽ dạy cho." Lão nhất định không cho qua dễ dàng như vậy, muốn giải được độc này, còn lâu đi. Lão không tin một nha đầu mới tý tuổi mà lại có thể giải được.

Hài lòng sau khi nghe câu trả lời mang đầy tính khiêu khích của lão, Vân Minh cười chói lọi hướng lão ông chìa ngón tay út ra: "Nhất ngôn cửu đỉnh."

Lão ông cũng không thấy việc thách đố với một nữ hài năm tuổi này là chuyện gì quá mất thể diện, ngón tay cũng chìa ra ghé vào ngón nhỏ trắng nõn của nàng. "Hảo. Nhất ngôn cửu đỉnh."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Có Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đông Thiên đại lục.

Hai ngày sau...

Ánh nắng sáng sớm trải dài khắp sơn cốc, sưởi ấm những đóa hồng mai trên ngọn cây lẩn thẩn hồng được ropy bởi vô vàn những cánh hoa đào rơi hôm qua. Chim hót ríu rít ngoài khung cửa sổ, không gian thoáng đảng tinh mịch... "LÀO THIÊN A!!!" Bất chợt một tiếng hô vang vọng, uy lực, làm những cành đào lung lay dữ dội, chim chóc bay tán loạn.

Âm thanh này không gì khác bắt nguồn từ căn nhà trúc kia, à, đại khái chính là do lão nhân nào đấy hô lên vì kinh ngạc. Cái chuyện gì thế này? Trùng độc đâu? Huyết nhục mơ hồ đâu? Bách trùng độc thế nhưng lại biến mất không dấu vết. Lúc này, khuôn mặt của nữ oa trở về đúng bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu của một đứa trẻ năm tuổi. Chuyện này rõ là không thể tin được mà??? Lúc này chân chính đứng trước mặt ông chính là một Vân Minh phần điều ngọc mài, muốn xinh xắn có xinh xắn, muốn đáng yêu có đáng yêu. Nhưng thế mà làm sao có thể như thế được? Lão ông dụi mắt lần thứ n không tin vào mắt mình, không thể nào được a. Hai ngày trước đây, lão còn tự tin cười khinh bỉ nhìn nàng phun ra một câu. "Không biết lượng sức mình." thế mà...

Nhiều cặp mắt xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Minh hiện lên vẻ không vui, ngồi trên giường ngoài ngoài lỗ tai, phì cười nói. “Gia gia, người ghét to như thế làm gì.” mới sáng sớm đã đánh động như vậy rồi, biết thế nàng đã thủ sẵn một thứ nào đấy bịt tai lại rồi. Nhưng đây không phải là mấu chốt vấn đề, quan trọng là. “Người có thực hiện lời hứa của mình không a?” nàng chính là muốn cho mình cường đại. Ai bảo trên đại lục này là cường giả vi tôn, mà Vân Minh nàng không định sống cả đời trong sơn cốc như vậy.

Bị sự thật trước mắt làm cho kinh ngạc, cái chính là lão vẫn muốn biết nguyên nhân tại sao độc trên mặt nàng biến mất. Công sức mấy mươi năm ròng của lão đổi lại chỉ là ha ba ngày chữa trị là xong sao? Lão không cam tâm. “Dạy tất nhiên sẽ dạy, nhưng trước hết, nha đầu ngươi nói làm sao lại giải được độc này a.” lão chính là không ngờ tới bây giờ lại bị một nha đầu hạ nhục như thế này đây. Thất bại thảm hại.

Vân Minh đảo hồng ngươi. Vậy là coi như đồng ý cho nàng rồi, khoe môi câu lên cười cười nói. “Không phải là con đã nói rồi sao. Là Độc chế độc a.” Độc này được coi là kì độc cũng không phải hư danh, nhưng thông thường người thấy khó thì nản, giống như một người đào mỏ gần đến chỗ chứa hoàng kim rồi vậy mà lại nản quay trở về.

“Lão biết. Nhưng như thế thì sao a?” Lão ghét vô cùng cái kiểu ăn nói nửa nạc nửa mỡ này của nàng. Khuôn mặt hăm hực trừng trừng nhìn khuôn mặt không biểu tình của nàng. Càng như vậy lão lại cảm thấy càng mất mặt.

Trêu lão cũng không có mấy phần vui vẻ nàng nâng mi nhìn về phía lão rồi lại thở dài như thể 'thật làm người ta thất vọng nha'. “Gia gia, con nói người còn không hiểu? Người nói độc này chính là không nguy hại tới tính mạng a. Nhưng vì sao? Hẳn là vì mỗi loại độc trong này tương xung tương khắc với nhau không phải sao? Độc này tồn nhiều thời gian như vậy là muốn mỗi loại độc sẽ để lại một ấn kí lên khuôn mặt của con, nhưng liền sau thì bị độc khác triệt tiêu. Lần lượt độc sau khắc độc trước, cuối cùng là còn trùng độc. Cho nên giải được trùng độc thì mọi độc còn lại cũng tự khắc giải được.” nói đoạn lấy trong vạt áo ra một thân cây Diệp hạ châu chìa ra trước mặt lão cười cười nói: “Gia gia, đây là thuốc giải.”

Con ngươi đen âm trầm của lão chuyển từ mờ mịt dần sáng tỏ rồi cuối cùng là không thể tin được. Khuôn mặt già nua hiện lên vẻ hưng phấn khó tả, cái này là cái gì a. Cuối cùng ý nguyện của lão cũng đạt thành, cuối cùng cũng có thể ngăn đầu nhìn trời có thể tươi cười gặp Nghiên nhi bên kia suối vàng rồi.

Lão bà cũng không kìm được nước mắt. (Tác giả: Người ta còn chưa chết cái gì mà gặp bên kia suối vàng...)

Vân Minh không hiểu biểu tình của hai người này cho lắm, vì sao trong mắt lại có vẻ buồn như vậy. Giống như những người cuối đời hoàn thành được tâm nguyện của mình, trong phút chốc cả hai lão nhân dường như già đi trông thấy... Lão bà là người bình ôn được tâm tình trước, đôi mắt bà nhìn nàng cũng có thêm vài phần ôn nhu khó tả: “Vân nhi, con đúng là do ông trời thương tình đưa xuống đây phải không?” vì sao lại lựa thời điểm này mà xuất hiện.

Lão ông dù có phần không tin phục nhưng vẫn là trách mình không bằng người. “Nha đầu, coi như lão đầu ta không nhìn lầm người. Kể từ này mai ta sẽ dạy ngươi võ công.”

Trên khuôn mặt vẫn không có quá nhiều biểu tình nhưng con ngươi như hồng ngọc lại chợt lóe lên một tia vui mừng.

Sống cùng với lão ông và lão bà, nàng cũng tìm hiểu thêm được nhiều thông tin về dị giới này.

Câu văn quen thuộc: Đây là một đại lục không tồn tại trong lịch sử ngàn vạn năm, là một mảnh đất không có tên mà ở kiếp trước không có bất cứ thông tin nào ghi lại – Đông Thiên đại lục. Trên đại lục có bốn quốc gia lớn là Hiên Thiên, Phổ Hoa, Chu Ngưng và Ngao Miên chiếm giữ bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc của đại lục. Nơi nàng đang sống là thuộc Hiên Thiên quốc, là mảnh đất trù phú phía Đông. Không thể không nói, đây là quốc gia có nhiều thế mạnh và phồn thịnh nhất trong bốn nước. Hoàng đế trị vì – Dạ Cảnh Thiên là một minh quân trị vì cũng đã được ba mươi hai năm, đất nước dưới sự trị vì của ông cực kỳ phát triển. Từ kinh tế, văn hóa, quân đội cũng là vào thời kỳ cực thịnh của một triều đại. Dân chúng nơi nơi sống trong cảnh thái bình, quốc thái dân an, cuộc sống no đủ. Nhưng càng như thế thì lại càng khiến cho ba nước còn lại hăm he nhòm ngó, lại nghi kị binh hùng tướng mạnh của Hiên Thiên quốc mà âm binh bất động, gần ba mươi năm qua chưa từng có cuộc chiến tranh nào xảy ra.

Lại nói đến võ công. Ở Đông Thiên đại lục này, người học võ chủ yếu là luyện Huyền khí, có thể nói là người người luyện Huyền khí, những người như vậy tuy nhiều nhưng Huyền cấp không cao. Cấp bậc được phân chia rất rõ ràng từ Huyền Tông, Huyền Sĩ, Huyền Tôn, Huyền Vương, Huyền Đế, Huyền Thánh, Thần giai.

Hiện nay những người có thể luyện đến Huyền Thánh là gồm có năm người, trong đó có hai người là sư phụ và sư mẫu của nàng Tạ Chính Hiền và Liễu Hòa Hân. Người duy nhất được lịch sử của Hiên Thiên đại lục ghi chép là có thể luyện đến Thần giai là Kiêu vương, là hoàng đế đầu tiên có thể thống nhất bốn quốc gia trước khi bị tách ra như thế này. Ngoài ra, trong mỗi Huyền khí của Huyền lực lại chia ra nhiều giai khác nhau, theo trật tự quy định bởi các màu sắc của Huyền Khí như sau: lục giai, thanh giai, tử giai, hồng giai, bạch giai, hạt giai (màu nâu), hoàng giai. Đối với mỗi độ tuổi cũng thường phân ra những bậc huyền khí khác nhau tí như. Những người có tuệ căn thì bảy tuổi có thể luyện Huyền Tông, mười hai tuổi luyện Huyền Sĩ, hai mươi tuổi luyện Huyền Tôn, năm mươi tuổi luyện Huyền Vương. Ấy là người có tuệ căn, còn bình thường người có thể luyện đến Huyền Tông cũng được coi là đại hiệp được rồi.

Nhưng hai lão ông và lão bà chính là nuôi một tiểu biến thái trong nhà. Nàng kiếp trước chính là có khả năng mọi thứ đã đọc qua một lần đều tiếp thu rất nhanh, không nói đúng hơn là nhìn qua một lần đều có thể nhớ như in trong đầu, lại triển khai rất nhuần nhuyễn những điều đó. Thêm thế chất đã qua một lần nguy biến nên có phản thích ứng hơn đối với Huyền lực này.

Qua một tuần tập luyện nàng đột nhiên mở Huyền đình là sơ khảo dành cho những người học Huyền lực ban đầu, và trực tiếp tiến vào đến Huyền tông sau 1 tháng tập luyện qua khảo nghiệm nàng đã bước lên Huyền sĩ khiến lão ông không ngừng than, liên tục gọi nàng là tiểu quái vật biến thái.

Nhìn chung cuộc sống của ba người trong sơn cốc có hoa có chim chóc, vui vẻ trôi qua. Thậm chí có lúc nàng đã quên đi mình cũng còn có một mặt

khác, cho đến một ngày năm nàng mười tuổi. Chuỗi ngày hạnh phúc ấy cũng kết thúc, mà đó cũng là ngày mà nàng bước ra khỏi son cốc cũng là thời điểm mở đầu cho một chính biến giữa tứ quốc trong Đông Thiên đại lục.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sùng Đệ Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 3: Đại náo Thiên cực môn.

Có buổi tiệc nào không tàn, có năm tháng nào không trôi đi. Thời điểm vui vẻ với ba người cũng có lúc kết thúc. Chỉ là nó xảy ra sớm hơn dự định, một buổi chiều thu với những cơn gió nhẹ nhàng, mát mẻ, khung cảnh núi rừng bị bao trùm trong màu sắc vàng ươm của những chiếc lá khô, trong son cốc những nhánh đào khẳng khiu trong làn gió se se lạnh. Với Vân Minh mà nói đây là màu sắc yêu thích của nàng, nhưng vào thời điểm này lại chính đặt dấu chấm hết cho tuổi thơ vui vẻ mà nàng có được.

Sống với hai người ông bà lão sáu năm, mười tuổi nàng đã có thể sử dụng thành thạo thuật khinh công, bởi lẽ cả son cốc bị bao phủ trong những vách núi cao chót vót, nếu không biết khinh công cả đời nàng cũng không rời khỏi đó được.

Sau khi hái thuốc trở về nàng chợt nghe thoáng trong không khí mùi máu tươi nhàn nhạt, càng tiến gần ngôi nhà tranh nhỏ của nàng thì mùi này càng nồng nặc khó chịu. Trong lòng chợt có một cô bất an lan tỏa các góc ngách, Vân Minh cảm thấy đã xảy ra chuyện chẳng lành. Kiếp trước nàng không có khi nào rơi vào tình trạng như thế này, duy chỉ có với người bạn thân Nhã Cẩm là từng có cảm giác này, nhưng qua kiếp này, dưới sự yêu thương của lão ông và lão bà, con tim nàng đâu là sắc đá cũng bị nhu tình làm cho mềm đi.

Tốc độ tăng lên chỉ còn một tàn ảnh, chưa đầy một khắc đã đi tới bên ngôi nhà tranh nhỏ bên sườn núi. Không thể trách vì sao lại có mùi máu tanh nồng nặc như vậy, bên ngoài ngôi nhà là cảnh tượng người nằm la liệt trên đất. Có thể xác định là tất cả đã chết, vì bọn họ cũng đã bị thất khiếu. Rõ ràng là bị kinh lực cuồng nộ mà phóng xuất ra làm lục phủ ngũ tạng bị nội thương dẫn đến xuất huyết mà chết.

Vân Minh nhìn lướt qua cảnh máu me đó, mày cũng không nhíu, khuôn mặt thậm chí là không thể thay đổi, những người này không có liên quan tới nàng, nhưng còn gia gia và bà bà đâu. Bước vào căn nhà tranh sớm đã xiêu vẹo. Khuôn mặt nàng bắt chợt tái nhợt. Đập vào mắt nàng là khung cảnh đồ nát, nơi này là nhà của nàng trong suốt năm năm qua, nhưng tất cả đã chấm hết rồi.

Vào trong mới thấy lão bà nằm trên đất, chạm tay vào người bà, chính là cảm giác lạnh lẽo. Lạnh lẽo lan đến tim, cảm giác khi đã có một thứ gì đó một khi đã mất đi thì khó chấp nhận hơn rất nhiều. Nếu đây là kiếp trước nàng sẽ thần nhiên chấp nhận, nhưng bây giờ đối với người mà trong tâm đã dành cho một vị trí, là một miếng thịt trong tâm nàng, tất nhiên sẽ không thể không đau đớn, mà với một người có ít tình cảm như nàng, sự mất mát, nỗi đau càng thêm rõ ràng. Nhưng nàng không thể nào khóc được hốc mắt đỏ nhưng vẫn không khóc được. Nhìn sang xung quanh, thì nhìn thấy lão ông đang nằm toi thóp bên cạnh, liền lại đến đỡ cho lão.

Đặt người tựa lên tay mình, Vân Minh không tin nàng không có cách cứu lão ông. Diêm vài huyệt vị trước ngực và trên cổ của lão ông, ngân châm có sẵn trong túi thuốc vừa vận điểm lấy xung quang vết thương để cầm máu. Nhưng dường như nhìn ra ý định của nàng lão ông vội can ngăn, dùng hơi thở cuối cùng của mình nói mấy lời: “Tiểu Minh không...cần cứu ta. Hòa Hân bà ấy đi... rồi...ta cũng không muốn sống lẻ loi nữa. Khụ...khụ... trước khi chết ta phải làm một chuyện...”

Không đợi nàng nói lời nào, lão với tay đẩy một cái cơ quan dưới đất, mở ra một cái hộc nhỏ, lấy ra một quyển bí tịch và một tấm lệnh bài. “Tiểu Minh đây...đây... là quả sinh thân sớm của con...khụ...khụ...đồ nhi nhận lệnh.” Cô gấn lấy những hơi sức cuối cùng. “Ta Tạ Chính Hiền thân là Thiên Cực chương môn đời thứ mười hai chính... thức truyền chức chương môn cho đồ nhi Vân Minh tiếp nhận chức chương môn đời thứ...mười ba.” Nói hết hơi sức lão nhìn nàng chăm chú như đợi sự đồng ý của nàng.

Cẩn chắc cánh môi căng mọng, Vân Minh khó khăn nói: “Tạ sư phụ.”

Nghe được lời này, lão cũng vui lòng mà nhắm mắt lệnh bài rơi ngay lên tay nàng. Ngoài trời mưa lớn như muốn rớt rữa đi cái không khí âm u, mà thế lương này. Nơi son cốc chỉ còn lại trơ trọi một mình nàng, ngẩn mặt nhìn trời nàng thâm thê, nhất định phải tìm ra kẻ đã hại sư phụ và sư mẫu. “A...a...a” tiếng thét to lớn non nớt vang trong màn mưa dày đặc.

Năm Cảnh Thiên ba mươi tư, trong giang hồ xảy ra một sự việc kinh thiên động địa, gây uy chấn bốn phương. Một môn phái vốn đã ẩn cư hơn ba mươi năm, thậm chí nhiều người đã quên đi sự hiện diện của nó, vậy mà nay chính thức tái xuất vô lâm. Mà còn việc còn không thể tin được hơn nữa chính là số lượng môn đệ dưới trướng chiếm tới con số năm vạn, chính thức gia nhập hàng đại môn phái trong tứ quốc. Nhiều người suy đoán rằng phải chăng là có Tân chương môn mới? Mấy khách điểm ven đường cũng được mọi người bàn tán chuyện này.

“Chà người nói có phải hay không sẽ có một hồi mưa máu gió tanh?” Một vị chương quầy nhân lúc rảnh rỗi tán chuyện với khách nhân.

“Ta nghe nói là có Tân chương môn mới. Không biết là ‘hắn’ trông như thế nào a?” một đại hiệp lên tiếng nói.

“Oa, không biết hắn dung mạo như thế nào, thực rất chờ mong.” Một nữ tử đầy mơ mộng cất tiếng than vãn.

“‘Hắn’ a, năm nay mới mười tuổi. Mọi người cũng đừng trông mong quá nhiều.” Một người ngồi ẩn thân trong góc khách điểm lên tiếng.

Tất cả mọi người ngay lập tức xoay mặt lại nhìn hần lạnh lùng cười hết sức khinh bỉ, nhếch mép mỉa mai, thuận tiện ném lại một câu. “Nói khoác vừa vừa thôi.” Rồi hừ mũi không thèm nhìn tới hần nữa.

Người nam tử đó bị phản bác liên tục cổ lại, trong miệng lí nhí nói: “Chương môn của ta mà ta lại không biết sao. Đích thực khó tin a.” thờ dài rồi lắc đầu.

Còn mọi chuyện thực hư diễn ra như thế nào chỉ có kẻ tận mắt chứng kiến thì mới có thể tin được

Một tháng trước...

Trên đỉnh Thiên Sơn cao vời vợi, mây trắng lượn lờ, cây cối xum xuê. Ánh nắng vàng rọi qua làn sương mỏng tạo nên những màu sắc mỹ lệ thanh nhã mà không hề mất đi thần sắc tự nhiên vốn có. Tựa như một bức sơn thủy tuyệt sắc. Nơi đây mới là nơi đặc Thiên Cực môn.

Trời chỉ mới vừa sáng, tầm đầu giờ Mẹo, môn đệ của Thiên Cực môn đã đánh một hồi chuông thức giấc, cổng chính phía trước mở ra, vang lên những âm thanh nặng chịch. Môn đệ mở cửa như thường lệ vừa đẩy vừa ngáp mắt. Công việc này ngày nào hần cũng làm, nhàm chán đến nỗi muốn tự do, không hiểu vì sao hần lại có cảm giác kể từ hôm nay, mọi thứ sẽ thay đổi.

Trước cửa bốn môn đệ đứng đợi sẵn. Đó là một tiểu đệ đệ mi thanh mục tú, mặc trường bào màu trắng đơn giản đứng một mình trong làn khí se lạnh của đỉnh Thiên Sơn, đơn giản thuần túy, nhưng quanh thân thể ấy một loại khí chất hơn người, con ngươi giáng sắc trong trẻo mà lạnh lùng, nhìn lướt qua môn đệ kia. Khiến cho hần chợt có ý muốn quy phục, nhưng rồi hần nhanh nhận ra cái suy nghĩ này có bao nhiêu điểm kỳ quái.

Không đợi cho hần cất tiếng hỏi, 'tiểu đệ' kia đã nói trước. “Vị ca ca này, huynh có thể giúp ta đưa cái này cho mấy vị đường chủ không?” nàng đưa tấm lệnh bài cho vị môn đệ kia, còn rất ngọt ngào gọi hai tiếng ‘ca ca’.

Hần vừa nghe xong cũng không suy nghĩ lắm gật đầu ngay, rồi rút nhận lệnh bài và chạy vụt vào trong không biết tại sao?

Rất nhanh sau đó, có người gọi Vân Minh bước vào...

Đằng sau cánh cửa kia, Thiên Cực môn là dãy kiến trúc vô cùng đồ sộ, so với những gì nàng suy nghĩ thì to lớn hơn nhiều. Bao xung quanh toàn môn là tường gạch cao mười trượng, vây lấy toàn bộ khuôn viên hoàn toàn không nhìn thấy bên trong. Chính giữa chính là điện Thiên Trường, đối diện với sân tập rộng lớn, mọi môn đệ đang luyện tập rất chăm chỉ lại đều tâm tập chứng tỏ vô luật nghiêm minh. Điện Thiên Trường là một tòa thành cực kỳ đồ sộ, thế tựa vào núi đầy khí thế, ngôi đồ lâu ngày bị rêu bám, toát lên vẻ phong trần, các đình viện nối nhau san sát, thêm tô thiếp vàng, cho thấy vẻ lừng lẫy một thời. Nhưng hôm nay, nàng, chính thức đem nơi này trở về như trước kia.

Lúc này trên điện Thiên Trường chính là bốn lão nhân gia đầu tóc bạc phơ, nhưng khí nhuận, tranh luận sôi nổi, mấy môn đệ vốn đang tập phía dưới cũng ngừng mà hướng lên điện.

Bước lên điện, Vân Minh cúi đầu nhẹ nhàng chào bốn người này. Họ là tứ đại đường chủ của Thiên Cực môn, Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ. Họ nhìn thấy nàng cũng cấp cho một cái lễ. Trong bốn lão nhân này, Thanh Long chính là người lớn tuổi nhất, cũng là người có huyền lực cao nhất – Huyền Đế, hoàng giai, tại đỉnh, cất tiếng hỏi. “Không biết tiểu huynh đệ này làm sao có tấm lệnh bài này, mà theo đến đây?” người cũng như tên, ăn nói, ôn trọng vô cùng.

Đối với vị tiền bối trước mắt này, Vân Minh thực có hảo cảm, so với tuổi sư phụ nàng cũng chênh lệch không lớn lắm. Nàng cũng đậm đậm đáp lại. “Lệnh bài này là sư phụ Tà Chính Hiến đưa cho ta. Ta cũng là đồ đệ của người và sư mẫu, chuyện xảy ra có chút hệ trọng, dựa vào một chút manh mối mà ta lên được đến đây.”

Thanh Long nhún mày, đồ đệ của sư huynh??? Không phải lão không nghĩ đến chuyện này, nhưng người có thể khiến cho sư huynh nhận làm đồ đệ sau bao nhiêu năm thực sẽ không phải là người bình thường. Lại nói, lệnh bài này chính là chân truyền cho chương môn nhiều đời, chính được tiền chương môn ngay trước khi viên tịch truyền thụ cho trưởng môn mới và chỉ duy nhất người đó mới có thể chấp chương lệnh bài này. Chẳng lẽ nào...

“Sư phụ đã mất rồi, cách đây khoảng hai tháng.” Không đợi lão hỏi đến, Vân Minh đã cất tiếng nói. Cũng vì nguyên nhân này mà nàng vượt núi trèo đèo để đi đến đỉnh Thiên Sơn hôm nay chính là mượn lực lượng của Thiên Cực môn điều tra kẻ đã hại chết sư phụ và sư mẫu.

“Ý ngươi là...” Huyền Vũ vốn ít nói chuyện cũng lên tiếng, họ là người hơn hết biết, với Huyền Lực như hai người bọn họ, thì tuyệt nhiên không dễ gì mà ra đi như thế.

Phe phẩy chiếc phiến trong tay, Vân Minh lạnh nhạt nói ra “Có kẻ hạ Nhuyễn Căn tán vào trà, của hai người, nhân lúc không để ý mà tập kích tổn thương đến lục phủ ngũ tạng mà chết.” ánh mắt dừng trên người bốn lão đường chủ, phát hiện tia nghi ngờ trong mắt họ, lời này chẳng qua chỉ là bịt miệng thiên hạ, mấy lão nhân họ làm sao không nhìn ra. Chỉ là kẻ thức thời sẽ không dễ dàng nói ra liên được...

Bốn vị đường chủ đứng là có nghi ngờ, nhưng cũng đoán được vài phần huyền cơ, cả bốn người đều đồng loạt thờ dài, nhưng cốt yếu bây giờ là tìm ra kẻ chủ mưu đứng đằng sau đầu tất cả. “Vậy chức chương môn này...” do ai đảm trách.

Lời còn chưa nói hết một đạo âm thanh đã vang lên. “Ta Tà Chính Hiến thân là Thiên Cực chương môn đời thứ mười hai chính... thức truyền chức chương môn cho đồ nhi Vân Minh tiếp nhận chức chương môn đời thứ... mười ba.” Chính là âm thanh phát ra từ lệnh bài kia, ngay lập tức làm mọi người kinh hi không thôi.

Nhất là Vân Minh, đây nếu là ở hiện đại là chuyện bình thường nhưng mà này lại là... nàng nghi ngờ có phải hay không dị giới này lại có mấy ghi âm. Nhìn lại biểu tình thất kinh như nàng của mọi người, hẳn là chưa có ai thấy qua.

Sau khi bình ổn được thần tình, mọi chuyện lại bắt đầu đi vào bế tắc, chiếu theo di ngôn của tiền trưởng môn thì chẳng phải là lại để một đứa bé mười tuổi đứng đầu Thiên Cực môn à. Như thế nào cũng thấy không được. Trong số những môn đệ bắt đầu nghi ngờ, tiền trưởng môn có phải là trong lúc hấp hối hồ đồ hay không nói ra những lời này.

Phía bên dưới liền có tiếng xì xào bàn tán, chính lúc này Thanh Long lão nhân lại quỳ xuống đất, trước mặt nàng gọi hai tiếng “Chưởng môn.” rồi còn chấp tay bái nàng. Sống mấy mươi năm trên đời, có nhiều chuyện không thể biết trước được. Lão cũng đã nghĩ kỹ rồi, hơn ai hết lão biết người sư huynh này của mình tất không làm chuyện thiếu suy nghĩ. Nếu nói là do tình huân cấp bách, có thể đưa lệnh bài cho Vân Minh đem đến bốn môn không nhất thiết phải truyền chức chưởng môn cho như thế này. Người mà sư huynh chọn tất không phải kẻ yếu đuối vô năng. Huống hồ lão chỉ cần nhìn cũng biết tiểu huynh đệ trước mặt này không phải kẻ tầm thường, một đường từ Thiên Tịch cốc lên đến đỉnh Thiên sơn không phải là chuyện dễ, huống hồ là với một đứa trẻ chưa đến mười tuổi này.

Trước hành động của Thanh Long, mấy vạn môn đệ phí dưới điện ngạc nhiên không thôi. Một vài người cất tiếng phản bác. “Này như thế chúng ta phải gọi một xú tiểu tử là chưởng môn à?”

“Người nói chúng ta có bị tên đó xỏ mũi không đây, nếu hắn làm chưởng môn thì ta đã là sư phụ của sư phụ chưởng môn rồi ha...ha...” một người khác không hề khách khí nói.

“Người nói xem hắn mới có tí tuổi đầu có luyện tới Huyền Tôn chưa mà làm chưởng môn?” sau khi dùng huyền lực tìm kiếm hắn ta liền phá lên cười. “Một thằng nhãi không có Huyền lực lãnh đạo chúng ta người nói có tức cười không chứ.”

...

Không thể trách họ không nhìn thấy Huyền Lực của nàng. Đó là một trong những khả năng mà bí tịch do Tà Chính Hiền đưa cho nàng luyện – Thiên Âm có thể làm được. Cũng là do số trời, người muốn có thể luyện được loại huyền lực này trừ phi giải được chính Bách trùng độc của chính mình. Những loại độc tố mà các loại trùng độc sinh ra trên cơ thể người không những được tận dụng để bảo toàn gân mạch trước nguồn Huyền lực cực lớn sản sinh, hơn hết việc sử dụng Huyền Lực này lại còn là một chuyện thú vị khác. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy đây là một kẻ không có nội công, nhưng kẻ đó lại thâm tàng bất lộ.

Khóe mắt lạnh lẽo lướt qua những kẻ đang có cái nhìn ‘không tự lượng sức’ với mình, Vân Minh chỉ cười nhẹ nhàng, chuyện nàng đã quyết tất sẽ không dễ cho kẻ khác nói một lời nào dị nghị. Bước đến bên cạnh Thanh Long đỡ lão ấy đứng dậy, nàng nhẹ nhàng nói: “Vi sư đã giao trọng trách này cho ta, Vân Minh ta sẽ không khiến cho người thất vọng.”

Một lần nhìn lại những kẻ đang đứng phía dưới, quanh thân tản ra một luồng khí phách trầm ổn không phù hợp với tuổi, chấp tay ra sau, nàng lạnh lùng nói: “Ta biết các người rất không phục việc gọi một đứa bé mười tuổi là chưởng môn. Vậy kẻ nào không phục có thể bước lên điện, kẻ nào khiến ta tâm phục khẩu phục chịu thua, ta tất sẽ không ham thân phận chưởng môn này nữa.” ngập ngừng một chút nàng nói tiếp. “Tất nhiên, ngoài bốn vị đường chủ ra.”

Giọng nói non nớt lại trong trẻo nghe như tiếng suối chảy, lại mang sự cuồng ngạo không tưởng, lời lẽ tự tin, như thủy cầm chắc phần thắng trong tay. Phần nhiều những kẻ còn tranh luận sôi nổi bên dưới cũng biết điều mà ngậm miệng lại. Tất nhiên cũng có người thực không biết tự lượng sức mình. Ti như tên Khuynh Tâm đại sư huynh của Bạch Hồ đường.

Trước khi nói ra lời này nàng đã cẩn thận dùng Huyền lực của mình tìm kiếm trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có duy nhất sư huynh của Thanh Long đường là có huyền lực cao hơn mình một giai, Huyền Vương thanh giai, nhưng dù có như thế thì một khi đã đối với nàng chưa biết ai thắng ai thua, không, là hẳn chắc chắn thua.

Trong nhóm môn đệ phía dưới liền một trận xô xao bàn tán, một vài kẻ đã đỏ con mắt nhưng vẫn ngại uy thế của Thanh Long đường chủ mà nhượng một bước, trong mắt họ, lời mà nàng vừa nói ra chẳng khác nào nói những nói cười, làm mất mặt bốn danh môn.

Chính là trong đám người phía dưới vẫn có kẻ ngựa con mắt trái đỏ con mắt phải, không chịu được đành phi thân lên đài. “Hừ, Tên ranh con, bốn môn không phải là nơi mà ngươi có thể nói năng hăm dọa như thế. Hôm nay để lão tử dạy cho ngươi một bài học.” Đó là một nam nhân tuổi chưa tới tam tuần, trước ngực có một thanh đoản đao, khuôn mặt chữ điền có chút thật thà lại có vẻ mặt dữ tợn giống như bằng khuôn mặt đầy có thể dọa được nàng vậy. Nam nhân này đương là Đại sư huynh của Bạch Hồ đường tính tình ngay thẳng, cái chính là tâm tình đều biểu lộ trên mặt.

Bạch Hồ đứng bên cạnh không ngừng lắc đầu, nhìn hắn không hề thương tiếc đánh một cái cay cú vào đầu hắn mắng một tiếng: “Ngươi không phải là thấy ‘hắn’ tâm định thần nhàn thế kia, vừa nhìn là biết không phải người bình thường sao lại đi kiếm chuyện như thế thực làm mất mặt vì sư môn.” Vừa nói vừa gõ lên đầu hắn mấy cái. Sư phụ và đồ đệ tính tình xóc nổi như nhau, nhưng người có dày dặn kinh nghiệm cũng hơn hẳn một kẻ chưa hiểu sự đời.

Khuynh Tâm vừa né vài đòn vừa phản ánh lại. “Sư phụ.” Có ai lại hạ nhục đồ đệ trước trận chiến như vậy không. Mà này còn trước một thằng ranh con, thực hẳn rất phản uất á.

Lão Bạch Hồ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, phát phát tay, có chính mình trải qua mới khắc cốt ghi tâm á.

Hắn cũng không thêm đôi co nữa, nhìn thẳng trực diện về phía Vân Minh đầy kính trọng. “Nhãi ranh hôm nay ông đây sẽ dạy cho ngươi một bài học.” xong không nói thêm lời nào nữa, liền xuất ra huyền lực của mình, là Huyền sĩ tử giai. Toàn bộ huyền lực tập trung vào thanh đoản đao, ngay tức khắc không hề kiêng dè mà hướng về phía nàng lao vút đi.

Nhìn thấy rõ Huyền lực của hắn đang dùng sức xé gió mà công kích nàng, Vân Minh ngay cả chân cũng không động, khoanh hai tay ra sau, điềm tĩnh nhìn khí thế dạt dào của hắn. Con ngươi màu giáng sắc, lạnh lùng nhìn, một đao lệch, nàng biết một chiêu này không nguy hại đến tính mạng, nếu là hải tử khác mà bị đánh trúng cùng lắm là nằm liệt giường mấy tháng, chỉ là nàng không phải là hải tử bình thường. Biết rõ người này không có ý định hạ sát chiêu với nàng, khoe môi Vân Minh câu lên, con ngươi lóe lên tia sáng nhạt, ngay tại thời điểm mà Huyền lực tụ ngay mũi đao ấy sắp chạm đến vật áo của mình, nàng nhẹ nhàng nghiêng người tạo thành một con gió nhẹ, vừa vặn tránh thoát hiểm nguy, đồng thời hóa giải mọi công kích. Ngay khi hắn còn chưa kịp, xoay đao hướng một nhát thứ hai về phía nàng, thì nàng chợt quay lại song song đứng bên cạnh hắn, chỉ dùng một ngón tay nhẹ nhàng điểm ngay một huyệt trên cổ hắn rồi quay lại chỗ cũ đứng, nhếch môi nhìn hắn cười nhạt.

Nói thì lâu nhưng hàng động thì lại mau, vốn chỉ là một cái chớp mắt. Thanh đoản đao đã đặt trước mặt nàng, nhưng vẫn duy trì tư thế đó mà không hề tiến được thêm chút nào nữa.

Khuynh Tâm hắn sửng sốt, mọi người bên dưới sửng sốt, bốn vị đường chủ cũng sửng sốt, tốc độ này là bậc nào, ngay cả bốn người lão cũng đã cảm thấy vi diệu cùng linh hoạt hơn người, làm sao có thể chứ. Vân Minh chỉ cười cười, nàng tuyệt không dùng nội lực, đây là bài học cho hắn, nhìn người không chỉ nên nhìn về phía bên ngoài, cũng không nên nhìn tuổi tác bởi lẽ những kẻ có thiên phú thì tuổi tác cũng chỉ là phù du mà thôi.

Sau một hồi đầu óc ngừng hoạt động, Khuynh Tâm mới nhận ra rằng mình thể nhưng lại thua dưới tay một tên tiểu tử mười tuổi, mà này là thua với chỉ một chiêu, không là nàng chỉ là nhấn nhẹ ngón tay, như thể liền xong, thẹn quá hóa giận cả khuôn mặt của hắn đỏ bừng bừng, hai mắt trừng nàng như muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng lời nói ra chỉ là: “Người...người...người...” một chuỗi chữ người nói không thành câu.

“Đồ đệ a đồ đệ, coi người tự chuốc lấy xấu hổ cho mình đi.” Bạch Hồ ngán ngẩm lắc đầu, tiến lên giải huyệt cho hắn, miệng cũng không thể không nỉm một câu, tiện tay phát lên đầu hắn một phát. “Nói người ngu ngốc đúng là không ngoa mà.” Nói rồi nhìn sang phía Vân Minh cuối đầu nói một câu. “Haizz...Đồ đệ hư hỏng là lỗi của sư phụ. Mong chương môn lượng thứ.”

Tất thấy ai đối với vị chương môn mới này cũng thấy là có thể chấp nhận nhưng mà một người không có Huyền Lực dù có tốc độ nhanh như thế nào thì cũng khó lòng mà khiến người người quy thuận a. Người phía bên dưới lại một lượt xôn xao, không thể trách ở dị giới này người ta lại tôn trọng huyền lực như vậy, nếu không chứng minh thực lực của mình thì sẽ khó lòng phục chúng.

“Vây lần này đến lượt ta đi.” Một đạo âm thanh điềm tĩnh vang lên cắt ngang mọi dị nghị của mọi người. Là đại sư huynh của Thanh Long đường – Mộc Tuyền cũng nhanh chóng phi thân lên đài, nhưng hắn không đơn thuần là vì không vừa mắt với việc nàng ngồi vào chức chương môn mà hắn thực muốn dò la Huyền lực của nàng là đến bậc nào.

Nhìn đồ đệ mà mình cảm thấy ưng ý nhất thế nhưng lại đâm đầu cào hang hổ như thế này lão Thanh Long cũng có mấy phần bất đắc dĩ. Trái lại Vân Minh thấy, người này không phải là một kẻ suy nghĩ hạn hẹp, ngay lúc nàng cần thể hiện chính mình hắn lại vừa lúc xuất hiện. Nói hắn không sớm cũng không muộn, với nàng mà nói hắn là người hiểu được thời cuộc, kẻ này ngày sau hắn có thể tận dụng. Đối với suy nghĩ trong đầu hắn, nàng càng thấy hứng thú: “Được.” không ngại ngần mà đồng ý. Nàng cũng muốn xem xem huyền lực của chính mình có thể linh hoạt tới cỡ nào.

Trên Điện Thiên Trường hai người đứng đối diện nhau, không có sát khí, chỉ đơn thuần là một cuộc tỉ võ. Có thể nói đối với tất cả các môn đệ của Thiên Cực môn mà nói, người đại sư huynh này chính là rất được mọi người tin phục, chưa đầy ba mươi tuổi đã là Huyền Vương thanh giai cũng cho thấy là bậc nhân tài hiếm thấy. Mà cách hắn đối xử với các huynh đệ bốn môn cũng có thể nói là được lòng được ý, tâm lý có điểm tinh tế riêng.

Mâu quang giáng sắc lặng lẽ nhìn chăm chăm về phía Mộc Tuyền, âm thầm ra quyết người này, có đủ trầm ổn, có đủ khôn ngoan, là người mà nàng cần. Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ xem lần này phải dùng hắn như thế nào. Trong lúc nàng đang xuất thần suy nghĩ, Mộc Tuyền không nhanh không chậm xuất ra luồng kinh lực, lần này hắn có rút kinh nghiệm hơn so với Khuynh Tâm chỉ tập trung vào đoản đao, hắn lại khuếch tán Huyền lực ra xung quanh tựa như tâm xoáy cuốn lấy trường kiếm của mình, nhằm ngăn cản việc nàng né đòn mà xuất ra hiểm chiêu như với Khuynh Tâm ban nãy, Huyền vương Thanh giai quyết không phải tầm thường đứng trong hàng ngũ võ lâm đã được liệt vào võ lâm cao thủ, nhưng hôm nay hắn còn biết thêm một tuyệt kỹ nhân vật nữa.

Không đợi nàng có thêm bất kỳ cơ hội phản kháng nào, kiếm trong tay vừa xoáy, ngay tức thời dùng toàn bộ mười phần sức lực và tốc độ cao nhất của chính mình lao thẳng về phía nàng, xung quanh cuốn theo một đợt gió lốc cuồng phong ngăn không cho mọi người nhìn thấy mọi chuyện bên trong, chỉ e vào lúc này ngoài bốn vị đường chủ ra thì không ai nhìn thấy gì.

Cũng ngay khoảnh khắc hắn xuất ra Huyền Lực ấy, Vân Minh cũng đã thể ra Huyền lực của chính mình, Huyền vương lực sắc.

Người vốn ít nói trong bốn vị đường chủ là Chu Tước cũng không khỏi tròn mắt há hốc mồm, trần trối, này là cái kiểu gì thiên tài, như thế nghịch thiên, con mắt của sư huynh đúng là người thường không thể so sánh được. Mười tuổi Huyền vương lực sắc, biến thái thực biến thái a. Lại thần tình vượt trước ngực, ôi trái tim của lão, tán chương môn này cấp cho mấy người họ quá nhiều kinh hãi đi.

Tất nhiên, Mộc Tuyền cũng không dấu được sự kinh ngạc rõ rệt, nhưng hắn không thể thu hồi lại được Huyền lực của chính mình càng là như thế hắn lại có một sự tin tưởng khó tả, nàng sẽ thành công biến nguy thành an, mà thuận lợi tránh thoát được.

Lướt qua biểu tình của mọi người, lại nhìn luồng kinh lực đang dùng tốc độ thần tốc tiến về phía mình, không nhanh không chậm, nàng xuất ra huyền lực chạy dọc theo tay, đến hai đầu ngón tay, một đạo bạch quang sáng lên, huyền lực linh hoạt hóa thành nhuyễn kiếm, không nhanh không chậm lao về tâm nguồn huyền lực của Mộc Tuyền, quán quanh trường kiếm, tựa như thần xà nhẹ nhàng rút cả thanh kiếm thoát ly khỏi bàn tay hắn.

“Leng...keng...” tiếng kim loại va chạm với mặt đá cẩm thạch sáng loáng của điện Thiên Trường vang lên những âm thanh thanh thúy. Như thế là đã thua rồi sao, mọi người dưới đài sửng sốt.

Nội lực trong phút chốc bị mất đi kiểm soát , phản phệ lại cơ thể khiến cho Mộc Tuyên ‘Phụt’ ra một ngụm máu , thân thể cũng mất đi điểm tựa mà ngã xuống , tại thời điểm hần gần chạm đất , một bóng dáng nho nhỏ , nhẹ nhàng đỡ lấy đồng thời khóa trụ ba huyết vị trên cơ thể hần. Cấp cho hần một nụ cười nhẹ nhàng như gió xuân. Thanh Long thấy vậy liền tiến đến đỡ lấy đồ đệ , đồng thời quỳ gối cúi đầu. “Chường môn.” Mọi người còn lại cũng đồng loạt cúi người khấu một tiếng. “Chường môn.”

Âm thanh vang vọng làm lay động cả một vùng núi Thiên sơn vốn bốn bề an tĩnh , từ phút này từ giờ khắc này Thiên Cực môn chính thức tái xuất giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Có Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 4: Kế sách

Sau khi diễn ra lễ tân nhậm xong , Vân minh liền gọi bốn vị đường chủ vào thư phòng bàn luận chuyện chính sự. Việc bốn lão nhân gia chụm đầu bàn thảo với một "tiểu nam tử" mười tuổi người ngoài nhìn vào hần rất kinh nghi đây, nhưng cái chính là người trong cuộc không cảm thấy không ổn , vấn đề tuổi tác được gạt sang một bên.

Không khí trong thư phòng có điểm ngưng trọng , bốn lão đường chủ mặc dù có tin tưởng việc Vân Minh kế nhiệm là chuyện rất ổn thỏa , nhưng sau khi nghe kỹ lời nàng nói hôm đó có một điểm vô cùng không hợp lý , trong âm thầm bốn lão đường chủ lần này nàng gọi bốn người vào đây mười phần hần là vì chuyện đó.

Lời lẽ sơ hở là rõ ràng quá rồi. “Thực ra , ngày hôm đó ta chỉ là tìm một lý do giải thích cho cái chết của sư phụ , và sư mẫu. Nhưng thực tế không đơn thuần như thế , ta nghĩ bốn vị đường chủ cũng đã nhìn ra.” Nàng nhìn thấy tia nghi vấn trong mắt bốn lão giả , thực ra chính nàng cũng thấy lý do mình nói ra có lẽ không mấy đáng tin.

Nghe lời này của nàng , bốn đường chủ liền kinh ngạc , nàng nói như thế có nghĩa là...

Ngày hôm đó nàng nhìn thấy trên mặt bàn còn có ấm ấm của trà , trong trà có hạ Nhuyễn cân tán liền nghĩ sư phụ đã phát hiện chuyện không ổn , lại nói người bình thường đừng nói là đã thương , ngay cả bước vào nội vi mười thước của người còn không được. Nhưng kết giới này đã bị phá vỡ , nguồn nội lực đơn thuần của hai người khiến cho toàn bộ hắc y nhân thất khiếu chết , nhưng những người đó lại bình yên vô sự , thật kỳ quái a , thậm chí không để lại vết máu gì. Tu vì này ít nhất cũng ngang hàng với sư phụ và sư mẫu.

“Dựa vào , sư phụ là một người giỏi y thuật , làm sao người không nhận được trong trà có Nhuyễn cân tán. Lại có , trên người sư phụ và sư mẫu không tìm thấy bất kỳ loại độc nào , nhưng lại có nội thương nghiêm trọng. Bốn vị nghĩ những người nào có khả năng đối kháng với hai Huyền thánh hai người?” trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của ‘nam hài’ mười tuổi , là một nụ cười ẩn ẩn.

Vị đường chủ Thanh Long đường ngay lập tức thất kinh. Ba người còn lại cũng nhanh chóng trừng mắt kinh ngạc. Trước giờ không phải nước sông không phạm nước giếng , sao họ lại làm ra chuyện này chứ.

“Không sai , chính là họ , còn phần nguyên nhân ta chưa nghĩ ra. Nhưng trước tiên vì chuyện này cho nên ta muốn cải tổ lại Thiên Cực môn một chút và cũng là tạo điều kiện tốt nhất để đối phó với tất cả bọn họ báo thù cho sư phụ và sư mẫu.” Nàng cũng đã có kế hoạch cho chính mình rồi , bây giờ là tiến từng bước nữa mà thôi.

Sau khi nàng tự mình nói rõ lập trường của mình , Huyền Vũ đường chủ cũng cất tiếng đáp lại phá tan cục diện độc thoại của nàng : “Vậy theo người thì trước tiên chúng ta phải là chuyện gì trước?” đứa trẻ này không phải dùng trí tuệ của một đứa trẻ bình thường mà phân tích được.

“Tất nhiên phải có bước đầu tiên. Đây cũng là bước bắt đầu cho tất cả mọi bước đi tiếp theo.” Nàng chỉ điểm một chữ ‘Thương’.

“Ý của người là...” bốn người còn lại cũng không thể hiểu được trong cái đầu nhỏ nhỏ của nàng chứa chấp cái gì nữa , cấp cho các lão hết bất ngờ này tới bất ngờ khác.

“Ta biết các vị trước mắt cũng hiểu được đôi phần. Thứ nhất , đối với việc tìm ra kẻ đứng sau giật dây tất cả , ta nghi ngờ người này đã bắt đầu từ rất lâu và đã ăn sâu vào nội bộ tứ quốc , có thể nói là một kẻ vô cùng lợi hại. Mà cách tốt nhất để chúng ta âm thầm điều tra các ẩn dưới một chữ ‘Thương’ này. Ta đồng thời có thể sử dụng cho nhiều việc mở rộng việc tìm kiếm.

Ngoài ra đối với việc bốn môn vừa tái xuất , ắt hần sẽ không tránh khỏi việc xích mích với các môn phái khác ta còn cần bạc để làm nhiều chuyện khác , chỉ cần một ngày người gia nhập bốn môn càng gia tăng chúng ta còn phải cần đến.”

Thường các tông đà do thám tin tức sẽ ẩn dưới các thanh lâu , sòng bạc , riêng Vân Minh , nàng không nghĩ như vậy , các quán trọ khách điểm , các cửa hàng là nơi mà các nhân sĩ giang hồ các thế đạo dị nhân nhất định phải tá túc qua , mới là nơi mà người ta không để ý tới nhất , ăn nói khó mà không sơ xuất chỉ , vì nghĩ rằng dù họ có nói thì chắc gì người khác sẽ hiểu , do vậy chỉ cần mỗi tông đàn liên kết với nhau thành một mạng lưới , không tin là có thứ không tra ra được. Kinh nghiệm đời trước không ngờ lại hữu dụng như vậy.

Nhìn chung cách nói của nàng không sai nhưng chính là thương giới không phải là dễ thâm nhập thương trường như chiến trường a. Thanh Long vì trước mắt còn có nghi vấn nên cất tiếng hỏi : “ Vậy chừng môn , người nói có thể hay không đạt thành được?”

Đối với những kiến thức kinh doanh ở hiện đại , lại thêm một bằng hồ quản trị kinh doanh , Vân Minh hoàn toàn nắm chắc khả năng này của mình , nhưng trước hết nàng phải bắt đầu từ nhỏ trước cái đã. “ Bốn vị đường chủ cứ để cho ta lo liệu chuyện này , ta chỉ cần một khách điểm nhỏ tại Thiên đô , hoàn toàn không cần thêm điều gì khác , ta tin tưởng có thể trong vòng bốn năm đem mạng lưới thương gia của bốn môn nắm được một vị trí quan trọng trong tứ quốc.”

Đối với lời lẽ có thể nói là cuồng vọng này của nàng , nếu là người khác các lão còn có thể cười nói ‘tiểu tử chó ngông cuồng’ , nhưng có kinh nghiệm từng trải qua một lần , không nhiều lần kinh hãi , không ai còn nghi ngờ lời nàng nói nữa. Bốn lão nhất tề đồng thanh “ Theo ý chừng môn.”

Thời gian tựa như là mây trôi , cây cối đâm chồi nảy lộc , kết hoa , kết trái , rồi rụng lá rồi trơ một nhánh cây khô khốc khi đông đến , thoáng chốc bốn năm đã trôi qua. Trên đỉnh Thiên sơn bao năm vẫn cao son tiền cảnh như cũ , khó nói , dường như thời gian không để lại nơi đây bất cứ dấu tích gì. Trên các hẻm vực là các bụi cỏ bốn mùa xanh mơn mẫm , mỗi loại cây đều là kỳ hoa dị thảo. Thịnh thoảng còn nghe tiếng chim riu rít. Trong bốn môn các đình viện ngôi vẫn đồ , các điện trường vẫn xa hoa , khung cảnh vẫn nhàn tản như cũ , tựa như vĩnh cửu , không hề mây may biến chuyển.

Trong bốn năm qua , Thiên Cực môn cũng đã có sự thay đổi rõ rệt. Trở thành một trong bốn đại môn phái lớn trong tứ quốc , với con số năm vạn môn đệ , đã nhanh chóng khiến cho ba đại môn phái còn lại cảm thấy khác biệt rõ rệt , thậm chí là mấy phần kiêng dè. Càng như thế thì tương đương đối mặt với không ít lần bị tập kích của các bang phái khác , nhưng chính là Thiên Cực môn nơi đỉnh núi thể ngoại đảo viên , sau khi được Vân Minh thiết kế vô số bẫy rập , chỉ cần đi sai một bước đồng nghĩa với tìm đường chết , cũng thành công trong tiêu diệt không ít đợt công kích , mà thần không biết quỷ không hay.

Nội bộ Thiên Cực môn , nhiều môn đệ vốn lúc đầu còn nghi ngờ khả năng của Vân Minh , nhưng những gì nàng làm được cũng chứng minh tất cả. Bây giờ , người của Thiên Cực môn mỗi khi gặp một số môn đệ phái khác cũng hoàn toàn có đủ tự tin hất mặt. “ Chừng môn của chúng ta không phải người thường.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sùng Đệ Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5: Xuống núi. (1)

Lúc này , tại Thiên cực môn bốn bề yên tĩnh , ngoài những âm thanh hữu lực của các môn đệ đã được tập hợp dưới điện Thiên Trường tập luyện nội công , và tiếng trống điểm từng thì thần thì không còn gì cả. Không khí có vẻ trầm lắng hơn cả là ở phía sau các viện , hầu như chẳng còn ai. Bất chợt...

“ Âm...âm...” âm thanh kinh động bất thình lình khiến chim chóc thất kinh bay tán loạn. Người trong môn lại không hề cảm thấy kinh ngạc , họ cũng đã quen với chuyện này , trên điện thiên trường toàn thể vẫn khí định thần nhàn tiếp tục luyện công. Lần nào cũng như thế , lúc đầu còn sừng sốt sau dần dần quen. Nhưng có người lại không quen được.

Âm thanh này là truyền ra từ thư phòng của chừng môn , một nam tử anh tuấn , tay cầm theo trường kiếm , vốn đang đứng bên ngoài , thần thái nghiêm nghị tựa vào vách tường nghe đến liền vội vàng mở tung cửa phòng ra , ngay lập tức một làn bụi mù ập đến ào ạt khiến hần vội lấy tay che miệng vừa họ sặc sụa mấy cái , mới cất tiếng hỏi. “ Chủ tử , khụ...khụ...người không sao chứ?” sao lần nào cũng lại như thế a.

Từ trong làn bụi mờ mịt , một bóng dáng nhỏ nhắn mặc trường bào nguyệt nha ra , bàn chân ngỏ đạp lên ngạch cửa , nửa khuôn mặt tinh xảo như bạch ngọc hé ra , để lộ mi mục như họa , đôi mắt giáng toả ra thứ ánh sáng nhàn nhạt như câu hồn mỵ như một loại bảo thạch hiếm có. Người đó bung chiết phiến che lại một cái mũi nhỏ nhắn tinh mỹ , chấn luôn đôi môi như hoa đào , cắn mọng và phon phớt hồng.

Hơi rồi , một mái tóc đen óng được buộc lên bằng một dải lụa nguyệt nha đồng màu , chính giữa đính một viên lam thạch bình thường. Tay cầm chiếc phiến , hông giắt túi ngọc , muốn tiêu sái có tiêu sái , muốn mỹ mạo có mỹ mạo. Tồn tại khí chất cao quý , tuyệt trác trung nhân , thanh nhâ lại có cỗ cường thế khiến người thuần phục , lại hội trên một thiếu niên chỉ mới mười ba mười bốn tuổi.

Tiểu ‘nam tử’ tuấn mỹ nhử mảy , đồng thời đánh một cái không thương tiếc lên đầu của nam tử kia , trách mắng. “ Ngân Vũ , sao lần nào ngươi cũng như vậy thế hử?” thiếu niên không vui lạnh lùng liếc qua khuôn mặt âm đạm của hần.

Hu...hu... người ra tay thật nặng a. Sưng lên một cục rồi , thật là phá hỏng khuôn mặt tuấn nhã của hần nga. Bàn tay xoa xoa chỗ bị sưng , thần tình ngấm lại. Thờ dài , hần lại quên nữa rồi. Nhưng cái tính lạnh chanh của hần lại không vì thế mà mất đi , nhanh chóng cười hề hề hỏi : “ Chủ tử người lại tiến thêm một giai nữa rồi nha? Thực làm người ta ngưỡng mộ a.” tiện thể trưng ra cái mặt nịnh nọt , vuốt mòng ngựa.

Hồng ngươi híp lại , tên này ngày càng không giống người của tứ đại hộ vệ tí nào , muốn nàng quên , không thể a. “ Ngân Vũ , đừng tưởng bốn chừng môn quên nha. Ngươi! Chuẩn bị xuống hình phòng lãnh phạt đi , lần này là hai mươi đại bả.” Người nào cũng có nguyên tắc của chính mình a , hần như thế nào lại luôn phạm vào quy tắc của nàng , đúng là giáo đường chưa tới nơi tới chốn a.

Bộ dáng chân chó của Ngân Vũ ngay lập tức thất sắc , khịt khịt mũi xin xỏ nàng , lần trước năm mươi đại bản đó khiến hần gần như mất nửa cái mạng , thương thế còn chưa lành , lần này lại thêm hai mươi , ôi cái mòng của lão tử. Nhìn vị chủ tử chỉ đáng tuổi đệ đệ mình đang lạnh nhạt không thèm nhìn

mình, hần liền làm ra bộ dáng ủy khuất. “Chủ tử...” người hôm nay có chuyện tốt đại nhân đại lượng tha cho tiểu nhân...

Tên này ngày càng... Vân Minh cũng không mấy kiên nhẫn với hần nữa. “Còn không mau đi!” không quên bồi hần một câu. “Này, gọi người sửa lại thư phòng a.” Đúng là có tên thuộc hạ như thế này... thực không hiểu lúc đầu vì sao nàng lại chọn hần nha.

Chủ tử người đừng có tuyệt tình như vậy được không? Ngân Vũ lăm bắm trong miệng. Trước khi rời đi, hần mới nghiêm túc nhìn lại nàng. “Chủ tử, Lôi và Phong, sắp về đến.”

Khỏe miệng nàng không khỏi nhếch lên cười nhạt, Lâm cũng sắp về, lần này tuyệt đối sẽ thu hoạch lại toàn bộ.

Trong thư phòng vừa được người sửa sang và quét tước sạch sẽ, ánh sáng chiều vàng ươm đẹp để chiếu rọi một màu sắc xinh đẹp, nhẹ nhàng dừng trước bàn trà nhỏ, khói từ trà nhẹ lan tỏa tựa mang theo cổ hương thơm nhàn nhạt, lơ lửng. Vân Minh nhìn vào tách trà, trong lòng âm thầm nhắm mắt, vừa vận đến tới 0 thì từ bên ngoài hai bóng dáng nhẹ nhàng bay vào đáp xuống đất mà không gây ra bất kì tiếng động nào, ngoài làn gió nhẹ lay động trên mặt đất. Hai người đồng thời nửa quỳ cung kính gọi hai tiếng. “Chủ tử.”

Lúc này nàng mới nâng mắt nhìn sang phía bọn họ, không nhanh không chậm nói: “Mọi chuyện như thế nào rồi?” rồi định thần nhắm một ngụm trà nhỏ.

Quỳ dưới kia chính là hai trong bốn tứ đại hộ vệ của nàng, do đích thân chọn lựa trong vô số môn đệ dưới trướng, và đồng thời còn là những người xuất sắc nhất. Ngân Lôi và Ngân Phong là anh em sinh đôi. Hai người liếc nhìn nhau liền hiểu ý của nhau đồng thanh đáp. “Giống như những gì chủ tử đã suy nghĩ.”

“Àn. Thế thì ngoài chuyện của bọn họ ra, các nước còn có sự gì không?”

“Thưa chủ tử, bọn họ rất giỏi trong việc thu tóm mọi quyền hành về tay mình, thậm chí là vạch ra sách lược cận kề, đã thành công thuyết phục đồng các nước vào cùng một thời điểm sẽ đánh vào Hiên Thiên quốc. Hiện đang ráo riết chuẩn bị, trong khoảng nửa năm nữa sẽ tiến hành.” Đối với mưu lược cực lớn của những người này, bọn họ cũng cảm thấy kinh hãi, nhưng tin tưởng chủ tử của mình sẽ có cách giải quyết.

“Phù...” một người nữa lại từ bên ngoài bay vào. Người cuối cùng trong tứ đại hộ vệ - Ngân Lâm. So về tuổi tác, Huyền lực cũng như khí khái chừng chạc thì người này hơn hẳn ba người còn lại.

“Sur huynh.” Ngân Lôi, và Ngân Phong cúi người chào. Đối với vị sư huynh này, bốn năm trước họ đã có gặp qua một lần, nhưng sau đó hần liền bị chủ tử phái đi ngay, bây giờ gặp lại hần cũng đã nhiễm không ít phong trần, càng ngày càng mạnh và càng có uy thế của sư huynh hơn. Hần cũng cúi đầu với hai người họ chào một tiếng. “Hai sư đệ.” Nhìn không khí trong phòng, hần bất giác hần nhủ mảy, kỳ quái hỏi. “Chủ tử không phải là tiến đến Huyền đế rồi chứ?”

Hai người còn lại cũng ngạc nhiên, ngir lại, hình như trong không khí còn vương một màn khói mỏng...

Đúng là một người tinh ý, nàng cười cười, đáp nhẹ. “Àn.” Chỉ có hần là nhận ra.

Ách... Dù thực lòng đã có phòng ngừa nhưng ba người họ vẫn bị lời nói của nàng làm cho thất kinh không thôi. Mười bốn tuổi Huyền đế, thật biến thái, thật biến thái a. Haizzz... những chuyện xảy ra trên người chủ tử tuyệt không phải người thường có thể chấp nhận được.

Sau khi định thần xong, Ngân Lâm mới cất tiếng nói “Lần này, theo những gì thuộc hạ điều tra được, sẽ có biến sự ở Đại hội võ lâm ở Hà Châu. Còn chuyện gì thì thuộc hạ không tra ra được.”

Đại hội võ lâm, nàng cũng rất tò mò xem trò vui này sẽ diễn ra thế nào. Suy nghĩ một lát, nàng phản phó: “Bây giờ Ngân Lâm, lần này ngươi mang danh của bốn môn đi tham dự đi. Ngân Lôi và Ngân Phong, hai người cũng bắt đầu tập trung tra thính trong nội bộ Hiên Thiên quốc đi, còn ba nước kia cũng có tham gia và chuyện này, nói với Mộc Tuyên huynh tất nhiên phải quan tâm nhiều hơn a.” bốn năm rồi, còn bước cuối cùng này thôi. Khỏe nhất đều là ý cười, nhưng người nào quen thuộc với nàng mới hiểu, sắp có kẻ, không... rất nhiều kẻ không xong rồi.

Luận ổn thỏa, nàng nhấp một ngụm trà cười cười: “Lần này có lẽ chủ tử ta sẽ phải xuống núi thôi.” Ở đỉnh Thiên sơn bốn năm cũng đến lúc nàng đi rồi.

Ba người nhìn nhau liền hiểu được ý trong mắt nhau, cuối cùng đầu chào rồi ngay tức khắc trong phòng chỉ còn lại một mình nàng. Lúc này, nàng lại nhỏ giọng cười lăm bắm: “Cũng nên đến lúc gặp người rồi. Sư huynh!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bảo Có Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 6: Duyên

Ngày hôm sau, Vân Minh chuẩn bị hành trang xuống núi, trước khi đi không quên tận tình ‘thăm hỏi’ Ngân Vũ, gọi một ít thuốc để lo thương thế cho hần. Thuận tiện nhần nhủ vài điều với các vị đường chủ rồi mới rời khỏi cánh cửa của Thiên Cực môn bước ra bên ngoài. Lúc này đã là năm Cảnh Thiên thứ ba mươi sáu.

Ngoài đầu nhìn lại đại môn lần cuối, cánh môi anh đào hơi nâng lên cười như không cười. Thay vì một đường đi xuống nàng lại giậm chân xuống đất, dùng khinh công lao về một hướng khác, bóng dáng màu trắng trên nền trời xanh.

Phong cảnh thoăn thoắt thay đổi, cuối dùng nàng dừng chân tại Thiên nhai một vực thẳm gần Thiên sơn. Thời gian ấy thế mà đã trôi qua nhanh, lúc nàng đến nơi trắng đã lên cao, chiếu rọi ánh sáng nhàn nhạt, man mát khắp núi rừng, phủ lên muôn vật một màu sắc huyền ảo ma mị, màu trắng bạc. Hội tri ki tại đây. Thực ra có nhiều lúc chính nàng cũng không hiểu nổi bản thân mình. Cách đây không lâu, khi nàng đi hái thuốc về từng dừng chân tại nơi này, thoang thoang nghe trong không gian tiếng sáo cực kỳ vi diệu, réo rắt mà thanh mảnh, khiến nàng nghe đến say mê. Để đáp lại tiếng sáo ấy nàng đã đàn một tấu khúc hòa theo, không nghĩ đến lại hòa hợp như vậy.

Lần này, nàng lại thử vận may của mình một lần. Phi thân ngồi lên một gốc cây sa mạc chia ra khỏi hẻm vực, ngược với ánh trắng che đi màu sắc chiếu sáng dịu dàng đỏ. Nụ cười tàn mạng, bàn tay tùy ý rải ra, huyền lực từ lòng bàn tay tràn ra tỏa một trắng mờ như sương dần dần hiện ra giữa không trung một cô cầm trong suốt lấp lánh, bàn tay tùy ý đặt trên những sợi dây đàn, trong lòng lại nghĩ đến một tấu khúc không nhớ rõ tên. Những ngón thanh thanh, xinh đẹp là lướt trên dây đàn, rất chậm rất chậm, mà lại rất nhanh rất nhanh.

Nhưng kì diệu làm sao ngay khi tiếng đàn của nàng vừa vang lên, phương xa liền truyền đến tiếng sáo, vi vút, trong trẻo thanh lãnh giữa sự tịch mịch, cùng hòa vào chung một tiết tấu. Tựa như song nhạn bay đàn xen với nhau, tựa như chỉ mảnh cuốn lấy nhau, hợp ly, ly hợp. Âm thanh tùy hứng nhưng lại vô cùng mê luyến lòng người, nơi núi cao, chúng va vào nhau nhưng không hề loạn, người chỉ nghe thấy một chuỗi âm thanh có vui, có buồn, có bi, có hi tựa như trải qua một đời, nếm đủ hương sắc. Một đàn đom đóm dường như si mê tiếng sáo, tiếng đàn, giữa bầu trời đêm hợp thành một đoàn, bay mà như múa, cả khu rừng tựa như được thấp sáng bởi ánh sáng mà chúng tỏa ra. Khi tiếng nhạc vừa dứt, Vân Minh thỏa mãn cười, nàng cũng nhanh chóng rời đi thôi.

Một khắc sau, một bóng dáng liền dùng khinh công bay theo tiếng đàn phát ra, chạy vút về phía có nhánh cây sa mạc kia, nhưng đến nơi chỉ còn lại còn lại một gốc cây trơ trọi, nếu không phải trong cái không khí se se lạnh này vương vấn hơi ấm, thì chẳng ai nghĩ đã có người từng ngồi ở đây, từ bàn tay người ấy tấu một khúc đàn. Nam tử đứng đó thất thần rất lâu, trong làn gió nhàn nhạt, rõ ràng còn vương mùi hoa đào thoang thoang, rất thơm, làm hân có chút mê muội.

Trên nền trời đêm, một vì sao băng bay ngang qua. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên tri ngộ bất tương phùng. Nhanh thôi, họ sẽ gặp lại nhau.

Tác giả: Chương này hơi ngắn vì hết ý, từ chương sau mới bắt đầu trọng tâm vấn đề. Mọi người chờ đến tuần sau nhé mình bận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Có Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 7: Bái kiến vương gia

Thời tiết những tháng đầu xuân luôn khiến tâm hồn người ta phơi phới. Ánh nắng mặt trời lúc nào cũng nhọt nhọt, nhưng ấm áp, ngay cả những đám mây trắng cũng lười biếng lượn lờ tùy theo từng cơn gió. Trong cái tiết trời này, con đường đến thành Tùy châu cũng dường như không còn xa nữa. Hai bên là hai hàng cây, xanh mon môn, thỉnh thoảng rì rào theo từng cơn gió thổi đến, linh hoạt như múa.

Trên đỉnh của ngọn cây bạch đàn cao nhất của khu rừng. Gió lồng phe phẩy thổi, một nam nhân, tùy ý điểm một vị trí trên một nhánh cây, dùng khinh công chế trụ điểm ấy, mặc cho các cành lá vẫn còn huy vũ, mà đứng vững vừa trời. Mái tóc đen dài xỏa tung bay bay, vạt áo cũng phát phơ trong gió. Đôi con ngươi đen sắc xảo lóe lên một tia sáng, nhìn về thành lũy cao lớn phía Tây mà người bình thường dù nhìn thế nào cũng không thấy được.

Giờ này mới là giờ Mẹo, nếu nghỉ chân một chút, đi thư thả đến giữa trưa cũng đến được thành Tùy châu.

Nam tử thông thả đáp xuống một nhánh cây, từ trong vạt áo lấy ra một túi đựng nước. Vừa uống nước nam tử vừa nhìn xuống con đường bên dưới, nghe đâu ở đây thường xuất hiện cướp, không biết hẳn có cơ may gặp cướp không nữa. Nam tử trong bụng thầm cười, hẳn cũng muốn gặp cướp.

Chỉ là khi tầm mắt dừng phía dưới đột nhiên hắn bắt gặp một bóng dáng nhỏ màu trắng, chỉ tầm mười mười tuổi, bộ dáng thông thả ung dung, nhưng là như vậy tự nhiên thoải mái, lại có một điểm thu hút, khiến người ta không dời mắt đi được. Nam tử hơi nhú mày, bạc môi mông cầu lên. Thú vị.

Không khí thoáng đãng, gần gũi, trong lành, khiến tiểu tử kia thích thú không thôi, vừa đi vừa ngắm nhìn khung cảnh, trong lúc vô tình hồng ngời lóe lên hơi lay động. Một đường hân nhàn tản theo hướng Tùy châu đi tới. Chiết phiến trong tay thỉnh thoảng lại phe phẩy. Nghe đâu gần đây thường hay có cướp.

Quả nhiên có cướp thật, tiểu tử bộ dáng thông dong đi, thì đột nhiên có tiếng rầm rầm của bước chân vang lên. Từ trong chỗ ẩn nấp lóe lên ánh sáng bạc của đao kiếm, bất thành linh một toán cướp xông ra, kẻ nào cũng mặt mày hung tợn, thấy trước mắt chỉ là một tên tiểu tử thì càng hùng hổ.

Người đầu lĩnh có khuôn mặt đáng sợ, còn có vài vết sẹo chạy dài, hùng hùng hổ hổ, quơ đao, quát: “Đường này là do ta mở, cây này là do ta trồng, người đi qua đây phải nộp mại phí.” Tiễn thể nhếch miệng lộ ra hàng răng vàng khè, lồm chồm, râu ria xồm xàm, trên người đầy những hình xăm hung thần.

Trái lại khí thế dọa người của hắn, dường như không bị khí thế của đám người làm cho kinh sợ, tiểu tử kia cười cười: “Vi huynh đài này, huynh nói vậy, huynh có biết cây này trồng bao năm không? Đường này mở khi nào?” Nhún vai, kịch bản cũ, nhằm chán quá trêu chọc tên này một chút cũng được.

Thấy bộ dáng không sợ chết của hắn, lão mõ kia càng tức tối, dùng đao chỉ về hướng tiểu tử quát: “Tên cầu tử kia không cần nói nhiều, hôm nay ngươi rơi vào tay lão tử ta, thì bạc của ngươi chính là bạc của ta.” Trong lòng lão nghĩ: Tên tiểu bạch kiếm chân yếu tay mềm này, hẳn là công tử nhà phú quý nào đó, ắt hẳn sẽ có không ít bạc, nhưng tiểu tử kia ngược lại lại nói..

“Thứ cho ta, hôm nay ta không mang theo bạc.” Rồi hắn bày ra bộ dáng bất đắc dĩ, giơ hai tay, không có tay nải, không có túi tiền, không có bạc, người đòi mà ta không có thì làm sao mà đưa đây.

“Cầu tử chó nói nhiều, có đưa không? Nếu không, thì đao kiếm vô tình a.” Lão mõ nhất quyết không tin người như nàng lại không có mang theo bạc, muốn không đưa thì không xong với lão đầu.

Một tiếng ‘cầu tử’, hai tiếng ‘cầu tử’ thật là chói tai a. Tiểu tử kia đột nhiên cười rất chi là tươi, ngoài ngoài lỗ tai nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Nói cầu tử là nói ai a?” trong lòng lại: âm thầm cười trộm. Nói người ngu ngốc, thế nào cũng rơi vào bẫy.

Lão đầu kia cũng không suy nghĩ nhiều trả lời ngay luôn. “Cầu tử là nói người a.” nói xong lão mới nhận thấy câu này của mình có điểm kỳ quái. Mấy huynh đệ phía sau cũng cảm thấy kỳ quái. Không đợi bọn họ nghĩ ra hắn đã lên tiếng lầm nhảm.

“Là cầu tử nói ta. Cầu tử nói a.” Tiểu tử nghe đến liền phá lên cười, rất không để mặt mũi. Khóe mắt liếc thấy biểu tình giận sôi của lão đầu kia, càng nhìn không thể ngừng cười được.

Bên kia, lão đã tức đến sôi não rồi, khuôn mặt lộ khí đến đỏ lựng muốn xung huyết, đường đường cầm đầu một toán cướp như lão, làm thổ phi cũng đã được mười mấy năm, nay lại bị một tên tiểu tử làm cho mất hết mặt mũi, tất không phục a. Nhìn lại toán người phía sau, không nói hai lời: “Các huynh đệ xông lên, ta không tin thằng nhãi này lại không giao bạc ra.”

Khuôn mặt vốn còn đang cười không ngừng được của hắn trở nên nghiêm túc, nhẹ nhàng hô “Dừng” những mõ nam kia cũng không tự chủ được dừng lại, mâu quang giáng sắc mang một chút ý cười, cùng ý đánh giá nhìn về phía một vòm cây bên phải. “Huỳnh đài, huynh còn không xuất hiện thì đừng trách tiểu đệ này hẹp hòi, xem kịch mà thu mại phí a.” chiếc phiến trong tay phát lên, trong âm thầm nhẹ nhàng khởi động cơ quan, một ngân châm phụt bay về phía đó, đâm vào một thân cây mà không hề ngừng lại, xuyên qua bay ra sau. Người vốn nãy giờ xem kịch, vì tránh nó mà lộ diện, dùng khinh công đáp xuống ngay bên cạnh nàng, nhếch môi cười không nói.

Tự thấy hôm nay đi ra ngoài không coi ngày, bọn cướp dù có ngu ngốc cũng biết hai người vốn không phải người thường. Nhất là cái tên râu ria lồm chồm kia, không chừng là nhân sĩ gian hồ, chỉ là tên công tử da trắng thì họ còn cảm thấy khả quang, nhưng có thêm một tên thiếu hiệp võ công chắc chắn hơn hẳn bọn chúng, bọn chúng trước giờ chỉ cướp hàng của thương buôn chân yếu tay mềm, nên lấy đại cục làm trọng. Lão đầu dù biết là rất mất mặt, mạng quan trọng hơn mặt rút lui rồi tính, đành quay đầu ra đằng sau hồ. “Rút lui.” Cả bọn chạy theo hướng ngược lại, mấy chốc liền không còn một bóng dáng.

Nhìn trò ngổ này, tiểu tử kia còn vui vẻ bồi họ một câu: “Ồ! Không cướp nữa sao, mấy huynh đài?”

Lần đầu tiên nam tử thấy có kẻ lại muốn người khác cướp tài sản của mình, khóe miệng giật giật. Lòng hứng thú với thiếu niên trước mắt càng thêm dào dạt.

Tác giả: Từ chương này trở đi để phục vụ lối hành văn dành cho truyện nữ phần, mị sẽ luôn dùng lối suy nghĩ của nam chính, tình tiết liên qua đến nữ chính sẽ được miêu tả qua cái nhìn của nam chính.

Mất thấy bọn cướp kia đã chạy mất hút, thiếu hiệp kia mới nhìn sang vị thiếu niên thú vị đứng bên cạnh mình. Sờ sờ râu trên mặt, bạc môi mỉm cười nhẹ nhàng lên. “Không biết tiểu huynh đệ từ đâu đến? Muốn đến Tùy châu chăng?” Tùy châu rồi đến Phong, Thanh, Cửu, Lôi, Trọng châu, cuối cùng là đến Hà Châu nơi diễn ra đại hội võ lâm. Thời gian còn dài hướng hồ hắn cũng muốn kết giao nhiều bằng hữu, tỷ như tiểu huynh đệ trước mắt chẳng hạn.

Đôi hồng tử người của thiếu niên kia, dời đến người của nam tử kia. Ánh mắt chợt hiện lên vẻ kinh ngạc như tìm thấy một thứ gì đó cần tìm vậy. Nhưng biểu tình thu lại rất nhanh, nhanh đến mức nam tử kia cũng không nhận ra. Phúi phúi bụi đường dính trên người, thiếu niên cười cười. “Tiểu đệ họ Vân tên Minh, nguyên là một đường đi đến Tùy Châu, lỡ đường gặp cướp. Đa tạ vương gia ra tay giúp đỡ.” Rồi cúi đầu cấp cho nam tử trước mắt một cái lễ.

Gặp cướp? Không phải lúc này còn trò chuyện rất vui vẻ sao? Nhưng nghe đến sau.. Vương gia? Nam tử hơi nhướng mày, khuôn mặt vẫn bình thản, sau đó mới cười cười, bày ra bộ dáng cả lơ phất phơ, bá vai tiểu huynh đệ kia nói. “Vân đệ, ta nói đệ làm người không nên nói đùa. Làm sao đệ lại nghĩ ta là vương gia?” Trên đời này người giống người rất nhiều, nam tử vẫn hể hể, nhìn đi có vương gia nào ăn bận như thiếu hiệp râu ria lồm nhồm, trông già dặn như hắn không?

Nhưng cái chính là hắn quên mất trên đời này còn có một người gọi là Tam vương gia. Nhắc đến Tam vương gia, cả Hiên Thiên Quốc này không người nào không biết. Nghe đồn so với đám hoàng tử có nề nếp gia giáo sống trong hoàng cung chịu sự giáo dục có quy tắc thể hiện đầy đủ phong phạm của bậc vương giả ấy. Thì Tam vương gia - Hoàng tử mà Cảnh đế yêu thương nhất lại nổi danh khắp thiên hạ là một kẻ bất tài vô dụng, là u nhọt của hoàng thất, bốn tuổi đã xuất cung, nghe đâu là làm thiếu hiệp rồi hơi nào đấy. Đứng trong hàng ngũ hoàng thất, hẳn so với Tứ hoàng tử bị bệnh từ nhỏ, giáo dục còn không bằng. Chính là Tam vương gia đi không đôi tên ngồi không đôi họ - Vương gia bao cỏ - Dạ Phong Thần.

Thấy bộ dáng kinh ngạc còn có chút gọi là vinh hạnh của hắn, thiếu niên kia vẫn là một bộ đình đống cột khẳng định. “Bái kiến Tam vương gia.” Người trước giờ hể thấy qua một lần tiểu tử này chưa từng quên, huống hồ đây còn là người mà hắn đang tìm kiếm. Đúng là xảo hợp.

Lần này, nam tử cũng thu liễm lại nghiêm túc nhìn tên tiểu tử, mặt hoa da phấn, có chút giống nữ tử, nhưng nhìn lại thì rõ ràng là nam diện. Toàn thân hân mặc trường bào đơn giản màu trắng tóc buộc lên bằng một dải lụa màu trắng, ngoài chiếc phiến và một mảnh bảo ngọc giắt bên hông, trên người không có hành lí. Hôn hết quanh thân khí chất thanh nhã, giọng nói từ tốn lại vô cùng dễ nghe? Là văn nhân? Sau nam tử mới nhìn đến gương mặt, con ngươi? Hồng sắc??? Từ năm bốn tuổi đi chu du thiên hạ tới giờ hân chưa bao giờ nhìn thấy qua người có hồng nhãn tử như vậy. Nếu có, đặc biệt là người có thể nhận ra hân ngay từ lần đầu tiên gặp thế này thì tiểu huynh đệ trước mắt là người thứ nhất. "Vân đệ, lễ tiết quá. Phiến phức. Cứ gọi ta là Phong huynh là được." Coi như thừa nhận vậy.

"Phong huynh, ta cũng một đường đến Tùy Châu. Không biết huynh có định dự đại hội Võ Lâm?" Đại hội võ lâm, nghe là biết nơi hội tụ nhiều cao thủ rồi, lần này không biết chuyện gì hay sẽ xảy ra đây. Mà lần này hứa hẹn là có đại sự xảy ra. Thật là chờ mong..

Cũng đến đại hội võ lâm? Vậy coi như cùng đường. "Ta cũng đến đó. Không biết Vân đệ có nhã hứng đi cùng ta." Hân trước giờ không có thói quen đi chung với người khác ngoài những khi có chuyện hân mới miễn cưỡng đi cùng người. Lần này là ngộ ý cùng tiểu huynh đệ Vân Minh, là lần đầu tiên. Huống hồ, sau khi nói lời này hân đột nhiên cảm thấy nếu tiểu huynh đệ này đi cùng, con đường đến Hà Châu sẽ bớt nhàm chán.

"Từ chối không bằng tuân mệnh." Vân Minh phe phẩy chiết phiến cười cười.

Lúc này, Dạ Phong Thần mới quay sang hỏi. "Ta nghĩ không ra vì sao đệ lại nhận ra ta là vương gia?" Trước giờ đi khắp thiên hạ chính là chưa lần nào được người nhận ra a.

Vân Minh mới cười chỉ chiếc phiến vào mảnh ngọc bội giắt bên hông của hân. "Từ Long Tùy Hải." Trước giờ Vương gia kiên kị dùng Long làm tín vật trừ hoàng đế và Thái tử ra mọi vật dụng của các hoàng tử khác đều không được dùng qua, nếu bị bắt gặp chính là tội phản nghịch, phạt nặng thậm chí bị đày ra biên ải, tịch thu gia sản, thậm chí bị khai trừ trong hoàng tộc biếm thành dân thường. Nhưng Tam hoàng tử lại khác, mặc dù không được phong làm thái tử nhưng trước nay xét về phong thưởng không thua kém thậm chí còn hậu hơn. Chỉ tiếc là Tam vương gia này bận vân du tứ hải nên không ở phủ mà hưởng thụ lâu.

Nói đầu xa, Vân Minh chỉ cần nhìn y phục trên người hân, vãi vốc nếu không nhầm được dệt từ hải tằm, được nuôi dưới tận vực sâu vạn trượng dưới có cái đầm nước, mỗi năm chỉ xuất ra ba thước vải, muốn lấy được là trăm khó vạn khó, vậy mà lại được dành cho hân. Hay mảnh ngọc kia chẳng hạn, trên đời chỉ có một khối duy nhất, là chân truyền của đế vương Hiên Thiên quốc, chính tay Cảnh đế ban cho Dạ Phong Thần. Ngọc như người, hễ người nào nhìn thấy ngọc này đều như thấy hoàng đế vậy.

"À ra là vậy..."

Nói đoạn bước chân của hai người cùng hướng Tùy Châu mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sùng Đệ Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 8: Thành Tùy châu

Thành Tùy châu, là một thành ấp khá phồn hoa phía tây của Hiên Thiên quốc, không phải là nơi phồn thịnh nhất nhưng thương giới vô cùng phát triển. Người đến người đi, xe cộ vận chuyển tấp nập khiến cả thành đều chìm trong bầu không khí nhộn nhịp, rộn rã. Khung cảnh trong và ngoài thành cũng có vài phần tinh tế riêng nên thu hút không ít lượt khách nhân.

Trên con phố phồn hoa của Tùy châu thành là một khung cảnh hời hả, ngựa xe như nước, áo quần như nêm. Các hàng quán người vào ra như hội, khó trách nhiều người khi có dịp dừng chân đều lấy làm ưa thích. Lẫn trong đám người là hai bóng dáng cực kỳ bình thường hưởng thức sự vui vẻ của người trong thành. Nam nhân cao lớn mặc thường phục, hông giắt bội kiếm, râu ria lúng lúng. Thiếu niên bên cạnh, vận trường bào nguyệt nha, tay cầm chiết phiến. Hòa trong dòng người diện mạo họ rất bình thường nhưng khí chất ưu nhã, một người có quý khí vương giả trời sinh, một người lại có cốt khí thanh cao như tuyết liên, khiến không ít người ngoái đầu lại nhìn, nhiều nhất là các cô nương. Ở Hiên Thiên quốc, nữ tử không hoàn toàn bị cấm túc trong cửa phủ, các nàng vẫn được ra ngoài đi dạo hoặc sắm sửa, hoặc là buôn bán bình thường. Do vậy tính cách nữ tử Hiên Thiên quốc đa phần đều thoải mái dễ gần, tuy cũng có phần dè dặt nhưng cũng là người có chính kiến. Tất nhiên cũng có người không như thế.

Người có kinh nghiệm nhiều năm trong giang hồ như Dạ Phong Thần cũng không khỏi cảm khái, thành này nhân dân thật no đủ.

Thật sự sự sung ái của Cảnh đế đối với hân là hoàn toàn thật tâm, không mưu đồ bất kì điều gì. Mỗi lần ban thưởng cho hân, đều là sai người nhân lúc đêm khuya đưa đến phủ, chỉ trách người trong kho phòng có kẻ không kín cẩn mà để lộ sơ hở huống hồ những thứ lấy ra đều là trân bảo. Nhưng cái gì thì cũng có nguyên nhân của nó...

Lúc hân còn nhỏ tình cảm cha con giữa họ rất tốt, nhưng sau cái chết đầy bí ẩn của Nghiên Phi trong điện Nghiên Hoa, hân cảm thấy dường như phụ hoàng có điều gì giấu che dấu, không cho hân biết. Cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt, chỉ tiếc với thể lực mà hân gây dựng trong suốt mười mấy năm qua vẫn không tìm ra được. Đây cũng là lí do khiến hân vẫn cảm thấy khúc mắc, năm bốn tuổi rời khỏi Thiên đô số lần hân trở về được đếm trên đầu ngón tay. Nửa năm sau là đến ngày đó, hân cũng phải trở về lại thôi.

Dẫu đối với người mà hần tin tưởng gọi hai tiếng phụ hoàng ấy có một chút nghi vấn, nhưng thực tế hần rất coi trọng phụ hoàng của mình. Tất nhiên hần cũng thấy phụ hoàng làm hoàng đế rất tốt, nếu không Hiên Thiên quốc lại hưng thịnh nhất tứ quốc.

Nhưng suy cho cùng sức người có hạn đôi khi chính bản thân Cảnh đế cũng không thể lo xuể muôn chuyện trong thiên hạ được. "Làm hoàng đế chưa hẳn là tốt, thân bất do kỷ, chí vô tự tại * . Không bằng vân du tứ hải, thái thượng kinh ba **."

(*): Không được làm chủ được chính mình, ngay cả chí hướng cũng bị gò bó.

(**): Tự do như mây bay khắp mọi nơi, đạp lên sóng dữ mà đi. (Tác giả: ~[>'_'<]~)

Tự do tự tại như vậy... " Trong khắp thiên hạ đất nào không phải đất của vua. Đi khắp thiên hạ vẫn không trốn khỏi tay vua." Văn Minh biết nam nhân này không ham hư vinh, không thích thứ quyền lực phù du. Nhưng một kẻ sinh ra trong hoàng thất, người không phạm người, chưa chắc người sẽ dễ yên. Chính Văn Minh cũng biết hơn ai hết hần nắm rõ điều này. Cũng phải thôi, dù rằng hần từ nhỏ đã sống tách biệt với hoàng quyền, nhưng sự thực hần vẫn sinh ra từ đó. Không sai, tiếp cận hần cũng bởi vì lẽ đó.

Không biết những lời mà Văn Minh nói có ý như thế nào, nhưng Dạ Phong Thần chỉ cảm thấy rồi cũng có một ngày mà có một người hần không hiểu nổi được. Gạt vấn đề ấy qua một bên, những năm gần đây trong cuộc tìm kiếm nguyên nhân cái chết của mẫu phi, hần đã vô tình phát hiện một kế hoạch động trời, đã khởi động từ cách đây hơn hai mươi năm. Mà rốt cuộc ngọn nguồn thế nào hần vẫn không được rõ, nhưng hần biết chuyện lớn giữa tứ quốc sắp xảy ra, mà ngọn nguồn mọi chuyện chính là bắt nguồn từ Tuyền Châu này.

Nếu đã đến đây, Dạ Phong Thần chắc chắn đã điều tra rõ mọi chuyện ở đây. Nếu chỉ mình hần, hoặc là tham dự vào hoặc là làm lơ đứng bên cạnh không nhúng tay vào. Nhưng cái chính là hần muốn làm, bây giờ đi bên cạnh của hần còn thêm một người mà người này... Không biết vô công??? Hần không ngờ Văn Minh lại không có vô công. Đoán không ra là tiểu đệ đệ này có muốn tham dự cuộc vui hay không.

Như đoán được những điều mà Dạ Phong Thần đang suy nghĩ. Văn Minh vượt cảm đề nghị. " Phong huynh , huynh tuyệt đối đừng để đường đến Hà Châu của đệ nhảm chán nga." Sờ sờ mũi, là tiểu đệ nhà hần muốn vui chơi được chưa? Nếu đã nói đến chuyện quốc gia đại sự tất nhiên là phải sức đến cùng rồi phải không?

Nhảm chán? Dạ Phong Thần nhếch môi cười. " Tất nhiên." Hần cũng cảm thấy bao năm ngao du của mình cũng dần trở nên tẻ nhạt, cũng nên cần một chút điểm thú vị rồi.

Lời của hần vừa dứt một cái giọng đặc quệt khàn khàn của một lão mỗ vang lên. " Tránh ra! Tránh ra! Nhường đường cho Bạch đại tiểu thư chúng ta đi!" con đường vốn đang cảnh người mua , kẻ bán xô mị liền bị dạt ra hai bên đường nhường cho cỗ kiệu xa hoa đi qua. Tất nhiên trong số đó có Văn Minh và Dạ Phong Thần. Hai người đồng thời nhìn về phía cỗ kiệu. Chính giữa là một cỗ kiệu, bao ngoài bằng vải nhung màu đỏ rực , màn sa kiệu bay phất phất có thể nhìn thấy bên trong là một nữ nhân ngồi bên trong, hai bên là hai hộ vệ mặc áo đen bắt chéo tay , cầm theo bội kiếm khuôn mặt không chút biểu tình , phía sau là một toán nô nam áp giải... một nhóm nam nhân!! Đặc điểm chung của các nam nhân này là tay đều bị trói , miệng bị bịt lại bằng vải thô , dung mạo có chút hơn người, nhất là người đi cuối có dáng vẻ trông giống thư sinh kia , con người có thần sắc xảo có thần sắc, khuôn mặt toát lên vẻ quật cường chính trực. Tất cả họ bị nối với cỗ kiệu phía trước bằng một sợi dây thừng.

" Nhanh lên!" Thiết thấy một nam tử trong nhóm đó hơi chậm lại , mỗ nam bên ngoài dùng roi định quất vào người hần thì một giọng nói đầy bén nhọn phía trong kiệu truyền ra. " A Cường người của bọn tiểu thư ngươi cũng muốn đánh." Cơ hồ nghe được âm thanh nghiêng rặng của nữ tử. " Nếu hần đồng ý là người cung phụng ta đầu tiên thì ngươi hãy tha cho hần." Kèm theo đó là tiếng cười cợt nhả , đầy ý dâm loạn.

Mặc dù không phục nhưng người được gọi là A Cường đó vẫn tháo khăn bịt miệng của nam tử ra. Chớp được thời cơ nam tử liền cắn lấy tay của tên A Cường một phát , chưa kịp chạy đi thì trong kiệu giọng nói khó nghe kia tiếp tục truyền ra. " Nếu bây giờ ngươi chạy đi , thì à Tiểu Thanh kia chỉ sợ là không xong."

Ngay lập tức nam tử ngừng lại, biểu tình bất mãn, rất nhanh bị những kẻ mỗ nam còn lại chế trụ. Tên A Cường tức giận quăng một cái tát vang dội , hoàn toàn dùng hết sức của mình lên mặt nam tử ngay lập tức thở phì phò nói. " Đây là vì tiểu thư nên tha cho cái mạng chó của ngươi." Hai con mắt long sòng sọc nhìn.

Nhưng nam tử không để ý tới đau đớn trên khuôn mặt , ngừng chống cự chỉ nhìn chằm chằm vào người ngồi trong kiệu , thét lên hỏi. " Tiểu Thanh như thế nào? Các người đã làm gì nàng ấy rồi?" khuôn mặt nam tử vì tức giận thờ hồng hộc , con người màu đỏ không bỏ qua bất kỳ hành động nào của nữ tử trong cỗ kiệu.

Nhưng rất tiếc nàng ta không cho hần bất cứ hi vọng gì. Tiếng cười của ả càng vút cao , tựa như tiếng hú của dạ xoa , dù là ban ngày ban mặt vẫn có người không nhìn được gọn tóc gáy. " Tề thư sinh đúng không? Ngươi cũng nên chết tâm với à Tiểu Thanh kia đi , bây giờ...ha...ha... ả hần là một trong những nữ nhân hầu hạ cho Tam ca ta hôm nay. Số của ả còn không xứng làm nha hoàn thông phòng." Tiếng cười không kiêng dè , phóng đảng như nhân cách của ả.

Không đợi cho nam tử ấy nói lên lời nào , một nam nhân đứng cạnh kiệu vốn không màn tới màn kịch này , đột nhiên lao tới bên cạnh , và điểm một huyết vị trên người hần , khiến hần bất tỉnh rồi vác hần lên vai theo cỗ kiệu rời đi. Bá tánh còn nghe loáng thoáng lời nói bình phẩm của nữ tử trong kiệu. " Tề thư sinh này rất xứng với à Tiểu Thanh kia , nhưng...ha...ha... không thoát khỏi tay hai ti đệ Bạch gia ta."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sùng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 8.2: Tù Châu Thành.

Cổ kiệu dần xa hai người, Vân Minh liếc nhìn sang phía Dạ Phong Thần, hần như mảy may nhìn sang phía Vân Minh, bạc môi mỏng cùng môi anh đào cùng nâng lên.

Chắc chắn... mới nhắc đến chuyện nhàm chán, liền có chuyện khiến họ không nhàm chán rồi. Nhưng trước mắt cứ ăn no trước đã rồi tính gì hần tính.

Dạ Phong Thần không khách khí gác tay lên vai nàng, nghiêng ngang theo kiểu của nhân sĩ gian hồ bước đi, rồi đột nhiên khựng lại. "Vân đệ ta đói bụng rồi đi ăn trước đã." Nhân cơ hội kẻ sát mặt tiểu đệ, còn nguyên nhân vì sao hần lại làm như vậy thì chút nữa sẽ biết.

Vành tai nhảy cảm với hơi thở nóng ấm cương dương của hần giật giật, nam nhân với nam nhân hành sự như vậy cũng không lấy làm lạ. Huống hồ, Vân Minh biết vì có gì mà hần lại làm như vậy. Làm sao mà nàng quên một chút tiểu tiết này lại qua được mặt hần, không phải là hần so với Vân Minh cũng không khác gì nhau sao? Chiết phiến phe phẩy cười như có như không nói. "Người giống người." Rồi cũng hào sảng hồ. "Phong huynh ta cũng vậy." Nhưng khi nhìn lại bộ dáng vẫn ngốc lảng.

"Phong huynh..." Vân Minh như mảy may gọi.

"Khụ khụ..." Dạ Phong Thanh giật mình, sờ sờ mũi. Lúc cúi người hần vô tình ngửi thấy mùi hoa đào trên người tiểu tử này, không phải là rất thơm, nó chỉ nhẹ nhàng thoang thoảng cũng không giống mùi hương của nữ tử, tựa như một người sống trong một vườn hoa đào rất lâu đến nỗi hương hoa khắc sâu vào da thịt... đột nhiên hần nhớ đến Đào Hoa Cốc nơi có trồng rất nhiều hoa đào, có một ngôi nhà tranh nhỏ... Khoan đã... sao hần lại quan tâm mùi hương trên người nam nhân khác rồi? Bị suy nghĩ của chính mình làm cho loạn cả lên. Ngay cả bước chân cũng không chịu đi.

Nhìn dáng vẻ đăm chiêu này của hần Vân Minh nghĩ hần là hần đã nhìn ra. "Phong huynh, huynh có đi không?" cánh tay vương gia đang đặt trên tiểu đệ nha, làm sao lại không đi.

Bị âm thanh của Vân Minh làm khôi phục sau những suy nghĩ náo loạn, hần chỉ cho là mình quá nhập tâm khôi, không tiếp tục suy nghĩ, liền cất bước đi.

Một khắc sau...

Không thể trách vì sao từ lâu này lại đặc khách nhất thành này. Từ cách trang trí đến bày bố cũng vô cùng hợp lý, mà đây lại là sản nghiệp duy nhất không thuộc về Bạch gia mà có thể hoàn hảo trụ tại thành này.

Từ lâu có ba tầng, tầng một là dành cho bá tánh bình dân, cũng tương đối giống với các từ lâu bình thường khác, tầng hai là dành cho các cấp bậc quan viên, hoặc phú hộ. Còn tầng ba trước giờ không cho khách nhân bước vào, không, chỉ là chưa có ai bước vào. Nghe đồn so với tầng hai đã rất xa hoa thì tầng ba còn cực kỳ hoa lệ, chỉ là người đại phú đại quý thì chưa chắc đã vào được.

Lần thứ nhất đến đây, Dạ Phong Thần không khỏi hơi ngạc nhiên với sự phát đạt của từ lâu này, nhất là khi tại địa điểm này lại là địa bàn của người Bạch gia. Chỉ là đối với Bạch gia này, hần vẫn luôn có nhiều suy nghĩ, đầu mối của thứ mà hần đang điều tra ngọn nguồn đều bắt đầu từ đây. Vì sao Bạch Gia những năm gần đây lại có tiền lực nhiều như vậy? Bạch gia và những thế lực phía sau gồm những ai? Có liên quan gì với phụ hoàng?

Nhìn bảng hiệu Vân Nhã lâu phía trên, bên dưới là người vào ra tấp nập, Vân Minh cảm thấy rất tốt. Còn về phần vì sao lại tốt thì chỉ có mình tiểu tử này biết.

Vừa vào cửa tiểu nhị liền bước đến xum xoe, nếu nhìn kỹ sẽ thấy, ngay cả tiểu nhị cũng được dạy dỗ rất đàng hoàng, không phải là cái dạng gập ghềnh có là a dua nịnh nọt, gập bá tánh thì mặc kệ, khinh thường. Hai người nhìn không gian rộng lớn bên trong, có nhiều bàn, nhiều người nhưng không hề rối rắm, người lao bàn cũng rất có sáng kiến khi cho treo rất nhiều tranh ảnh các món ăn trong bốn quán trên vách tường, vừa có thể giúp người khác chọn lựa, cũng làm tăng cảm giác đói bụng của khách nhân.

Dù gì cũng là người điều tra rõ trước khi đến đây nên Dạ Phong Thần có ý dẫn đường. "Vân đệ chúng ta lên tầng ..." lời nói chưa kịp thốt ra, từ bên phía cầu thang đã vọng lên một tiếng quát đầy giận dữ của một nam nhân.

"Tên tiểu nhị, mẹ nó, đáng chết này bốn công tử muốn lên tầng ba. Người có nghe không?" là một công tử mặc cẩm hoa màu lục rạng rỡ, đai thắt lưng màu tím bạc, buộc tóc bằng một dải lụa trắng, nhìn có chút... không hợp, khuôn mặt nhọn dài bây giờ đầy sự phẫn nộ, tay cũng không ngừng lấy chiếc phiến hươu trước ngực tiểu nhị chực đánh. Bên cạnh còn có không ít tên sai vặt và một vài tên gia đinh đi cùng phụ họa.

Khi hần mắng người thì rất thô thiển, khiến tiểu nhị liên tục 'hứng mưa'. Nhìn thấy tiểu nhị kia không có ý nhường đường, tên công tử càng bức bối, ý vào việc đến Huyền sĩ mà thẳng tay định quăng một chưởng phong vào người của tiểu nhị. Nhưng bàn tay chỉ hạ được một nửa cách khuôn mặt tiểu nhị đứng một tấc thì tự dưng không động đậy được nữa, không phải là tay mà cả người hần cũng không động đậy được, cả cái miệng thích quát tháo cũng không còn chịu thốt ra lời nào, khuôn mặt vì giận dữ mà biến dạng đến đáng sợ, cơ thể cũng run lên nhưng thủy chung vẫn không động được.

Nhìn màn này không ít người cảm thấy nơi nào đó có sự hả hê, Bạch gia này hống hách đã lâu hiếm khi thấy rơi vào tình trạng luống cuống như thế này, hần là có cao nhân ở đâu ra tay rồi, tên tiểu nhị cũng vội đứng dậy thở phì phì vì may mắn. Nhưng hết mọi người cũng rơi vào trầm mặc, bất cứ hành động gì trong lúc này đều sẽ phẫn là khinh miệt đại thiếu gia nhà họ Bạch, sao đó là đồ mọi chuyện lên đầu người đó, họ gánh không nổi đâu.

Trong cái không khí trầm lắng yên tĩnh ấy một giọng nói trong trẻo như suối chảy , thánh thót như chuông bạc vang lên phá tan sự tịch mịch. “ Phong huynh , lần này đệ dẫn huynh lên tầng ba.” Âm thanh đậm mật, còn mang theo vài phần trêu tức , cũng không nói hai lời theo hướng cầu thang mà đi tới.

Đối với hành động có phần bất quáĩchâm dầu vào lửa này của tiểu đệ đệ , Dạ Phong Thần hơi nhíu mày , nhưng không hiểu vì sao lại tin tưởng lời nói , không phải vì lời lẽ tự tin ung dung này , mà chính là hần không thể tìm ra được sơ hở , trong lòng hần cảm thấy tiểu huynh đệ mới này còn mang đến nhiều trò vui hơn hần tưởng.

Bước chân đi cũng nhanh hơn chưa đến cầu thang thì hần đã bắt kịp Vân Minh , thì thào to nhỏ. “ Đây , Vân đệ có cần phải nói như vậy không? Tầng ba...” trước giờ chưa có người nào vào được. Đó là toàn bộ câu định nói của hần , nhưng cái chính là không nói hết thì , tên tiểu nhị lúc này đã đứng phát dậy , dùng khí khái anh dũng lên chặn bước chân hai người.

“ Hai công tử xin dừng bước tầng ba trước giờ không đãi khách.” Thân thể nhỏ nhắn của hần lúc này lại rất sáng a , rất kiên cường , nằng nặc là cần những người như thế này. Mọi khách nhân cũng nhìn hần bằng con mắt khác a.

Khuôn mặt của hần đầy cương quyết , rất có cái khí thế làm anh hùng nhảy vào nước sôi lửa bỏng, chọc Vân Minh không thể không cười : “ Lão tiểu huynh này , huynh rất hảo.” nói rồi nhìn về phía chuông quây , cười cười không nói.

Mắt Vân Minh chính là hồng nhãn tử, nhưng màu mắt lại rất sẫm, khi cụp mi chẳng ai nhìn ra đôi bảo thạch ấy, lúc này Vân Minh lại nâng mắt nhìn, làm cho chuông quây lóe lên hình ảnh một người, là thần trong mắt ông ta. Không lẽ... ngay giây trước ông ta còn là bộ dạng đâm chiêu hôm nay thế nào lại vương vào chuyện xui rủi như thế này , cùng một lúc có hai kẻ đến quấy rối không ngờ lại là Thần long quá giang a.

Trên khuôn mặt của liền hiện ra nụ cười mang một chút sùng bái , bất quá lão vẫn nhớ nơi đây là đâu , mới cất tiếng nói : “ Tiểu Dịch tham kiến Vân công tử , không biết đại danh khiến cho người chịu thiệt thòi.” Còn không quên mắng tiểu nhị bên cạnh. “ Người đứng là không có mắt nhìn người a.” nhấn mạnh chữ ‘mắt’ = sao người không nhìn vào mắt người a, màu hồng sẫm.

Bị lời của chuông quây làm cho thất kinh , tiểu nhị liền dùng ánh mắt đánh giá híp lại nhìn , đúng là người rồi , đúng người rồi , hần vui đến mức muốn nhảy cẫng lên , hần có cái vinh dự gì mà lại được gặp đại thần , tiểu nhị có kích động sắp khóc , khó trách chỉ là bốn năm mà người trong bốn môn đều sùng bái Vân Minh như thần rồi. “ Mời Vân công tử theo tiểu nhị tôi , mời mời!” hần chỉ còn thiếu là lấy thân trải thảm cho hai người bước qua.

Đối mặt với màn này mọi người không khỏi thất kinh , âm thầm thay lão chuông quây và tiểu nhị kia hút khí , trong thâm tâm lại đầy nghi vấn Vân Nhã lâu hôm nay có phải không là đón khách quý? Mà những người đi theo tên công tử kia là càng không thể tin được nhất , trong nhóm đó có một tên sai vật thấy chủ tử mình giận đến gần trán nổi xanh rồi liền mở tiếng mắng người : “ Các người như vậy là sao? Tại sao hai tên không biết xuất hiện từ đâu ra lại được lên tầng ba mà Bạch đại công tử chúng ta không được? Có phải không nên biết đây là địa bàn của Bạch gia , thành Tùy châu này là của Bạch gia.”

Chướng mắt , chướng mắt a , Dịch chuông quây trước giờ vốn đã căm ghét hành động ngông cuồng này của họ này giờ , có người đó ở đây lão cũng nên trừng trị tiểu tử này , để lần sau cũng không dám cuồng ngôn như vậy nữa. “ Người đừng quên mình đứng là ở trong Vân Nhã lâu , không phải là của Bạch gia. Bao năm nay chúng ta buôn bán ở đây cũng nên biết núi cao còn có núi cao hơn , người nghĩ chỉ với một cái Bạch gia mà muốn gây sự ở đây sao. Ta phi!” Khuôn mặt tròn trịa của lão khi tức giận lên cũng có uy thế mười phần a. Lão trừng mắt nhìn đám người đi theo sau , thét : “ Các người còn không cút đi! Cút cho khỏi bẩn mắt lão mỡ ta!”

Mấy người kia bị khí thế của chuông quây dọa sợ không để ý đến ý muốn phản bác của tên sai vật một đường khiêng công tử nhà mình về phi.

Tác giả: Mị viết truyện này là lần thứ ba rồi, mặc dầu đây là truyện đầu tiên Mị viết... nên mọi người thấy điều gì không hợp lí thì góp ý nhá.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Có Sủng Đệ Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 9: Bày kế

Trong lúc đó hai người , Dạ Phong Thần và Vân Minh theo tiểu nhị bước lên tầng ba , đi vào một nhĩ gian. Bên trong nhĩ gian này trái ngược với không khí lộng lẫy , sang trọng của tầng hai, bày trí có phần đơn giản thanh nhã, vài món trang sức hoa lệ cùng một không gian thoáng đãng , cửa sổ để mở , nhìn thấy cả bãi tạnh đi phía dưới đường, từ đây nhìn đi được khá xa , cục diện bao quát. Tầm mắt lướt qua một lượt những đồ vật trong phòng, Dạ Phong Thần thậm chí nhíu mày suy nghĩ , chỉ bằng trang trí đơn giản này , những thứ trông có vẻ tầm thường lại tuyệt đối là hàng trân phẩm, trong một số vật bày trí ở đây hần có thể nhìn ra , đồ gốm Bạch Hoa là một trong những vật phẩm cực kỳ trân quý , văn hoa uốn lượn trong suốt , ngay cả Hoàng cung cũng chỉ có chưa tới một trăm , mà nơi này tùy ý đã bày biện năm lọ rồi. Còn chưa nói các loại gỗ , tơ tằm, tranh , ... đều là những loại thượng phẩm trong thượng phẩm. So với vẻ hoa lệ mà hơi phô triển của nhĩ gian trong tầng hai , thì tầng ba này rất nổi trội.

Càng như vậy trong thâm tâm Dạ Phong Thần càng thấy tò mò thân phận của vị tiểu huynh đệ vừa kết giao này. Trước giờ , những người hần đã gặp qua chưa có người nào có thể đem đến cho hần một sự ngạc nhiên đến như vậy , hần biết người này không phải là kẻ tầm thường, hứng thú lại càng tăng cao.

Nhìn lướt qua khuôn mặt Vân Minh , Dạ Phong Thần cười nhạt sờ râu ria trên mặt mình, đầu năm nay tư tưởng của những kẻ giống nhau thiệt nhiều, biết là tiểu tử che dấu chân diện, không biết bên dưới lớp dịch dung trên mặt là gì? Hần ngồi xuống bàn , tiện tay rót một chung trà đưa lên miệng , nhưng

không vội uống mà nhìn sang phía Vân Minh lạnh nhạt hỏi: “Vân đệ, mặt của đệ...” ý tứ vô cùng rõ ràng.

Nói rồi, đôi con ngươi đen tuyền của Dạ Phong Thần như có như không hơi trầm xuống, không khí trong gian phòng ngay lập tức chìm trong sự yên tĩnh, khí tức xung quanh liền như vậy mà hạ xuống mấy tầng, uy áp đặt lên người Vân Minh cường thế này không phải kẻ bình thường là có được, huống hồ đây chỉ là một phần nhỏ.

Điều này nói rõ cái gì? Chính là hắn nói với tiểu huynh đệ của mình hắn cũng không phải là một người bình thường, một lớp dịch dung trên mặt như vậy liền dễ dàng qua mắt hắn, muốn che dấu thân phận thì cũng có hai dạng người một là có lợi hại là có hại. Nếu Vân Minh là có lợi thì tất nhiên là tốt, nhưng nếu là có hại thì hắn cũng sẽ thuận hóa thành có lợi. Điểm tự tin này không phải tùy tiện mà có.

Hắn nhìn thấy trong đôi mắt giáng sắc kia, thần thái vẫn đậm nhạt như trước, hoàn toàn không bởi vì khí áp của hắn mà mấy may biến chuyển, duy chỉ có đôi tay trắng hồng sờ soạng dưới cằm, sau đó kéo lên. Một phần dịch dung bong ra, lộ ra khuôn mặt tinh tế sắc xảo, thiếu niên nhìn hắn cười: “Chỉ là một chút tiểu xảo...” tất nhiên không qua được mắt của hắn.

Tự nhận trước giờ đi nhiều nơi, gặp qua nhiều người trong đó mỹ nhân muôn hình vạn trạng cũng đã thấy qua không ít, điểm lệ kiều sa cũng có, thanh nhã dịu dàng cũng có. Nhưng Tiểu đệ trước mắt này lại có một sự thanh cao vượt mặt thế nhân. Một chữ mỹ không thể hình dung được đường nét khuôn mặt, một chữ tinh không thể tả được đôi mày cong cong, một chữ minh không thể tả được đôi con ngươi hồng sắc, một chữ xảo không thể tả được cái mũi nhỏ tinh tế, vạn chữ tả hồng mai cũng chẳng qua được đôi môi. Tuyệt sắc vô song, thanh cao thoát tục, lạnh nhạt kỳ mỹ, nhan thanh mỹ tú,... cũng chẳng đủ cho khí chất người trước mắt.

“Phong huynh, ta và huynh giống nhau.” Môi nhỏ nhếch lên cười nhạt, đoạn rót một ly trà. “Ta chỉ dùng hành động để chứng minh, không muốn giải thích chỉ muốn huynh tin tưởng, nếu huynh thực sự không thích đánh cược một lần vậy thì ta chỉ biết rời đi.” Nói lời liền phát tay áo đứng dậy, trà còn chưa uống đã như muốn rời đi.

Đối với hành động cương quyết của tiểu huynh, Dạ Phong Thần chỉ đậm đậm nhếch môi. Thiện giả bất lai, lai giả bất thiện, trước giờ chuyện không có tính khiêu chiến thực sự không khiến hắn ưa thích được. “Được lần này bốn vương sẽ đánh cược một lần. Lâu lắm rồi mới được trải qua cảm giác thú vị như lúc này.” hắn cười lớn, rồi nhìn trà trên tay uống một ngụm.

Vân Minh cũng thu lại phần nghiêm túc, ngồi lại thưởng trà.

Nghĩ đến chuyện chính sự, Dạ Phong Thần hơi nhíu mày, mặc dù hắn là vương gia, nhưng trước giờ không lên triều, trong tay không có thực quyền, nếu dung vũ lực kẻ sách này không phải là quân tử, tạm thời bản thân chưa có kẻ sách gì vẹn toàn, tầm mắt dừng trên người vị tiểu huynh đệ trước mắt, thấy hắn đang hỏi tiểu nhị kia về chuyện trong thành Tùy châu này, sau cho tiểu nhị kia rời đi. “Đệ có kẻ sách gì không?”

Lấy chiếc phiến phẩy phẩy mấy cái, Vân Minh lạnh nhạt nói một chữ: “Có.” Hớp một ngụm trà rồi mới nói tiếp. “Muốn diệt cỏ tận gốc thì cần có thời cơ. Nhưng chưa phải lúc này...dùng xong bữa trưa đi dạo một vòng không chừng thời cơ sẽ xuất hiện.” Giáng màu liếc về một phía. “Phong huynh, huynh nói xem vị thuộc hạ đi theo huynh có phải là đến lúc dụng võ rồi không?”

Nghe lời này Dạ Phong Thần hắn cũng không có mấy phần kinh ngạc, ngay cả hắn cũng bị phát hiện thì thuộc hạ của hắn cũng không tránh khỏi được a. Hắn phát tay một cái người vốn còn đang nấp trên kia liền hiện thân, đáp xuống nền hành lễ. “Chủ tử.”

Nhìn biểu tình của Vân Minh, hắn thấy đôi hồng ngươi liếc qua lóe lên nhìn khuôn mặt lãnh khốc trên trán có một cái ấn hình bán nguyệt, khí chất nhạt đến không có sức sống. Biểu tình của tiểu đệ này cũng không e sợ trước luồng tử khí này, còn cười nhẹ nhàng. Vừa xong, Vân Minh liền nhẹ nhàng điểm danh. “Nam tử này là Ảnh.” Đây là một câu khẳng định rõ ràng. Tầm mắt dường trên người vị vương gia ‘bao cỏ’ nào đó.

Trong giang hồ không ai không biết đến Bát Đại Minh Lâu, gồm có, Mị, Sát, Độc, Hành, Khí, Dạ, Ảnh, Truy. Là tám nơi thực hiện nhận lệnh, bất kể là ai, người nào, nhân vật như thế nào, gia cảnh ra sao, chỉ cần họ đồng ý làm chuyện mà chuyên môn từng lâu làm thì tất tất sẽ thành công, trước giờ chưa lần nào thất bại qua. Nhất là mỗi lần hành động họ đều để lại ám hiệu, ngay cả triều đình cũng không thể tra ra được.

Trong bát lâu, Ảnh này là lâu chủ của Ảnh lâu, chuyên môn theo dõi làm ám vệ cho bất kỳ người nào, trước giờ khi nhận lệnh bất kể là vua thần vương như thế nào họ cũng không hề hành lễ. Vân Minh đoán được là vì động tác này của hắn. “Chắc chắc... lời đồn vốn không thể tin được.”

Nghe nàng nói như vậy, nam nhân đang quỳ kia, hít lại mắt lạnh, kiểm trong tay bật lên. Hành tung đã bị lộ, chỉ cần Dạ Phong Thần ra hiệu lệnh, hắn có thể một nhát kiếm kết liễu mạng sống của Vân Minh, rồi thần không biết quỷ không hay tẩu tán thân xác.

Nhưng quan trọng là Dạ Phong thần động cũng không động, ánh mắt dừng trên người tiểu huynh đệ, bạc môi mông tiểu ý. “Vân đệ, ta nghĩ là đệ một khi nói ra lời này cũng không sợ ta sẽ động thủ với đệ.” Vân Minh không sợ hắn sẽ một kiếm hạ sát sao? Đừng quên lúc này trước mắt hắn là hai nam nhân chỉ cần nhẹ nhàng lia kiếm hoàn toàn có thể khiến bản thân vô thanh vô thức không còn hơi thở. Nhưng về mặt ai kia vẫn ung dung, hắn rất muốn biết trong hồ lô tiểu tử này bán cái gì.

Tất nhiên hắn nói lời này có dụng ý của mình. Nhưng một khi Dạ Phong Thần tin tưởng tiểu huynh đệ, thì hắn sẽ hi vọng tiểu huynh đệ cũng tin tưởng hắn. Cái này, nếu đổi thành người khác tất không có lợi nhưng Vân Minh hoàn toàn tin tưởng nếu thật sự hắn động thủ thì mình hoàn toàn có thể hoàn hảo không thương tổn rời đi. Nhưng trực giác cho tiểu tử này biết hắn sẽ không như vậy. Dạ Phong Thần là cái loại người khinh thường hành động của kẻ tiểu nhân bỉ ổi.

Nhìn khuôn mặt đầy ý xem kịch của hắn, Vân Minh chỉ lạnh nhạt nhếch môi. “Phong huynh, ta cũng không phải là hạng người khẩu thị tâm phi. Nếu đã đồng ý với việc đi cùng thuyền ta nhất định sẽ không làm cho thuyền lật. Huynh cũng vậy.”

Dưới mệnh lệnh của Dạ Phong Thần , Ảnh tùy theo phân phó của Vân Minh mà hành sự , bóng dáng nhanh chóng mất hút đi.

Tác giả: Mị ôn thì sắp chết rồi, không thể up thường xuyên được, thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 9.2: Bày kế

Sau khi ăn xong cơm trưa , theo ý vị huynh đệ nào đó , hai người lại bắt đầu đi vòng vòng các phố của thành Tùy châu này tìm thời cơ. Trước khi đi Dạ Phong Thần không quên dặn dò tiểu đệ của mình mang lại chiếc mặt nạ kia, với khuôn mặt họa thủy đó, ra đường không sinh sự gì mới là lạ. Hai người đi một lượt thỉnh thoảng ghé vào các hàng quán, hay tham thú, ngoạn cảnh này nọ. Nhưng đáng tiếc chưa đi được bao lâu thì phía sau đã có một nhóm người tức tốc đuổi theo. Không cần nói cũng biết những người này là ai, đến thành này chưa tới một ngày người duy nhất mà họ ‘đắc tội’ đến ngoài Bạch đại công tử ra thì còn ai, tất nhiên không bao lâu nữa là sẽ ‘đắc tội’ tới toàn bộ Bạch gia.

“Các ngươi, đứng lại!” một nam tay mang đao lớn hùng hùng hổ hổ chạy về phía hai người. Theo sau là một toán nam nhân cầm theo gập gộc , dao mác cuối cùng là một tên công tử mặc đồ màu sắc lòe loẹt – Bạch đại công tử , nhân nhả theo sau.

Lúc này hai người họ đang đứng trước một sạp bán quạt, tay Vân Minh cầm một cây quạt phát phát tỏ vẻ rất vừa ý, ngay cả nhìn cũng không nhìn thấy đám người kia, ánh mắt lướt qua phía Dạ Phong Thần, rồi nhẹ nhàng nói với ông lão bán quạt. “Lão bá, chốc nữa sẽ có đánh nhau, bá lấy bạc này rồi đi, nếu thích thì cứ ra kia uống trà xem tí võ.” Nói xong còn nở một nụ cười nhẹ nhàng như gió xuân , chiếc phiến trong tay chỉ về một quán nước ven đường cách đó không xa.

Bán một chiếc quạt mà được tới tận một đỉnh bạc đương nhiên là rất lời, dù bán cả cái sạp này của lão cũng chỉ được một phân mười. Thấy bạc trong tay lão bá kia, không mấy quan tâm chuyện gì sắp xảy ra nữa nhanh chóng cầm chắc bạc nhét vào áo rồi dời đi, không quên ngoái đầu lại nói một câu. “Đa tạ công tử.”

Nhìn về phía trước một đám nam nhân chạy lại , cũng rất nhanh chóng bao vây hai người trong một vòng tròn. Trong đám người tên Bạch đại công tử ăn mặc lỗ lã bước ra , nhìn tình thế hai người bị vây trong mấy mươi một nam lực lưỡng , một cái tiểu công tử bóng dáng nhỏ nhắn , một tên thiếu hiệp mới tầm nhị tuần , làm sao mà so với mấy tráng nam mà hắn đem lại , thấy vậy gã ta liền cười một cách khoái trá. “Hỗ...Hỗ...các ngươi xem... có phải là bây giờ nên van xin bọn công tử ta tha cho một cái mạng không?” khuôn mặt dài hoàn toàn là hả hê và đắc ý , như bảo ‘Tội nghiệp chưa bị vây rồi, cầu xin bọn công tử đi’. Cười đã gã chuyển thành phần nộ , khuôn mặt phút trước còn là nét cười hiền hòa thành mặt mày hung tợn , giọng nói vừa ngả ngón vừa đe dọa. “Các ngươi nên nhớ thành này là Tùy châu, lúc các ngươi còn ở trong Vân Nhã lâu thì ta tha cho , may ra còn thoát. Nhưng khi dám đi lại trên đường cái thì coi như hôm nay bọn công tử sẽ cho các ngươi một bài học đáng giá.” Hai tên này sẽ phải quỳ xụp và van xin hắn thôi.

Nắm hờ bội kiếm trong tay , Dạ Phong Thần không nghĩ với mấy tên có sức mà không có võ này có thể làm gì được hắn. Nhưng hắn muốn mọi chuyện minh bạch , xem tên công tử tự hạ nhục chính mình trước mặt mọi người. “Chúng ta với ngươi không quen không biết , khi nào lại gây sự với ngươi chứ???”

“Thần ca , thật cao minh nga.” Vân Minh bên cạnh nín cười nói nhỏ.

Tên công tử thấy Dạ Phong Thần như thế mà còn không biết mình đã đắc tội khi nào , và đã đắc tội với ai sao? Rõ ràng là không coi bọn công tử ra gì mà. “Ngươi còn nói, chính hai người khiến bọn công tử luống cuống tại Vân Nhã lâu còn nói không nhớ.”

“Thất thố gì a?” Vân Minh phụ họa còn nhún vai làm ra vẻ không biết gì?

“Còn không phải các ngươi làm bọn công tử bất động , cản đường bọn công tử đi lên tầng ba của Vân Nhã lâu sao? Đúng là không coi ta ra gì?” Nghĩ tới họ cư nhiên được đi lên trên , tức giận trong lòng hắn càng dâng cao. “Các ngươi là ai chứ , Vân Nhã lâu không nề mặt ta , lại cho các ngươi lên đó. Họ đối với ta thế nào , tất cả ta sẽ tính trên người các người các ngươi.”

Lúc đó hắn bị điểm huyết tất nhiên chuyện này có rất ít người nhìn thấy Vân Minh ra tay như thế nào , nhưng Dạ Phong Thần thì tận mắt thấy. Bất quá muốn nhìn ra điều này không phải là người bình thường có thể. Tên công tử này rõ ràng là muốn hồ ngôn. Khuôn mặt Dạ Phong Thần đen lại , rất không vừa ý đối với lời của hắn nói. “Ngươi có bằng chứng gì không mà đổ cho chúng ta.”

Dân chúng đã tập trung thành một vòng xung quanh nhìn một màn này , trong lòng lại âm thầm vì nàng và Dạ Phong Thần cầu phúc , ánh mắt nhìn tên công tử càng thêm một tia căm ghét thấy rõ. Nhìn đi , một tên công tử hồng hách làm càng , không coi vương pháp ra gì , Vân Nhã lâu tầng ba trước giờ là đầu chú , không ít hơn một lần người của Bạch gia đến đó gây sự , còn muốn lên tầng ba , cho dù họ có là lão bản thì cũng không đồng ý. Bây giờ lại hùng hổ đòi đánh người trước thanh thiên bạch nhật. Thực khiến cho người nhìn thấy đã chướng mắt.

Nghe những lời nghị luận của bá tánh , càng khiến hắn tức giận hơn , không nói đôi lời liền nhìn đám gia đình đi theo ra lệnh. “Bọn công tử không muốn nhiều lời. Tất cả xông lên cho ta!”

Đám người này chỉ là hạng cật mạnh , không có võ công gì , chỉ có tên công tử là được tầm một chút , đủ cho Dạ Phong Thần xia răng. Nhìn những tên

mỗ nam lấy khí thế mạnh mẽ chạy về hướng mình, hần liền đẩy Vân Minh ra sau. “Vân đệ, đệ không biết võ công nên tránh đi thì hơn.” Tiểu tử này không biết võ nghệ, lại thích ngao du giang hồ??? Đột nhiên hần cảm thấy trên đường đi còn phải hao hao bảo vệ tiểu đệ nhà mình cẩn thận.

Vân Minh lùi về sau ba bước, cách một khoảng cách an toàn với màn đầu đá đỏ, đứng một bên vừa nhìn vừa ngáp, đúng là không có tính khiêu chiến tí nào.

Đối mặt với hai mươi mỗ nam, khí thế hùng hổ, Dạ Phong Thân tuốt kiếm ra khỏi vỏ, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía họ, khóe môi chậm rãi nhếch lên nụ cười. Bất chợt một giọng nói cắt ngang..

“Thần ca, huynh nhẹ tay thôi, đừng có giết người a.” nhỏ giọng chỉ có hai người nghe được. “Chỉ tàn phế được rồi.” nàng nói xong cũng kéo ngay một cái ghế của lão bán quạt ngồi bên cạnh nhìn. Trong lòng âm thầm đếm 5...4...

Nét cười trên khuôn mặt hần càng sâu, tiểu huynh đệ này rất có khiếu hài hước nha. Không cần nhìn về phía những mỗ nam đó, kiếm cũng đặt lại vào vỏ, tụ kinh lực vào lòng bàn chân, khi đám người còn cách hần ba thước thì chân hần giẫm nhẹ lên đất.

1...0...“Àm...” một đám mỗ nam nằm ngã lẳng trên đất, rên rĩ. Xui xẻo nhất vẫn là kẻ đứng cuối cùng vừa bị ngã vừa bị một đám mỗ nam nằm đè lên vốn đã hôn mê bất tỉnh. Tên sai vặt vốn đi theo hần lúc hoàn hồn mới nhận ra, liền hô hoán. “Công tử, công tử, người không sao chứ.”

“...” Bất tỉnh nhân sự.

Đám nam nhân kia cũng nhanh chóng đứng dậy, thấy hôm nay thật không may gặp phải cao thủ võ lâm rồi, bất quá họ vẫn không xem là mình đúng hay sai. Một đường khiêng công tử nhà mình về trước, còn về mà bồi thuốc nữa chứ, lúc đi ngang qua hai người vẫn không quên. “Các người chờ đây chúng ta sẽ báo quan.”

Lời này không làm cho hai người họ quan tâm gì mấy, thực lòng mà nói họ còn muốn mấy tên đó đi báo quan nữa đấy chứ. Vân Minh đứng dậy, phẩy phẩy quạt phủi bớt bụi. Nhìn lại hiện trường, hoàn hảo, không có bất kỳ sạp hàng nào bị hư hỏng. “Thần ca, huynh thực biết dè chừng nha, lần sau đệ lại cho huynh ra mặt nữa.” vỗ vỗ vai hần khen ngợi.

Dạ Phong Thân vốn không nghĩ nhiều, hần hoàn toàn không biết mình đã rơi vào dự định tính kế của ai đó rồi. Chỉ thấy đánh mới đó chưa đã tay. Hai người cũng không nán lại bắt đầu tìm thời cơ tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bảo Có Sủng Đệ Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 9.3: Bày kế.

Đi được thêm khoảng nửa canh giờ nữa, họ đi đến con đường sầm uất nhất thành Tùy châu này, là nơi tập trung nhiều cửa hàng bán những mặc hàng nổi tiếng của thành, cùng một số vật phẩm thượng hạng dành cho thế gia danh môn. Người mua kẻ bán của các cửa hàng này cũng là những người giàu có, dường như tất cả đều là của Bạch gia, ngoài cửa hàng sơn phấn Vân Thúy, và cửa hàng y phục Vân Y là không thuộc mà thôi. Nơi này cũng là địa điểm tọa lạc của Bạch gia phủ, trước cửa là hai tượng lân mạ vàng to tướng, thêm đồ thiếp vàng, cả cánh cửa đại môn cũng là loại gỗ lim thượng hạng được sơn đỏ chói, ngay trước cửa phủ đề hai chữ ‘Bạch gia’ bằng màu bút mạ vàng, trước còn treo đèn lồng đỏ, rất to và mới.

Lúc hai người đi qua nơi này, thì bất gặp một tiểu cô nương đang trèo qua tường của phủ nhảy ra ngoài. Vừa bước ra mặt đường lớn thì phía sau đã có một toán người đuổi theo tới, nữ tử vội vã chạy vào dòng người đang đi trên đường, chập vạt né hết vật cản này tới vật cản khác.

Bàn chân trần nhỏ nhắn chạy trên nền đá vào giữa trưa nhanh chóng đỏ lựng một mảng, nhưng dường như có ma quỷ đuổi theo sau, tiểu cô nương vẫn tiếp tục chạy. Nhưng tiếc thay sức nữ nhân so sau bằng sức của mấy nam tử, rất nhanh nữ tử kiệt sức. Lúc này người hai bên đường cũng đã dạt ra, tạo thành một đường với những nam nhân phía sau, vị trí gần nữ tử nhất là chỗ mà Vân Minh và Dạ Phong Thân đứng. Nhìn thấy nữ tử mệt lả thờ hồng hộc đứng lại, bất ngờ...

Một trường tiên không biết từ đâu dùng sức xé gió lau về phía bóng dáng của tiểu cô nương, chỉ nghe một tiếng ‘sượt’ cả lần rơi dài hần vào cả da thịt bên trong làm máu vương ra thấm ướt đến bên ngoài, bộ quần áo bố đã bị nhuộm đỏ một lần dài, kéo theo đó là cả người nữ tử ngã không sức lực ngã ‘oạch’ xuống. Tầm mắt nàng vẫn nhìn vào trong đám người đó.

“Ha...ha...muốn thoát từ trong tay bản công tử, nàng hãy mơ đi. Thay vì trốn khỏi tay ta, thì nên học cách hầu hạ bản công tử cho tốt đi.” Trong đám người, một tên công tử bước ra. Khuôn mặt hần ta tái nhợt, mi mắt dường như muốn sụp xuống, gò má hóp hóp, cả người gầy tong teo, triệu chứng của việc ‘lao lực’ quá mức. Hần bước lại gần tiểu cô nương kia, nửa quỳ nửa ngồi, dùng chiếc khăn nâng cầm nàng lên, giọng ní non. “Tiểu Thanh a Tiểu Thanh, ta nói nàng bao lần rồi. chỉ cần đồng ý ở lại với ta vinh hoa phú quý gì mà không có, tại sao nàng hết lần này đến lần khác lại chạy khỏi vòng tay bản công tử vậy.”

Hốc mắt nữ tử nhanh chóng đỏ lên, nhìn hần vẫn mở miệng van xin: “Nhị công tử, ta cầu người ta cho ta có được không? Ta đã có ái nhân rồi, ta...” một bộ dáng đáng thương khiến người khác đau lòng, nhưng lời nói còn chưa dứt, một đường roi khác lại rất hữu ý mà vung đến, nhằm ngay cơ thể của nữ tử vốn đã bị thương mà không thương tiếc quát xuống, khiến nàng đau đớn thét lên một tiếng.

Trước đó, tên công tử hất khuôn mặt đầm lệ của nàng ta ra, dùng ánh mắt sắt lạnh nhìn chằm chằm như muốn xé nữ tử ra làm hai mảnh.

Nhìn một màn dã man trước mắt nhiều người cảm thấy bất bình, nhưng vào lúc này ai cũng ta nhìn ngơ, ngơ nhìn ta, nếu ra mặt đều là chống đối với nhị công tử Bạch gia, và gián tiếp chống đối với Bạch gia. Haizz...thân của họ, họ chưa xong lấy đâu mà lo cho người khác a.

Đứng bên cạnh Dạ Phong Thần và Vân Minh là hai lão bá tánh, nhìn cảnh tượng không nỡ chỉ thấy lực bất tòng tâm “Bạch gia nhị công tử ngày càng không coi mạng người ra gì. Sở thích hành hạ người khác ngày càng không có chừng mực.” lão lắc đầu ngán ngẩm thở dài.

“Lần trước, có người nhìn thấy nhà họ Bạch khiến xác một nha hoàn trong phủ đi ra. Người gia đình đó nói này là do thiếu gia động dục quá độ khiến người ta chịu không nổi đến bức tử.”

Lão bá bên cạnh kinh hãi, nhưng vẫn nói tiếp. “Cái đó, lần trước ông nhớ con gái của lão bà hàng nước đầu đường không? Nghe nói là bị công tử này cưỡng hiếp, nên mới thất cổ tự tử.”

“Không đâu, chính ngay người của Bạch gia nói là cô nương đó không chịu hầu hạ nên mới bị hấn đầy đọa đến chết, trên người còn đầy mấy vết bầm tím. Lúc đi tán nàng ta còn không chịu nhắm mắt chỉ khư khư nhìn về phía của gia a.”

“Ai ui... người gì mà không biết còn nhân tính hay không nữa.” lão bá kia người run nhè nhẹ, thân thể cũng bị kinh hãi không ít.

Nghe lời này, Vân Minh và Dạ Phong Thần nhìn nhau cười nhạt. Lưới trời lồng lộng tuy thưa khó thoát. Lần này, coi như dẹp cái gai trong mắt không muốn tham dự cũng không được.

Lúc này, dường như còn chưa thỏa mãn, tên công tử càng nghiêng răng nghiêng lợi. “Tiểu Thanh, nàng nên nhớ tên Tề thư sinh gì đó chỉ là một tên nghèo hèn, hấn không cho nàng được cái gì. Chỉ cần nàng ưng thuận ta liền cho nàng ăn sung mặc sướng.” Nếu không phải là a này có một chút tư sắc, hấn thực muốn nàng ta phải chết dưới thân hấn.

“Ta có là ma cũng không thèm hầu hạ ngươi.” Nữ tử ngoan cường thét lên. Ngay sau đó phải tiếp nhận vô vàn những đòn roi quất tới.

Khuôn mặt tên công tử càng dữ tợn, ánh mắt cũng đỏ ngầu, bàn tay cũng không chịu thu lại đòn roi. Mỗi lần vung roi hấn lại mắng một tiếng “Cho ngươi thành ma.” “Cho ngươi thành ma.” Liên tục mấy roi, nữ tử nằm phục dưới đất càng lúc càng không chịu nổi nằm phục trên đất.

Trong đám người vây xem có nhiều người không nhìn nổi xoay mặt đi. Nhiều nữ tử cũng ai oán khóc, họ lần đầu tiên cảm thấy tư sắc âu cũng không có lợi. Bất thình lình, hai bóng dáng từ trong nhóm người đó nhảy ra, một người dùng trường kiếm quán lấy chiếc roi đã tanh mùi máu tươi, ngăn lại trận đòn quất tới. Một người, đi đến đỡ lấy thân thể của nữ tử lên, ngón tay thon dài như ngọc đặt lên cổ của nữ tử.

Nhìn thấy hai người không biết từ đâu ra cản đường mình, tức giận còn chưa thỏa khiến tên công tử càng thêm tức giận, một bên nắm kéo lấy trường tiên trong tay định rút trở lại. Nhưng một nam tử gầy còm như hấn, đứng nói là kéo, chỉ cần thân Dạ Phong Thần động hấn cũng không tránh khỏi ngã xuống. Nhìn hai người con mắt đều là lửa giận không thỏa, hấn thét lên. “Hai người các ngươi là ai? Dám ngang nhiên cản đường bọn công tử. Các ngươi có biết bọn công tử là ai không hả?” hấn cố sức kéo lấy trường tiên về phía mình, bất ngờ bị Dạ Phong Thần kéo ngược lại khiến cả người ngã oạch xuống đất, dưới cằm là một mảng tím lịm, cả người đau đớn khiến hấn bật ra tiếng rên rĩ. Nhưng cái chính là cái miệng của hấn cũng không vì thế mà chịu khép lại. “Các ngươi...các ngươi khá lắm...” bất quá lời nói ra chỉ là mấy chữ vụn vặt, lời nói ra toàn những từ thô tục, bần thiêu.

Trong đám người đi theo hấn, một tên sai vặt đứng ra nhanh chóng đỡ công tử mình đứng dậy, mồm mép cũng thuận tiện. “Các ngươi có biết thân thể công tử ta là ngọc là vàng, lần này các ngươi dám dẫm động đến người coi chừng một lát nữa Bạch lão gia sẽ phái người đến trừng trị hai người các ngươi.” Nói rồi định kéo công tử rời đi. Nhưng chân vừa nhấc lên, phía sau liền có giọng nói cất ngang.

“Cô nương này chết rồi.” giọng màu lạnh lùng nhìn lướt qua tên công tử...

Thân ảnh của tên công tử run nhè nhẹ, nhưng rất nhanh bất ngờ thay hấn cười khẩy, sau đó càng cười vô cùng khoái trá. “Chết thì chết! cùng lắm chỉ là một tiện nữ nhỏ nhoi.” nói rồi nhìn một vài tên gia đình lên tiếng. “Các ngươi đem xác a đến bãi tha ma đi.” bộ dáng hoàn toàn không có bất cứ kinh hãi gì về việc giết người giữa thanh thiên bạch nhật.

‘Xẹt’ trường kiếm từ trong vỏ rút ra, chặn lại bước chân định hành sự của đám gia đình, mũi hoàn hảo cắm nghiêng với mặt đường, đường bằng đá, bây giờ thì nứt toét một đường. Khuôn mặt Dạ Phong Thần lạnh lẽo tựa như hàn băng. Con ngươi thâm trầm nhìn đám cuồng đồ không coi trời đất ra gì này, phun một câu. “Giết người đền mạng. Các ngươi phải lên công đường cho tri châu luận tội.”

Đám gia đình bị khí thế của hấn làm cho kinh sợ lùi lại mấy bước. E ngại nhìn công tử của mình. Người ngu cũng biết hai người này hoàn toàn không phải là người bình thường, nhưng cái tên công tử vốn sống trong nhung lụa đã lâu, coi trời bằng vung này làm gì thấu được cái đạo lý núi cao còn có núi cao hơn. Hấn ngược mặt lên trời cuồng thế cười. “Ha...ha... báo quan? Các ngươi nghĩ đây là đâu? Muốn báo quan, để coi ngươi có bằng chứng không đã.”

“Cái gì mà không có bằng chứng? Cái này rành rành rồi đó, các ngươi công khai giết người trước mặt biết bao nhiêu bá tánh. Còn cuồng ngôn?” Dạ Phong Thần không tin được vào giờ phút này hấn còn có thể mạnh miệng như thế.

Tên sai vặt rất hiểu ý công tử nhà mình, đứng ra trước mọi người hô hào. “Các ngươi có ai thấy công tử chúng ta giết người không?” con ngươi lóe lên tia đắc ý. Thế này chẳng khác nào nói ‘Các ngươi có gan dám nói công tử ta giết người?’. Mặc dù là giữ trời quan, nhưng người dân trong thành vốn đã thành quen với mấy chuyện này ngàn vạn lần cũng không dám ra mặt.

Đối mặt với câu hỏi của hần chỉ là một bầu không khí tĩnh lặng. Có người đã tức đến đỏ mắt, bàn tay cũng nắm chặt hận không thể cào cái bộ mặt đề tiện bỉ ổi của tên công tử ấy ra lúc này. Nhưng người ở Tùy châu này biết việc kiện tụng này nếu thành thì bớt đi một kẻ bại hoại luân thường đạo lý, còn bằng không Bạch gia sẽ khiến cho họ sống không yên ở đây. Quá khứ cũng có nhiều người đến kiện Bạch gia mà kết quả luôn là thua kiện sau đó là tán gia bại sản, rồi đột nhiên không còn thấy xuất hiện nữa. Họ không muốn rơi vào tình trạng tương tự đâu a.

Nhìn màn im lặng này, Vân Minh thần sắc âm lãnh, e rằng chuyện này xảy ra không phải lần một lần hai. Tên sai vặt nhìn đến vui vẻ, giờ bộ dáng chân chó ra mà mắng. “Hai người các người thấy chưa, đâu có ai?” không bằng không chứng muốn kiện? Mơ đi!

“Không sao. Chúng ta trước giờ với Bạch gia không có bất kì quan hệ gì, không khi không lại đồ cho các người. Bây giờ đến công đường rồi tính, ta không tin quan Tri châu lại là người không nói lý lẽ.” Vân Minh đỡ nử tử lên, rồi nhờ người quen của nàng ta đưa hộ về nhà.

“Hảo. Vân đệ, ý này hay. Đến công đường rồi xem các người còn cứng mồm được hay không?” thì ra kẻ sách của nàng là như thế này, hần sẽ chống mắt lên mà xem là Bạch gia hay vương gia hần lớn.

Tên công tử trừng mắt nhìn hai người, miễn cưỡng bị Vân Minh điểm huyết rồi kéo đi, một đường đi đến tri phủ Tùy châu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sùng Đệ Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 10.1: Thăng đường

Việc Vân Minh cùng Dạ Phong Thần trên phố xá ngang nhiên đánh trọng thương Đại thiếu gia nhà họ Bạch đã truyền đến được phủ Bạch gia. Đi từ đại môn đến sảnh chính, người trong nhà thấy một thân thương tích mặt mũi bầm dập của Bạch đại công tử (Thực ra là hần cố tình làm cho nặng thêm) thì không khỏi cảm thấy hôm nay trời thật đẹp, người như tên công tử hồng hách này cũng có ngày bị kẻ khác trừng trị.

Hần nhìn một đám người sai sử trong phủ nhìn hần chằm chằm cũng thấy có vẻ mất thể diện. Bất quá vì khiến cho phụ thân tức giận thì phải làm ra vẻ cho thật một chút thình thoảng vờ như chạm phải chỗ đau ai ui mấy tiếng. Hai bên thân được người nâng đỡ vào trong sảnh chính của Bạch phủ, hần vừa vào, nhìn thấy phụ thân mình đang ngồi thưởng trà, liền lấy bộ dáng thê thảm khóc lên đối với phụ thân mình cáo trước. “Phụ thân...ô...ô... có người đánh nhi tử. Nhi tử...” ngẩn khuôn mặt không ra người ngợm của mình lên nhìn, cả người ôm lấy chân lão ta, hoàn toàn không có bộ dáng hồng hách coi trời bằng vung thường ngày, hần bây giờ chỉ có hai chữ đủ miêu tả hình tượng là thảm hại.

Vốn Bạch Buru – gia chủ đang ngồi nếm thử loại trà mới mà tiểu thương kia vừa dâng, lại thấy trưởng tử nhà mình cư nhiên bộ dáng lồi thối, mặt mũi chỗ xanh chỗ tím, dưới cằm là một mảng máu bầm, nhìn đến thực chẳng ra người ngợm. Đây là trưởng tử lúc nào cũng bộ dáng khôi ngô, tuấn tú khu...khu... về màu sắc thì không ổn một chút, nhưng cũng là đáng vẻ kiêu căng phách lối, hôm nay sao lại? “Sao lại thế này? Ai cả gan lại đánh con ra thế này hử?” lão nâng khuôn mặt sùng như cái đầu heo của hần lên, càng nhìn càng thấy phẫn nộ, lại thêm hần phụ họa thình thoảng ai ui vài tiếng càng khiến lão không vui. “Nói! Là người nào?” Lại quay sang đám hạ nhân bình thường đi theo hần trừng trừng mắt.

Tên sai vặt liền chớp thời cơ, quỳ sụp xuống đất, bộ dáng chân chó, khóc lóc nói. “Lão gia, lão gia không phải là lỗi tại chúng nô tài...” thế là hần dùng thiên ngôn vạn ngữ thêm mắm dặm muối vào câu chuyện cuối cùng quy tất cả tội tình lên hai người tự xưng xuất hiện là Vân Minh và Dạ Phong Thần, không quên diễn tả hai người hồng hách ra sao, kiêu ngạo làm sao, lại còn không quên bồi một câu. “Trước khi đi họ còn nói một câu: Bạch gia chẳng là cái thá gì cả. Chỉ cần chúng ta bóp một ngón tay là bị đè bẹp. Còn dùng nhiều câu khó nghe mắng lão gia.” Trên mặt là bộ dáng bất đắc dĩ, khóe mắt nhảy với tên công tử.

Hài lòng với màn độc thoại tựa như thật của tên sai vặt, tên công tử càng khóc thương tâm. “Phụ thân...ô...ô...bọn hần có đánh nhi tử thì cũng là do con bị họ nhìn churong mắt thì cũng không đáng nói. Cái chính là họ si nhục Bạch gia ...ô...ô.... tức này nhi tử nuốt không trôi.”

Bạch Buru nghe đến đây thì liền kim không được lừa giận ngất trời, tay đập lên cái bàn một cái “Bốp” khiến họ khẽ rung lên một tiếng, mà lão cũng không để ý đến đau đớn trên tay, phát tay áo dẫn người ra khỏi đó cáo trạng. “Các người đi theo ta. Để ta coi hai người đó là ai mà lại dám so với Bạch gia ta, thực là không biết lượng sức. Hử!”

Nhưng bước chân còn chưa bước ra khỏi ngạch cửa thì bên ngoài một gã gia nhân chạy vào, quỳ xuống đất, bình định hơi thở rồi nói. “Lão gia! Không xong, nhị thiếu gia bị người dẫn lên công đường.”

Vừa hay lão cũng muốn đến công đường. Bất quá lão vẫn nên tường tận một chút, ngồi lại ghé lão nhìn gia nhân kia cất hỏi gắt vốn tâm tình lão rất đang không tốt. “Nói lại là chuyện gì?”

Nghe giọng nói chứa đầy sự phẫn nộ của lão, gia nhân quỳ ở phía dưới run cầm cập, lại liếc nhìn thiếu gia nhà mình hôm nay gặp phải người khó chọc hay sao mà mặt mày như thế này, hít hơi thật sâu hần nói. “Nhị thiếu gia vốn ưa thích một nữ nhân, nhưng sáng nay nàng ta không biết dùng cách nào lại thoát khỏi ngục chứa, thiếu gia kéo theo người đuổi theo. Trong phúc sơ sẩy đã lỡ tay giết chết nàng ta trước mắt mọi người.” nói xong thở một cái khi.

Thì ra chỉ là giết chết một ả tiện tỳ. “Nhưng như thế nào lại bắt đến công đường?” người nào lại cả gan ở Tùy châu thành này mà đối kháng với Bạch gia

, thực là làm mất mặt gia quá đi.

“Dạ, không biết từ đâu lại nhảy ra một nam nhân và một tiểu tử xen vào. Nhìn thấy dường như nam tử kia có võ công cao cường nên đám người của nhị thiếu gia bị họ áp giải lên công đường rồi.”

Một nam tử và một tiểu tử? Chẳng lẽ là hai người họ? Tròng mắt của Bạch đại công tử đảo xoay vòng. “Người nói có phải một người mặc trường bào nguyệt nha, một người mặc thường phục như hiệp khách giang hồ không?” đúng là oan gia ngõ hẹp a.

Nghe đến thì đúng là họ rồi, người gia nhân gật đầu như bấm tới. “Đúng, đúng là họ.” Hai người đó mặc dù diện mạo bình thường nhưng chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết là nhân trung long phượng, quý khí hơn người rồi, không biết vì sao thiếu gia lại cố tình trêu chọc vào họ như vậy.

“Phụ thân, chính là họ. Họ là người đánh con ra nông nổi như vậy đó Phụ thân. Hô...ô...” người dám đánh bốn công tử, còn dám lời tiểu đệ đệ kéo lên công đường, thực là không coi Bạch gia ra gì.

Vậy là coi như tất cả mọi nỗi nhục của Bạch gia là do họ gây ra. Khá lắm! Khá lắm đúng là không coi Bạch gia ra gì. Hừ! “Để ta xem người nào lại cả gan dám chọc đến Bạch gia ta như vậy.” Nói đoạn phần nộ phát tay áo bước vào nội đường.

“Để ta tiếp đón bọn họ.” Lúc bước ra trên tay cầm theo một chiếc hộp gỗ tinh xảo khắc hoa văn hải đường, trong vạt áo lão ta cũng chứa đầy ngân phiếu, hải lòng cười lạnh lẽo, tham quan không phải là thích những thứ này nhất sao? chỉ cần có tài vật trong tay không sợ không thắng vụ kiện này. bước chân một đường đi đến công đường, theo sau là đám người của tên công tử kia cũng chịu khó đi theo.

Trên đường đi đến công đường, Vân Minh tranh thủ dò hỏi người đi theo coi, sơ qua về Bạch gia ở Tùy châu thành này. Gia này đến Tùy châu này đã lâu, nhưng từ bốn năm trước đột nhiên phát lên hân, vốn sau khi tri châu tân nhậm không bao lâu sau. Trước chỉ là một gia đình buôn bán bình thường, sau không biết vì sao lại phát đạt nhanh chóng xây dựng nhà cửa hoa lệ, ăn xài phung phí, ngang tàn phách lối.

Bạch Bưu – Gia chủ cũng là một người thủ đoạn ngoan độc, từng chiếm dụng một số cửa hàng đắc địa một cách dễ tiện, cướp của giết người không gì không làm được, người chủ bị mất cũng có cáo bẩm lên quan nhưng lần nào cũng bị thua kiện và kết quả là mất trắng. Người dân trong thành không biết vì nguyên do gì mà lại khiến Bạch gia hồng hách như thế, chỉ biết tri phủ cũng không mấy quan tâm đến chuyện của gia, chỉ cần mỗi lần xử kiện thì hân sẽ ‘đút lót công khai’ một số bạc, mọi thứ liền thuận buồm xuôi gió.

Nhìn một số người nghị ngại cho việc cáo trạng của hai người có ý khuyên can, Dạ Phong Thần nhìn Vân Minh cười nhẹ, kiên quyết giữ nguyên lý lẽ, kẻ sát nhân phải bị trừng trị. Đâu có ai biết, hai người đang nắm giữ trong tay kim bài mạnh nhất là Tam vương gia đương triều, mặc dù không có phẩm cấp trong hàng quan lại, vì bản thân Dạ Phong Thần không tham triều, nhưng thực quyền vương gia vẫn có, đặc tội với vương gia không khác gì đặc tội với Hoàng quyền. Có mười cái đầu họ cũng không dám làm như vậy.

Nhưng đối với việc những bá tánh này có ý lo cho mình Dạ Phong Thần vẫn thấy có chút vui vẻ. Huống hồ họ cũng chỉ là người thường, không quen biết nhau.

Hai người rất nhanh đi đến công đường, đứng trước trống gióng vài hồi, liền có người mở cửa cho hai người bị bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 10.2: Thăng đường.

Bên trong phủ nha, chính đường ở giữ, hai bên là hai hàng lính canh đứng nghiêm chỉnh, nghiêm nghị, thấy có người goiing trống khởi kiện liền nhanh chóng chỉnh trang lại quân phục, nhất tề đồng thanh. “Quy du.” Đầy oai hùng. Vì đây là nha phủ, người bình thường khi nghe tới âm thanh này ít nhiều cảm thấy thất kinh, đặc biệt là những kẻ phạm tội.

Tất nhiên, kẻ phạm trọng tội ở đây chính là nhị công tử Bạch gia. Đây là lần đầu hân đến công đường, mấy lần trước đều là phụ thân hân một tay lo liệu mọi chuyện, hân vốn không mấy quan tâm, càng không nhất thiết phải đến nơi này. Còn lần này, nghe thấy âm thanh này hân lại cảm thấy hơi run sợ.

Nhận thấy bóng dáng của hân khẽ rung, Dạ Phong Thần mĩa mai. “Người như ngươi giết người ngay giữa thanh thiên bạch nhật mà cũng biết sợ sao?” ai khi này còn rõ ràng phách lối bộ dáng bệ miệng bá tánh, hồng hách coi trời bằng vung sao? Cũng chỉ được có nhiều đó.

Nghe lời Dạ Phong Thần nói, tên công tử chỉ cảm thấy vô cùng bức bối khi bị nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận thất kinh hét lên. “Người, người nói ai sợ chứ. Bốn công tử đây không sợ trời không sợ đất...” chưa nói hết câu thì liền bị Dạ Phong Thần không thương tiếc ném xuống đất. Vân Minh cũng thuận thế vô thanh vô thức giải huýt đạo của họ.

Bị điểm huyết khá lâu cả người đều tê cứng đi đứng không thuận, bây giờ e là hân có muốn chạy cũng không chạy kịp nữa rồi. Đành ngồi phục dưới đất chờ phụ thân hân mang theo vàng bạc đến giải quyết cho xong cái vụ kiện tụng này, đến lúc đó coi hai người này làm sao thoát khỏi bàn tay người của

Bạch gia. Tầm mắt phản hận trùng trùng hai người cơ hồ tóe ra lửa, nhưng là dù biết như thế hai người cũng vờ như không đem để vào đầu.

Đứng đợi một khắc quan tri phủ mới xuất hiện tại công đường, quần áo không chỉnh tề mũ miện bị lệch, khuôn mặt nhậ nhèm, cạnh khóe miệng còn có nước giải dính đắp trên bộ râu dày rậm của lão, nhìn chẳng khác nào một lão nhân vừa say rượu thức dậy. Thực tế cũng không khác gì mấy.

Ngáp ngáp vài cái, quan tri phủ mới nhìn đến những người phá hoại giấc ngủ trưa yên bình cạnh mỹ nhân của lão. Hiện thời có bốn người, hai người một tên công tử và một gã sai vặt đang quỳ phía dưới, còn lại đang đứng là một bạch y tiểu nam tử và một hiệp khách. Đây là cái trường hợp gì đây?

Cố gắng nhìn kỹ trong cái khuôn mặt mờ mịt của lão, Dạ Phong Thần đánh giá quan tri phủ này, theo thông tin tra được người này là Bành Tiếp, nhậm chức cách đây vài năm, nghe đâu là một thân khổ rách áo ôm, một lần đầu tú tài mà thăng quan tiến chức. Chép chép miệng, tri phủ lụ khụ, trầm giọng nói. “Các người là ai, sao giữa trưa lại náo loạn công đường làm phiền đến bốn tri phủ?” thực là kiện cáo lại chọn đúng vào cái giờ này, lão còn đang cùng mỹ nhân... Nghĩ lại, tuy mất giấc ngủ ngàn vàng, nhưng có kiện là lão lại có thêm lợi lộc thực là cũng có cái tốt. Nghĩ đến bạc là mắt lão không khỏi sáng lên.

Thần thái này...sao giống như người có được lợi vậy. Vân Minh nhú mày, hơi cúi người, coi như cấp cho lão cái lễ. “Tri phủ đại nhân, hôm nay chúng tại hạ đến đây là muốn kiện vị công tử này, tội trạng là giết người.” Cái lễ này e là chính lão cũng không nhận nổi.

Giết người? Hai chữ này làm lão thất kinh, con buồn ngủ của biến đi đâu mất. Đây không phải là lần đầu tiên lão xử án tử, nhưng tâm lão cũng không khỏi nảy lên một nhịp. “Giết...người...” Cái này, những lần trước lão cũng chỉ xử qua loa rồi đẩy lên cấp trên, lần này cũng vậy sao?

Nghe Vân Minh nói vậy, Tên công tử ngay lập tức đứng phắt dậy phản bác. “Các người nói lão, bốn công tử làm sao lại giết người. Người có biết vu oan giá họa là tội trạng nặng lắm không?” Nhưng vừa đứng dậy hẳn lại rụt xuống, gân cốt vẫn còn ê ẩm.

Khí thế hùng hổ thật! Dạ Phong Thần cười lạnh, lần đầu tiên có người cứng miệng như vậy, sự việc rành rành như vậy mà còn có thể nói như rằng thực ra mọi chuyện không phải là xảy ra như vậy. Giống như chính hai người họ mới là kẻ ngấm máu phun người. “Công tử nói như vậy là có ý gì? Cô nương đó rõ ràng là bị người dùng roi đánh đến chết ngay tại đường lớn, có biết bao nhiêu người nhìn thấy còn không nói là thật!”

Lời lẽ này rõ rất sắc bén, dưới ánh mắt lạnh hàn của Dạ Phong Thần hẳn tự dung có nửa điểm run sợ. Thấy công tử nhà mình cư nhiên vì một vài câu nói của người khác mà làm giảm uy thế, thân là nô cũng nên nói giúp. “Người nói như thế thì bằng chứng đâu?”

“Vậy người chết trên đường không phải là bằng chứng sao? Chẳng lẽ là nàng ta tự dung chết?” Vân Minh nàng nhìn mộ đáng bệnh vực chủ tử không phân đúng sai của hắn, bản thân chỉ thầm cười. Đúng là trung thành nga.

Cái chính là câu nói của nàng ngay lập tức được hắn bẻ đi. “Đúng nha, nàng ta tự dung chết. Hôm nay trời không phải nắng rất chói sao, có thể nàng ta bị say nắng chẳng hạn, công tử nhà ta chỉ là giúp tiền nàng ta một đoạn đường thôi.” Coi người còn gì chống chế.

Say nắng? Nắng mùa xuân cũng có thể làm cho người say nắng đến chết sao, đùa kiểu gì vậy? Tiễn giúp một đoạn đường? Ta phi! “Lúc này ta rõ ràng nhìn thấy công tử nhà ngươi chạm vào cô nương ấy, nếu nàng thực sự phát sốt, mà hắn lại còn dùng đại hình như vậy là cố tình. Người nói như vậy có thể gọi là sát nhân không?” Dạ Phong Thần cười càng thâm, người còn gì để nói nữa không.

Ách, để lão gia đến rồi tính tiếp. “Cái này...” Tên sai vặt nhất thời không còn lời gì để phản bác. Một lời với một lời càng khiến cho hai người họ không còn đường chối cãi, bị ép đến đuối lý.

Nhìn cục diện này, tri phủ cũng biết là ai đúng ai sai rồi. Bất quá nhìn trang phục của tên công tử đang quỳ bên dưới, liền biết là hàng thượng đẳng, người này là túi bạc của lão a. Nếu muốn được lợi lộc gì thì cũng nên đợi người nhà của hắn đến trước cái đã. “Các người im lặng cho bốn quan! Để ta suy nghĩ cái đã.”

Khóe mắt nhìn thấy cái suy nghĩ trong con mắt của lão, Vân Minh nhướn mày, muốn đợi thì đợi. “Phong huynh, nếu tri phủ đại nhân người muốn suy nghĩ, chúng ta cũng nên đợi.” nói rồi ngồi tạm trên một cái ghế có sẵn trên công đường.

Muốn đợi cả Bạch gia đến à? Kế này hay. Dạ Phong Thần ngồi xuống nghỉ một chút, dù sao thì họ cũng đã đi một quãng đường dài đến đây. Cũng nên nghỉ ngơi một chút.

Thấy bộ dáng nhàn nhã của hai người, tên công tử cũng muốn ngồi nghỉ theo, này giờ hắn quỳ đau cả gối rồi. Nhưng người vừa nhô lên phía trước thì một giọng nói lạnh lùng cất lên... “Quỳ xuống!” không hiểu tại sao thân thể không chịu theo không chế mà quỳ sụp xuống, va với mặt đất một cái đau đớn khiến khuôn mặt thoáng đỏ mồn hôi lạnh.

Ánh mắt ai oán nhìn về phía người vừa mới nói kia. Dạ Phong Thần cũng cười cười đáp lại hắn, hàn mầu lạnh lẽo khiến cho hắn một trận rét run cầm cập, trong lòng lại thầm khinh bỉ chính mình không có chí khí. Nhưng quả thực dưới cái nhìn của hắn tên công tử thực cảm thấy áp lực, tựa như một vương giả nhìn xuống chúng sinh, có ngạo nghễ có khinh thị, làm nội tâm hắn đè nén vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cô Sùng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 10.3

Lấy thân phận Dạ Phong Thần và Vân Minh mà nói, không nhất thiết phải đôi co với hạng người như tên công tử này, nhưng bây giờ trước công đường họ nguyên là người cáo trạng, đôi câu tranh luận liền như vậy đem mọi chuyện xảy ra giải bày ra trước mặt. Đương lúc ‘nghe ngời’...

Bên ngoài tri phủ Tùy châu một cỗ kiệu xa hoa dừng lại, đám gia đình mặt mày hùm hòm, tay mang giáo mác lên tiếng quát tháo, thành công làm nhóm bá tánh đang đứng trước cửa công đường dạt ra một lối đi. Lúc này, cỗ kiệu đứng lại, mảnh nhung bay phấp phới lộ ra bên trong là trang dung một nữ tử, ngón tay béo ú mập mập nhô ra kéo màng che lộ ra một thân hình quá khổ. Nữ tử mặc y phục hồng sắc sặc sỡ, trên đầu cài chi chít là châu, khuôn mặt mập đến nỗi hai con mắt híp lại thành hai lỗ nhỏ xíu, người này vừa đi vừa về một đưng thịt mỡ, âm thanh phát ra lại trầm đục khó nghe, lại bèn nhon như nghiêng rặng nghiêng lợi.

“Người nào lại dám chọc đến tiểu đệ của bọn tiểu thư.” Người này đích là đại tiểu thư Bạch gia, người mới sáng nay diễn một màn kịch ngay trên phố xá. Vì quá mập nên nàng ta vừa đi vừa lắc lư, một nha hoàn thân cận thấy thế liền chạy đến đỡ, khó khăn lắm mới chống được cả người nàng ta bước vào trong, bộ dáng thập phần chật vật. Theo bên cạnh là hai nam tử mặc áo đen ban sáng.

Lúc nàng ta bước vào khung cảnh là như thế này. Tiểu đệ của nàng ta cùng tên sai vặt đang quỳ phía dưới, bộ dáng của hắn vừa nhăn nhó vừa khó coi, ngồi bên cạnh là một nam tử và một thiếu niên ngồi nhàn nhã thưởng trà, phía trên công đường là quan tri phủ đang chống tay vận điều suy nghĩ, nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện là khoe miệng đang chảy nước miếng, cho nên đại khái lúc này là lão ta đang ngủ gật.

Nhìn bộ dáng nhàn nhã thanh thản của hai người bên cạnh, mặc dù nhìn có phần chướng mắt nhưng đối với một sắc nữ như nàng ta, thần thái này đủ để khiến nàng ta nhỏ nước dãi, tên công tử mặt trắng dung mạo bình thường như khí chất thanh nhã, còn tên công tử bên phải mặt dàu rầu ria đầy mặt nhưng ả ta tin vào đi ắt hẳn cũng hé ra được vài phần tuấn tú. Nghĩ đến chuyện... liền vui sướng không thôi. Bất quá, bây giờ người kiện cáo này lại chính là kiện tiểu đệ nhà mình, nàng ta liền thu lại biểu tình say đắm của mình nhìn lên công đường cất giọng hỏi. “Tri phủ Tùy châu, bọn tiểu thư đến đây để giúp tiểu đệ cải biện.” lão tri phủ này nàng ta biết là một kẻ ham mê tài sắc chỉ cần cung đủ thì mọi chuyện đều có thể giải quyết.

Nghe thấy có người mới đến, lão tri phủ giật mình tỉnh giấc, vô ý gật xuống làm cho cả khuôn mặt đập vào mặt bàn. Đau đớn làm cho lão tỉnh ngủ không ít, xoa xoa chỗ bị thương, dụi đôi mắt còn lơ mơ, lau nước miếng nơi khoe miệng lão mới nhìn đến người vừa mới đến. “Người là ai?” nhìn thân hình béo ục ịch của nàng ta, con người chột lóc lên tia khinh bỉ.

Mặc dù rất phản nộ vì bất gặp ánh mắt đó, nhưng lần này đến đây là vì đệ đệ của mình nên nàng ta tạm thời không nói đến lão. “Ta là đại tiểu thư của Bạch gia, đến đây là để cải biện cho tiểu đệ là người mặc cảm phục quỳ dưới kia.”

Bạch gia? Thì ra người ngồi dưới kia là công tử Bạch gia. Thành này ai không biết Bạch gia là phú hộ giàu có nhất thành, bây giờ người của gia lại vướng vào chuyện này, coi như hôm nay lão may mắn, lần này kiếm thêm được không ít bạc rồi đây. “Người nói hử là công tử Bạch gia? Hôm nay có người nhìn thấy hử giết người bây giờ đến đây cáo trạng người có gì để nói không?” ngay cả cái lễ thường ngày là kẻ dưới công đường đều phải quỳ lão ta cũng quên mất.

Nhìn lại trên công đường người cáo trạng chẳng lẽ là hai người này. Tiểu thư kia nhìn dáng vóc của hai người này không tệ, tuy tướng mạo không mấy xuất sắc như các nam nhân ở nhà, nhưng khí chất sắc vóc không tệ. Nghĩ đến liền xoay qua nói với hai người Vân Minh và Dạ Phong Thần, nhẹ giọng hỏi. “Hai người các người là kiện cáo tiểu đệ của ta.” Nhưng dù ả ta có nói nhẹ đến mấy nghe vào tai người khác cũng thành tiếng dạ xoa.

Biết rồi còn cố hỏi hai người cũng chẳng thêm trả lời. “...” đúng là làm mất mặt của nữ nhân Hiên Thiên quốc mà.

“Ta thấy là các người không biết địa vị của Bạch gia ta ở thành này mới dám trêu chọc vào. Cho nên bây giờ bọn tiểu thư sẽ cho các người suy nghĩ lại các người thấy như thế nào?” nàng ta cười lạnh lạnh, một tràng cười này đồng thời khiến cho người trong ngoài tri phủ đều phải rợn tóc gáy, đã vậy liền tiện thể nhếch thân hình quá cỡ về phía họ, con người híp lại thành một đưng, dùng ánh mắt thêm khác mà đánh giá hai người, hoàn toàn không coi những người khác tồn tại.

Nghe lời này khuôn mặt của Vân Minh và Dạ Phong Thần liền chảy xuống ba vạch đen thân cũng không động. Đối với hành động của nàng ta coi như không thấy gì.

Tưởng rằng hai người vẫn không hiểu được ý tứ trong lòng của mình, nàng ta cũng không ngại nói thẳng ra, bộ dáng như ban phước. “Nam nhân trong phủ của ta vẫn còn thiếu người, các người nếu không muốn người của Bạch gia đến xử lý thì quên chuyện này đi theo bọn tiểu thư trở về trạch viện.” này chính là thu lưu các người một con đường sống a. Nói xong lại xuất ra một tràng cười, lần này không ít người còn chịu không nổi bật tai trẻ con đi theo lại chỉ sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ,

Lời lẽ này một tiểu thư khuê tú có thể nói được sao? Làm thế nào để dưỡng ra một nữ nhân không có liêm sỉ như thế này, đúng là không biết xấu hổ. Vân Minh đối với hành động này của ả ta thực là không còn lời để nói, bất quá để ả ta đừng tiếp tục hướng về phía hai người ngà ngón vẫn nên trả lời một tiếng. “Ta tiểu thư, nhưng hai người chúng tôi không có ý định sẽ buông tha chuyện này dễ dàng.” Ngừ khí kiên quyết, muốn làm mọi việc cho ra lẽ.

Dạ Phong Thần âm thầm cảm thấy bản lĩnh của tiểu huynh đệ này hay, trong lời nói vẫn còn giữ được sự lễ độ. Nếu là hắn thì đừng nói là trả lời lại, không nộ khí một cước đá bay nàng ta cho đỡ bản mặt là hay lắm rồi. “Không nói nhiều nữa, ta thấy hử đã giết người thì cũng phải nên đền mạng rồi.” Định lực của Dạ Phong Thần cũng không tồi.

Thấy thái độ mềm không ăn của hai người, nàng ta càng cảm thấy ưa thích. Mềm không ăn thì cứng vậy. Nói đoạn khuôn mặt tươi cười phản uất chống lên, kiêu căng nói. “Hử! Các người nghĩ mình là ai, được bản tiểu thư nhìn trúng là may mắn rồi còn không biết lấy đó làm vui sướng.” Nói rồi nhìn lên

quan tri phủ trên kia. “Tri phủ đại nhân một chút nữa phụ thân sẽ mang bạc tới.” liền xoay qua nhìn hai người cười dâm dăng. “Các người có muốn hay không thì hôm nay cũng không thoát khỏi tay bốn tiểu thư.”

Hai nam nhân áo đen đi cùng hiểu ý, liền tiến lên định chế trụ hai người lại, nhận thấy người trước mắt cũng biết võ công, hai người họ cũng xuất kích ra huyền lực của mình, là huyền Sĩ lam sắc. Tập trung đánh về phía hai người.

Thấy hai hắc y nam tử xuất ra huyền lực của mình, Dạ Phong Thần liền kéo Vân Minh ra phía sau bảo hộ. Vân Minh thấy vậy cười nhạt, phất phất quạt với Dạ Phong Thần ý bảo lần này đến lượt ta đi. Hai nam nhân dùng kinh lực xuất tới, thân nàng cũng không động, đợi đến khi họ cách nàng đúng ba thước nàng nhẹ nhàng bắn châm ra khóa trụ huyết đạo trên người họ, khiến họ phụt ra một ngụm máu, đồng thời đứng bất động.

Nói thì lâu diễn biến thì nhanh, chỉ là nháy mắt một cái, hai nam nhân kia liền bị chế trụ, Dạ Phong Thần nhú mày, sau đó cười đến không chứa lại cho một cái Bạch gia đại tiểu thư một chút thể diện nào, sau đó liếc mắt nhìn đến tiểu huynh đệ. Hắn như thế nào lại quên trên người tiểu huynh đệ này có pháp bảo chứ. Nhìn hai người đứng hình không rõ nguyên nhân vì sao, hắn thấy bản lĩnh này coi như cũng không tệ.

Hai người này là do phụ thân ả ta thuê về tốn không ít bạc, thế mà ngay cả người kia thân còn chưa động hai người đã bị điểm huyết, cái này khiến nàng ta có phần e sợ, nhưng đây là ở trên công đường họ dám làm gì chứ. “Được, hai người không muốn cũng được. Nhưng đệ đệ sẽ cùng ta về.”

Muốn chạy, đâu có dễ. “Đứng lại! Án còn chưa xét, hắn vẫn còn ở tại đây.” Dạ Phong Thần ném một mâu quang thâm trầm về phía ả. Đúng là Bạch gia này lộng hành ở Tùy châu đến nỗi thiên lý bất dung rồi.

“Người...” ả ta nhất thời không thể phản kháng, mềm hay cứng đều không ăn, thực là làm khó một người trước giờ mọi thứ luôn theo ý mình như ả ta.

Quan tri phủ nhìn một màn này, hôm nay Bạch gia coi như vướng phải những người khó đối phó rồi. Nếu theo lời của Bạch đại tiểu thư này thì trước sau gì bốn quan cũng có bạc, không chừng trong lúc xét xử lại thu thêm không ít bạc. Tính vậy, mặc cho công đường gà bay chó sủa, lão ta mặc nhiên như không, chờ người ta mang bạc đến bỏ vào hòm của lão.

Coi như nợ nần của Bạch gia với người của Tùy châu hôm nay, nàng và Dạ Phong Thần tính luôn một bận, Vân Minh đứng ra hơi cúi người. “Tri phủ đại nhân, nhân đây tại hạ cùng huynh đài báo luôn một án nữa.” người dám đến thì cũng nên lường trước hậu quả này.

Lại báo án? Án gì đây? Có án là có thêm bạc. “Án gì?”

“Tại hạ muốn kiện Bạch đại tiểu thư vô cớ bắt người. Sáng nay chính mắt ta nhìn thấy nàng ta bắt trói rất nhiều nam nhân đi trên đường lớn.” Vân Minh trên thực tế không trông chờ quá nhiều vào việc xử án của quan tri phủ này, nhưng làm cái gì cũng nên làm cho đến cùng, diệt cỏ phải diệt cỏ tận gốc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Có Sủng Đệ Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 11 : Lý luận.(1-2-3)

“Tại hạ muốn kiện Bạch đại tiểu thư vô cớ bắt người. Sáng nay chính mắt ta nhìn thấy nàng ta bắt trói rất nhiều nam nhân đi trên đường lớn.” Vân Minh chấp tay hướng lên phía quan tri phủ phía trên cúi người nói, đuôi mắt đảo về phía ả ta.

Cái gì chứ? Khuôn mặt của Bạch đại tiểu thư ngay lập tức đen thui, dần chuyển qua nóng giận, đây là cái ngày gì. Hai kẻ này ngang nhiên lời tiểu đệ của ả lên công đường, nay còn muốn kiện ả, bốn tiểu thư là người mà người khác có thể đánh động tới sao. “Vậy thì sao?” Nói đoạn cười lạnh. “Tại Tùy châu thành này, người nên biết người mà bốn tiểu thư đặt vào mắt thì chính là của ta rồi. Quả chẳng chỉ là bọn họ không biết thời thế nên bốn tiểu thư phải dùng biện pháp mạnh.”

Lời lẽ vô si này mà cũng nói ra được, không hổ là người của Bạch gia. Đối với bộ dáng không biết mất mặt của ả, Vân Minh cười càng lạnh. “Nga?” Đúng là không coi thiên lý ra gì mà. “Theo luật pháp Hiến Thiên quốc. Trừ phi tiểu thư cầm khế ước bán thân của những nam nhân kia, mới có quyền bắt người như vậy.”

“Bốn tiểu thư hành sự như vậy, người có điều dị nghị thì mặc người, ta không quản.” Bây giờ ả mạnh cũng không được, yếu cũng không được, đánh người thì không bằng người, dụ người thì dụ không thành, ả chỉ còn cách một bước nước đôi. “Được, ta sẽ kêu gia nhân thả bọn họ ra là được chứ gì.” Bất lại cũng không phải chuyện gì khó. “Bây giờ, chúng ta cũng không quấy rầy quan tri phủ nữa.” Quay sang tiểu đệ mình cười đắc ý. “Đệ đệ về Bạch phủ.”

Dạ Phong thần cười nhạt, dễ dàng như vậy sao. “Bạch Đại tiểu thư, bắt người là bắt thả là thả, đâu đơn giản như vậy. Huống hồ tiểu thư muốn đem công tử đi, chuyện này... e là không được.” Trên thân còn có tội danh giết người muốn rời khỏi công đường, hắn tất nhiên không cho phép.

“Người người... Không phải là không có nhân chứng dám đứng ra luận...” ả hét lên trả treo nói lại. Nhưng lời vừa nói một nửa...

Bên ngoài một đạo bóng dáng nhỏ nhắn đã chạy ào vào, quỳ xuống công đường khấu quan tri phủ một tiếng rồi mới cất tiếng nói. “Thưa tri phủ đại nhân, việc nhị công tử dùng roi đánh đến tiểu cô nương kia vong mạng, tiểu nhị ta có thể làm chứng.” Tiểu nhị này chính là anh hùng rom trong Vân Nhã

lâu kia, hẳn đến đây bởi vì chuyện Bạch gia cũng đã khó chịu lâu rồi, hôm nay có dịp nói một tiếng, còn có người cũng ở đây, tự mình niềm chút điểm công vậy. Nhưng hẳn coi như xuất hiện đúng lúc, không có cái phần phiền hà phía sau rồi.

Một nhân vật đột nhiên xuất hiện khiến cục diện mọi thứ nhanh chóng lệch về một bên. Á tiểu thư nhìn thấy tiểu nhị nói như vậy tức giận, hận không thể đem hắn đi băm thay vạn đoạn, biểu tình vốn đắc ý liền hóa thành phần nộ, ánh mắt tóe ra lửa nhìn chăm chăm bóng lưng nhỏ của hắn. “Khá lắm, ngươi và bọn họ cùng một thuyền phải không? Cả gan vu oan cho tiểu đệ nhà ta... ngươi... ngươi...” á ta diễn rất chân thật cứ như người chịu khuất nhục chính là hai tỷ đệ á ta mới phải.

Người xem bên ngoài đã hận người Bạch gia tới xương tủy rồi, nghe lời nói đầy cuồng ngôn của á càng căm hận người Bạch gia nhiều hơn. Người làm chuyện thương thiên hại lý lại nói ra lý luận nguy hiểm như thế mà mặt không đỏ tay không run, lời lẽ xảo biện hùng hồn. Đáng khen! Đáng khen. Nhiều người cố gắng kiềm nén xúc động, không tiến lên đánh hai tỷ đệ không biết liêm sỉ này một phen.

Nói nghe rất hay, nhìn một đôi tỷ đệ này, có phải hay không đang diễn hý khúc, làm người ta thực khó cười ra mặt á. Dạ Phong Thần coi như hôm nay mở rộng tâm mắt. “Tiểu thư nói như vậy là khinh người quá đáng. Chúng ta với tiểu nhị này nào có quen biết gì vì sao lại nói như vậy chứ?”

“Ai nói như vậy chứ?”

Một đạo âm thanh khác, thâm trầm, chất chứa một tia khinh thường, cùng phần nộ vang lên. Công đường hôm nay thật là náo á! Lại có người gia nhập màn kịch hay này á. Lần này, là hai người. Đi trước là một lão mẫu tử ngũ tuần, thân hình mập mạp không thua gì á tiểu thư kia cả, trên người mặt trường bào hoàng sắc được làm từ tơ tằm thượng hạng, đầu đội hoàng mào, chân đi giày thêu chỉ vàng, ngón tay đeo đầy những nhẫn ngọc, cả người toát ra khí thế đại phú đại quý lại có phần... thô tục như nhân giàu mới nổi, thích khoe khoang. Nhất là đôi mắt hí nhỏ hí lại của lão, thỉnh thoảng lại lóe lên vài tia tà khí. Người này nhìn vào liền biết là kẻ âm hiểm, nhưng chung quy lại quá triển lộ làm người khác ngay lập tức đề phòng. Còn nam nhân đi cùng không ai khác là Bạch đại công tử của chúng ta, khuôn mặt bặm thiệp không nhìn ra bộ dáng thường ngày.

Khí thế lão nhân này cũng không tồi, vừa cất tiếng nói liền làm đại cục ngay lập tức trở lại cân bằng. Con ngươi của lão lướt qua hai người Vân Minh và Dạ Phong Thần, chợt lóe lên vài tia ngưng thị. Mới cúi đầu nói với quan tri phủ phía trên kia. “Thưa tri phủ đại nhân lão mẫu, Bạch Bưu đến đây để kháng kiện cho nhi tử.”

Nhân vật chính cuối cùng cũng đến, người vốn ngồi ngoài cuộc này giờ như quan tri phủ cũng nhanh chóng xốc lại, trung ra bộ mặt quan nhân mà đối với lão. “Á, là Bạch phú hào.” Coi như chào hỏi một câu, bây giờ chỉ chờ cho hai bên này đối đáp như thế nào. Thực là khỏi ngủ trưa gì rồi, nhưng bạc...bạc...a.

Nhìn bộ dáng nhân nhả kia, Bạch Bưu cảm thấy mọi chuyện dễ giải quyết hơn tưởng tượng. Lão biết hai người này đều là những nhân vật bất phàm, nhưng bây giờ là ở trên công đường, không phải là nơi mà cho bọn họ muốn lộng như thế nào thì lộng. Trước hết phải danh chính ngôn thuận đồ lên đầu hai người này tất thấy các tội trạng. “Là hai vị cáo trạng nhi tử của ta?” tầm mắt lóe lên tia tính toán.

Vân Minh cùng Dạ Phong Thần nhếch môi cười, biết rồi còn cố hỏi. “Bạch phú hào, ông muốn nói gì cứ nói thẳng. Chúng ta không phải là kẻ thích dài dòng.” Nhất là dài dòng với hạn người như thế này, chịu đựng ban này đến giờ coi như đủ kiên nhẫn.

“Hai vị nói vậy chỉ phải.” Con ngươi lóe lên tia ngoan độc, này giờ trên đường lão đến đây cũng đã hỏi thăm mấy bá tánh rõ ràng mọi chuyện rồi, muốn nhi tử lão gánh tội trạng cũng không phải chuyện dễ dàng. “Vậy hai vị nói, vì có gì lại nói nhi tử của ta sát nhân?” bài ra bộ dáng thân thiện để nói chuyện với hai người.

Muốn chơi thì chơi đến cùng. Dạ Phong Thần không tin lão có thể chối cãi mọi chuyện được. “Việc trước mắt thấy, vì chương mắt nên mới nhúng tay vào.” con ngươi nhanh chóng bắt được tia sáng lóe lên trong mắt lão, hẳn càng lúc càng thấy mọi chuyện thú vị rồi.

“Vậy làm sao mà hai vị lại xác nhận là tiểu cô nương đó đã chết?” lão lại đưa ra tiếp một cái mồi câu, chờ hai người mắc vào. Chỉ cần họ thừa nhận một cái coi như thành công đồ mọi thứ lên đầu hai người, chỉ cần sơ hở một tí thôi..

Thì ra là như vậy? Muốn người khác mắc câu thì cũng nên coi cái câu có chắc nít được cá hay không, bằng không mất luôn cả chì lẫn chài á. Vân Minh vẫn là bộ dáng thiếu niên bông bột buộc miệng nói ngay. “Là ta phát hiện mạch tượng của nàng ngưng đập.”

“Á, vậy người cuối cùng chạm vào tiểu cô nương ấy là tiểu huynh đệ này sao?” con ngươi của lão chợt lóe lên tia đắc ý, khí tức thâm trầm ngay lập tức triển lộ tia sáng lạnh. Khóe mắt liếc biểu tình của hai người, thấy trong mắt của Dạ Phong Thần chợt lóe lên tia không ổn, lão mới hài lòng phun ra một câu. “Vậy nếu hai vị nhân lúc đó hạ sát nàng ta thì sao? Vậy thì lại rất hữu ý đồ lên đầu nhi tử của Bạch mẫu ta.” cố tình nhấn mạnh chữ hạ sát. Trong lòng lão âm thầm đắc ý, nhìn hai người khinh bỉ: Còn non lắm.

Dạ Phong Thần nhú mày nhìn tiểu huynh đệ của mình, hẳn không nghĩ đến Vân Minh lại hấp tấp như thế để lão bắt được sơ hở mà phản bác lại như thế này. Nhưng ngay tại lúc thất vọng ấy, trong thâm tâm hắn lại nghĩ có hay không là ‘bấy trong bấy’. Tiểu huynh đệ này của hắn đầu phải là một kẻ bình thường chỉ với mấy chiêu trò là có thể qua mắt được. Chỉ mong là vậy..

Khuôn mặt Vân Minh nghe xong lời này, chợt lóe lên tia cười cợt nhả, giáng người u ám khóa lấy biểu tình đầy ngạc nhiên của lão mẫu. “Bạch phú hào á, người nói như vậy không phải không đúng. Vậy ta hỏi lại, có phải là sau khi nhi tử của người liên tục dùng trường tiên hành hình trên người tiểu cô nương kia thì nàng mới tắt vong không?” Biểu tình này, Dạ Phong Thần, âm thầm cười, với vị tiểu huynh đệ của hắn, bao nhiêu tâm cơ là chưa đủ đâu á.

“Đúng, nhưng...” lão buộc miệng nói ra, nhưng chưa hết câu thì đã bị Vân Minh đánh gãy.

“Nếu ta hạ độc thủ trên người tiểu cô nương kia. Có phải là ngoài những vết thương do đòn roi còn có dấu vết khác không?” nàng bước dần về phía

của lão , ép lão đối mặt với hai mắt nàng, trong con ngươi cô khí bức người, chứa vô hạn tình quan, ánh mắt thôi cũng khiến người khác e ngại, hàn khí tỏa ra quanh người , con ngươi lóe lên lệ quang, từng bước gần từng chữ. “Người - chết - sẽ - không - biết - ngoa - ngôn.” Cách một thước lão vẫn cảm nhận hơi thở lạnh lẽo giá buốt tàn mạn, đến khi thân thể đập vào cạnh bàn lão mới hay là hai bên trán đã rịn một tầng mồ hôi sau lưng là một mảng ướt sẫm. Lạnh , rất lạnh a!

Lão không thể đè nén được cảm giác sợ hãi, không có sát khí, hơi thở bắt đầu đình trệ , lão chỉ thấy cả cơ thể lạnh dần, lạnh dần hơi ẩm trong cơ thể dần tắt lịm, cả người như vùi trong băng tuyết , đôi hồng ngươi như đôi mắt của báo tuyết, tiến gần về phía mình , tựa như con mồi bị săn đuổi , tại ngay cái giây phút lão sắp đối mặt với cái chết ấy , mới giật mình hồi hồn.

Nhìn người nào mới đó còn mạnh mẽ giờ đôi mắt trống rỗng , tận lực hít khí , Vân Minh chỉ cười nhẹ nhàng, dùng cách này để áp bức người khác, đây là lần đầu tiên. Thấy đã đạt được như mong muốn, khí tức bên người Vân Minh đột ngột tan biến, như một mảnh tuyết phong lãnh nhiệt kia chỉ là ảo giác.

Những người tại công đường cũng không khỏi sùng sờ , nhất là Dạ Phong Thần , hẳn biết cái đó không phải là sát khí, nó giống hơi thở của băng tuyết , cũng mang theo cái lạnh thấu xương , cùng cảm giác cái chết lan tràn chậm rãi , khiến lão mổ xẻ có cảm giác bị vùi trong gió tuyết mà chết đi.

Ném một ánh mắt tán thưởng về phía Vân Minh, thấy tiểu huynh đệ đang nhìn mình, không hiểu vì sao Dạ Phong Thần lại cảm thấy nhiều hơn một phần thích thú , không còn là cái cảm giác nguy hiểm như lúc đầu. Chắc là do hai người đã cam kết đồng hội đồng thuyền. Tiểu Huynh đệ này cũng không đơn giản.

Vân Minh có lòng tốt lỗi lão trở về với thực tế. “ Bạch đại phú hào , người nghĩ ta nói có đúng không?” muốn đồ tội danh lên đầu người khác thì cũng nên nhìn người một chút.

Tên đại công tử thấy lão ta như vậy thật không cam tâm, đến đỡ lão ta dậy , một bên lại chen miệng vào nhìn hai người Vân Minh mà nắc nẻ. “ Hai người các ngươi đứng là ngấm máu phun người. Bây giờ bị phụ thân ta vạch mặt rồi mà còn dám vọng ngôn thực là không coi thiên lý ra gì.”

“Ha...ha...” Dạ Phong Thần cười lớn , hẳn cũng đang cố kìm nén để không xông lên đánh vào khuôn mặt của tên công tử , nhưng không hành động không có nghĩa là hẳn không nói gì. “ Thiên lý? Ta phi! Câu này phải là ta nói mới đúng. Đúng là hôm nay được mở mang tầm mắt nga.” Cái gì gọi là không coi thiên lý ra gì.

“Ngươi...ngươi...” Tên công tử tức anh ách , không nói hai lời liền động thủ. Nhưng đáng tiếc , chân không dòi đi được nửa bước đã đứng bất động , ngay cả miệng cũng không thể nói.

Nhìn nhit từ của mình , Bạch Bưu liền biết hẳn đã bị điểm huyết. Nhất thời lão lâm vào trầm tư , con ngươi nhỏ xíu lóe lên tia quyết đoán , của đi thay người vậy. Nghĩ thông rồi , lão cũng không tiếp tục đôi co với hai người nữa mà trực tiếp hướng lên phía trên. “ Theo tri phủ đại nhân người , có phải hay không là nhit từ của ta là kẻ sát nhân.” Nói rồi thuận tiện lấy từ tay áo ra một chiếc hộp gỗ được chạm khắc hoa văn rất tinh tế đặt lên bàn của quan tri phủ. Hải lòng nhìn thấy đôi mắt lóe sáng của tri phủ, trong bụng lão ta cười không hề phúc hậu.

Hành động lưu loát, hoàn toàn coi mọi người ở công đường này ra gì, e là không phải lần đầu tiên. Tên bạch đại công tử thấy vậy lấy làm đắc ý , đi về phía hai người ngã ngón. “ Các ngươi dù có giỏi như thế nào thì tài phú vẫn không thoát khỏi thua thiệt đi.” cái chính là nụ cười của hắn nằm trên khuôn mặt bị bầm tím có chút dọa người nga.

Lão tri phủ cũng không ngần ngại mở hộp gỗ đó ra , ngay lập tức ánh sáng bên trong liền truyền đến khiến hai mắt lão không khỏi sáng lên. Đó là một viên dạ minh châu Đông hải trân quý , rất hải lòng với vật này , nhưng... “ Ai da , Bạch đại phú hào à , người ta là kiện tới hai đứa con của ngươi nha...” làm sao chỉ cho có một món.

Cái gì? Sao một đứa lại thành hai rồi? lão nhủ mảy nhìn hai đứa con còn lại của mình liền thấy Bạch đại tiểu thư ô ô khóc lên. “ Phụ thân , hai kẻ này lại còn vu oan cho nhi nữ bất nam nhân dân đi trên phố a. ô...ô...” khóe mắt không khỏi lóe lên tia mừng rỡ , à tin rằng phụ thân sẽ lo liệu tốt chuyện này a. Bất quá trên công đường chỉ có một người làm chứng vậy thì...

Bên ngoài một người nữa lại chạy vào , càng lúc càng náo nhiệt a.

Cách đó một canh giờ , một bóng dáng vút bay khỏi Văn Nhã lâu , mất hút trên trời xanh , không lâu sau lần theo con đường mà người của Bạch đại tiểu thư đi thì liền một mạch đến được Bạch phủ.

Thân ảnh quý mị , thoăn thoắt vút qua mấy hàng phòng thủ của Bạch gia , dừng và núp dưới mái của sảnh chính của Bạch phủ. “ Để ta xem người nào lại cả gan dám chọc đến Bạch gia ta như vậy.” Thì Ảnh nhìn thấy lão từ mập mạp kia đi vào trong nội đường , sau đó thông qua vào hành lang dài, bước vào một viện xa hoa trong phủ , Ảnh cũng theo bước lão ta cho tới khi lão bước vào trong phòng , đục một lỗ trên cửa giấy, ghé mắt vào nhìn , thấy lão lấy ra một cái chìa khóa dưới một cái bình hoa , rồi mở một cái hộp tủ phía sau một bức tranh , lấy ra một chiếc cấm hộp tinh xảo , lại lấy thêm không ít ngân phiếu , nhìn thấy đã an tâm mới rời đi.

Đợi khi lão ta đi xa rồi , thì Ảnh mới nhảy vào phòng không tiếng động , theo cách của lão lấy chìa khóa mở cái tủ phía sau bức tranh , bên trong có không ít ngân phiếu , vài cấm hộp chứa bảo vật , một cuốn sổ nhỏ và một ít vật linh tinh. Hắn chỉ lấy cuốn sổ , mọi thứ đặt về chỗ cũ , rồi không tiếng động như lúc đi mà nhanh chóng biến mất.

Thân ảnh linh hoạt vượt qua tầng tầng lớp lớp đình viện , chợt hắn thấy có một toán nam nhân đuổi theo một nam tử mặc y phục dân dã , nam tử cố gắng hết sức vẫn chỉ có thể cách các nam nhân kia một khoảng , bất chợt bóng dáng của nam tử mất hút ngay chỗ ngã rẽ , những mõ nam kia nhìn đồng nhìn thấy lại không thấy nam tử khi nãy đâu liền tản ra đi tìm , lúc này trên nhánh cây Ảnh mới hạ hắn xuống đất.

Kinh ngạc nhìn người vô duyên vô cớ xuất hiện trước mặt mình này còn giúp hắn thoát khỏi truy đuổi. Tỉnh mở miệng hỏi người đó thì...

“Không cần nói nhiều, có người nói ta cứu người. Nhanh đi đi.” khuôn mặt của Ảnh như cũ lạnh tanh không có hơi ấm, lúc nam tử kia còn đang sững người thì bóng dáng của hắn đã biến đi mất hút.

Một khắc sau nam tử xuất hiện tại một con ngõ nhỏ không xa đây, hắn vội vã định chạy về nhà, thì một lão bà bà ngăn hắn lại, lời hắn trở lại con ngõ nhỏ. Lão bà cẩn thận nhìn xung quanh thấy không có gì nguy hiểm mới nói nhỏ với hắn. “Tiểu Tề à, con nhanh đi đến công đường đi.” lão bà chưa xót nhìn hắn, lão bà biết hắn với tiểu cô nương kia tình sâu nghĩa nặng như thế nào.

Công đường? Hắn nhũn mảy, tại sao lại đến công đường. Bây giờ mọi thứ không quan trọng nữa, Tiểu Thanh. “Bà bà, Tiểu Thanh nàng ấy không sao chứ?” hắn chính là lo lắng cho nàng nga.

“Haizz...” lão bà bà đau lòng thở dài. Dùng lời lẽ tường tận kể lại mọi chuyện, cuối cùng kết lại một câu. “Có hai người đã vì nàng mà kiện lên công đường rồi, người nhanh đến đó đi biết không chừng còn vì nàng ấy mà nói đôi lời.”

Nam tử sững người. Nàng đã chết? Không thể như thế được, hắn mới đó còn định cùng nàng báỉ đường thành thân vào tháng sau mà, sao mới thoáng đó đã chết. “Lão bà bà, người không đùa với ta chứ?” hắn ngờ người hỏi, nhưng trong thâm tâm hắn đã có câu trả lời, nàng thực không xong rồi. Lý trí vào lúc này lại nhanh hơn cảm xúc, hắn nhất định không để nàng chết oan uổng như vậy, gạt lệ trên khuôn mặt, một đường chạy thẳng đến công đường của Tùy châu thành.

Khi nam nhân họ Tề kia bước vào công đường đại cuộc dường như đã định, nhìn biểu tình của hai người Dạ Phong Thần và Vân Minh, cả hai đều thần sắc vẫn đạm phong bình, nhưng lại toát ra khí thế tức giận. Lại nhìn qua phía đám người Bạch Gia đang hả hê, cười khinh bỉ nhìn hai người. Nam nhân họ Tề kia liền cảm thấy thất vọng, nhưng dù chỉ có một cơ hội thì hắn nhất quyết không từ bỏ. “Là ta, ta là một trong những người bị Bạch tiểu thư kia bắt đi.” con người đó ngẩng nhìn từng người Bạch gia, hận này hắn nuốt không trôi. Người Bạch gia ba lần bảy lượt cướp đi hạnh phúc của hắn, sát hại thể tử tương lai của hắn, thù chết hắn cũng không buông tha cho người của Bạch gia, dù có là ma hắn vẫn sẽ bám theo mấy người này.

Bạch đại tiểu thư, cùng nhị công tử Bạch gia, nhũn mảy nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện. Người có phản ứng đầu tiên là Bạch nhị công tử, hắn cười mỉa mai nhìn chằm chằm vào người mới chạy vào. “Ha...ha... ta nói người nhìn đi, mọi sự cũng đã định. Người mà bọn công tử không có được thì người cũng đừng hòng giành lấy.” Người này không phải là tình lang của tiểu cô nương kia sao, Tề thư sinh, Tề Mạnh.

Phản hận nhìn chằm chằm tên công tử, lời lẽ đầy cuồng vọng kia, Tề Mạnh chỉ thấy có một cảm giác đau đớn lan tràn, là cảm giác lực bất tòng tâm, con người mang đầy lãnh ý, chợt lóe lên định chạy về phía hắn, tức giận đến nỗi muốn một quyền đánh tên Bạch gia đại công tử.

Nhưng khí thế vừa động lại bị chiết phiền của Vân Minh gờ ra ngăn cản. “Người đánh được hắn một quyền, hắn chỉ là đau một lúc. Trừ phi diệt cò diệt tận gốc, thì mới có thể hả được giận phải không?” tràng thanh dịu nhẹ mang theo chút lí lẽ, chỉ có duy nhất ba người nghe thấy, hắn vừa vận nhìn sang thì nhìn thấy một con người giáng sắc nhìn hắn mang theo một sự khẳng định, đảm bảo có thể đòi lại công bằng cho hắn vậy. Tề Mạnh nhũn mảy, hắn không biết vị thiếu niên nhỏ tuổi trước mắt này có làm được hay không, lời nói ra thuyi chung rất lí lẽ, hắn biết thân cô thế cô bây giờ có thể đánh Bạch thiếu gia kia một quyền thì sao, hắn không có khả năng chống lại toàn bộ người Bạch gia. Trong lòng lan tràn cảm giác bất lực.

Tiểu ý nhìn qua hướng tiểu huynh đệ, Dạ Phong Thần cười nhàn nhạt nhìn đám người Bạch gia không biết liêm sỉ này, cất tiếng nói. “Bây giờ đã có người đến làm chứng thì ta xem các người còn nói được gì nữa.” âm thanh vẫn đạm phong bình không nghe ra cảm xúc nhất thời khiến bọn họ mất đi cảnh giác, lại hướng lên công đường, thỉnh ý quan tri phủ. “Tri phủ đại nhân bây giờ bằng chứng rành rành xin người định tội.”

Thấy hai tên một công tử một thiếu hiệp giữa đường nhảy ra này, vẫn không buông tha mọi chuyện như vậy, Bạch phú hào đành nghiêng răng nghiêng lợi lấy thêm từ ống tay áo ra một xấp ngân phiếu trình lên phía trên. “Tri phủ đại nhân là người trí tuệ hơn người, hẳn là nên biết đầu mới là kẻ đáng trị chứ.”

Một xấp này cũng khoảng tầm một ngàn lượng bạc, lão tri phủ nhìn đến mắt lóe sáng lên, nhanh chóng đem ngân phiếu cùng cảm hộp nhét lại vào tay áo, trưng ra bộ mặt tươi cười nhìn Bạch Bưu, vuốt vuốt chòm râu bộ dáng đĩnh đĩnh, nói. “Ta thấy chuyện này, người của Bạch gia đơn thuần vô tội, là do các người các người vu oan giá họa, nay hai tỷ đệ Bạch gia được thả ngay trên công đường.” Rồi phát phát tay. “Các người nên về đi. Bọn quan còn có đại sự.”

Đây là cái kiểu cho qua gì vậy, ngang nhiên hời hợt trên công đường, hành động tùy ý qua loa, để bá tánh chịu phải thiệt thòi bênh vực kẻ gian, hám bạc nghịch luân. Hay cho chức quan thất phẩm, tri phủ đại nhân. Bước chân vừa đi vào trong. Nhưng chưa đi được vài bước, đã nghe thấy tiếng cười không hề kiêng dè của thiếu hiệp kia. “Ha...ha...” Dạ Phong Thần cười lớn, hắn coi như chưa từng thấy ai vô sỉ như lão, một xấp ngân phiếu, một vật châu bảo liền trắng trở thành đen đen trở thành trắng, mạng người như không, công lí phù du. Thực nực cười! “Ha...ha...”

Nghe tiếng cười không hề kiêng dè của hắn, quan tri phủ giận tái mặt, đang đi cũng dừng lại, phần nộ quá. “Người cười cái gì?” Hai kẻ này, làm phiền hắn thì thôi, còn cố tình không coi quan tri phủ hắn ra gì, hắn đường đường là tri phủ đại nhân, mệnh quan triều đình, lại bị kẻ phạm phu tục tử bốn cọt, nhục mạ hay sao?

“Ta cười kẻ ngang nhiên tham ô ngay tại công đường, ta cười kẻ sát nhân lại được tha bổng, ta cười kẻ làm quan tham ô, những quyền, ta cười kẻ chết oan ngày đêm tức tử. Người nói, có phải rất tức cười không? Tri phủ đại nhân Bành Tiếp.”

Nghe thấy Dạ Phong Thần ngang nhiên gọi ra tên hý của mình như vậy, lão tri phủ giận bốc lên đầu, không nói nhiều lời liền quát. “Binh lính đâu bắt cái kẻ cuồng ngôn này lại cho ta!”

“Phụt...phụt...phụt...” một loạt binh lính bị bất động, mọi người trong công đường cả kinh, hít một ngụm khí lạnh. Vân Minh thu lại chiết phiền, nhìn mặt

lão tri phủ bây giờ trắng xanh liền thâm trầm không hề thu liễm khí tức hơn người, nhìn chăm chăm lão. “Tri phủ đại nhân, ta thấy ngươi không hề xứng với cái quan phẩm này một chút nào.”

Mặc dù rất sợ hãi nhưng dù sao lão vẫn là mệnh quan triều đình, nghĩ đến hai người này hẳn không dám làm gì mình, lão mới thu lại biểu tình hoảng sợ của mình cứng rắn nói. “Các ngươi như vậy là làm gì? Chống đối với bốn quan là chống đối với triều đình. Ta thấy các ngươi hẳn là nên quên đi chuyện này thì hơn.” một câu cuối quả nhiên rộng lượng a.

“Rầm” Dạ Phong Thần phẫn nộ giáng một chưởng phong vào bàn trà hai bên, thoáng chốc, nó hóa thành tro bụi trắng xóa. “Hay cho ngươi, một chữ chống đối với triều đình. Ta nói, bổng lộc hàng năm của ngươi là do hoàng thượng ban cho, là muốn ngươi chăm lo dân chúng, bảo vệ bá tánh. Ngươi lại tham ô sách nhiễu khiến nhân dân lầm than. Lại còn dám lời triều đình, ta thấy ngươi chống đối triều đình là ngươi mới phải.” Đứng trong hàng ngũ quan lại có kẻ này quả thực ô nhục.

Một câu chống đối triều đình này khiến mặt lão biến hóa nhanh chóng. “Các ngươi đừng nói nhiều lời. Ý bốn quan đã quyết các ngươi cũng đừng hòng thay đổi.” huống hồ bậc vào tay bốn quan thì không có ý định phải trả lại.

Người nhà Bạch gia cũng không vì thế mà chịu yếu thế. Bạch Bưu sở dĩ có thể hống hách như vậy ngoài có tài phú hơn người ra, thì lão cũng còn có chỗ dựa, bây giờ nhìn thấy tình thế khó bảo toàn đi ra, lão cũng không ngần ngại lấy chỗ dựa đó ra chống lưng cho mình. “Các ngươi có thể khi nhục quan tri phủ nhưng trên chúng ta cũng có người chống lưng. Chỉ cần chúng ta không toàn mạng ra khỏi đây, các ngươi cũng đừng hòng mà yên thân.”

Khó trách, khó trách lão lại hống hách như thế. Vân Minh không tin người mà hắn nói còn có địa vị hơn Tam vương gia đương triều, trừ phi kẻ đó là hoàng đế cao cao tại thượng. “Là ai a?” mà cũng phải thôi chuyện này hoàn toàn có thể đoán được.

Bạch đại công tử thấy thế liền vênh cái mõng lên trời. “Cha ta là tể tử của Trình gia tại Phong châu, mà Trình gia đại lão chính là phụ thân của hộ bộ phu nhân. Các ngươi nói xem có phải bây giờ nên quý gối xin tha không?” hẳn không quên khuôn mặt này là ai ban cho a.

“Một cái quan hộ bộ tam phẩm nho nhỏ mà cũng dám lên mặt, ta thấy có phải hay không làm các ngươi đắc ý như vậy?” Dạ Phong Thần tức cười nhìn bộ dáng không sợ trời không sợ đất của hắn. Thuận tiện ném một miếng tử ngọc đến trước mặt quan tri phủ.

“Ngươi...” không nghĩ đến hai người lại không coi Tào Công Khanh ra gì như vậy. Trong lúc hắn còn chưa tin được lời nói đầy cuồng vọng của Dạ Phong Thần, tên quan tri phủ thần thờ nhìn tấm ngọc bài lấp bắp nói không thành câu. “Tam... tam... vươ...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Có Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 12.1: Không thành kế

Tri phủ Bành Tiệp kinh hãi nhìn tấm ngọc bài trước mắt.

Từ Long Tuy Hải!!! Ngọc bài Hình tròn chính giữa chạm khắc một Long tướng đầy uy mãnh, mắt sáng như thần, điểm hai viên Bạch Hân ngọc làm ngươi, Hoàng Lăng ngọc làm vuốt, vân vũ nam Hồng hỏa ngọc, sừng Long chạm Hắc Uy ngọc, mỗi loại ngọc chạm khắc đều tinh quý trong tinh quý, trân phẩm trong trân phẩm. Nhưng so với một mảnh Tử Thiên ngọc làm cốt, trong thiên hạ chỉ có duy nhất một mảnh này thôi. Ngày đó, chính tay Cảnh đế sau khi phong Thần vương cho Tam vương gia Dạ Phong Thần khi ấy mới vừa tròn bốn tuổi, cũng đã đại cáo thiên hạ, người thấy ngọc bài này như thấy vua, phải hành ba quý chín lạy, người giữ ngọc bài này tội chết có thể miễn, một tội nặng liền hóa không. Người đời sợ không biết, nếu không phải Tam vương gia chu du thiên hạ, không sớm thì muộn hoàng vị cuối cùng cũng rơi trên đầu hắn mà thôi.

Chính Bành Tiệp lần đầu tiên thấy ngọc này trong sách quan (* một loại sách giúp quan viên phân rõ thứ bậc dựa theo trang phục, cách ăn mặc, lễ nghi,...) cũng chịu kinh hách không nhỏ. Nay nhìn thấy ngọc này trước mặt là thật, không khỏi một trận thất kinh. Mà này giờ, mọi chuyện trên công đường đều bị nhìn thấy hết, nếu Tam vương gia luận tội đến, đừng nói giữ được hay không mũ ô sa này, sợ là khó bảo toàn tính mạng. Đang lúc lão ta còn suy tư, bên kia Bạch Bưu đã lên tiếng.

"Chà chà, không ngờ vị thiếu hiệp này còn dám ngang nhiên giả danh Tam vương gia đương triều." Chuyện ngọc bội sớm bá tánh đều biết cả, chỉ nhìn bộ dáng sợ sệt kia của quan tri phủ, lão cũng biết được đôi chút rồi, nhưng mà lão không tin hôm nay quả thực gặp phải tên vương gia bao cò trong lời đồn kia, đến lúc này chỉ sợ là có tránh cũng tránh không thoát. Đàng nào thì cũng nên thử một lần. "Ta xin bái phục bái phục vị thiếu hiệp này. Không biết ngang nhiên mạo danh hoàng thất có thể bị tru di cửu tộc không?"

Mà đàng kia tri phủ đại nhân mặt mày hốc hác tìm được một chút ánh sáng, lão ta đứng bật dậy. "Đúng ta nói là hai ngươi chắc chắn là kẻ giả mạo. Người đầu bắt trói họ lại." Tri phủ hào hển hô lên, lão không muốn chết sớm a.

Nhưng nha đình trong phủ vẫn đứng im như tượng, người đứng đầu nhóm nha đình bước ra khỏi hàng. Bỏ đầu tức giận trừng trừng. "Ta không muốn cái chức bỏ đầu này nữa, nhần nhần lão năm nay là đủ lắm rồi. Dù vị thiếu hiệp trước mắt có phải là Tam vương gia hay không thì chúng ta không nghe lệnh ông nữa. Tri phủ cái rắm!!!" Không phải là ngày hôm nay thì ngày mai họ cũng quyết định từ bỏ rồi, tri phủ đại nhân này bọn họ đã chường mất lắm rồi.

Nói đoạn, bỏ đầu và đám nha đinh còn lại đồng loạt ném mũ xuống đất, phần nộ bước khỏi công đường gia nhập và bá tánh đang đứng xem ngoài cổng.

" Các nguoi..." Tri phủ nhất thời câm nín, không nói được lời nào.

Lúc này, Vân Minh lại nhẹ giọng nói với Dạ Phong Thần. " Phong huynh, nếu tri phủ đại nhân và Bạch đại phú Hào đây không tin vào ngọc bài này. Không bằng mang đến Hoàng Giám để người ta chứng thực."

" Hoàng giám? Vậy được."

Trên nóc phủ nha, một bóng dáng thanh lãnh màu lam nhảy xuống, quỳ trước mặt Vân Minh. " Chủ tử, có gì phân phó?"

" Đại Lạc đem thứ này tới Hoàng Giám môn ở Tùy châu thành."

Thân ảnh lóe lên rồi biến mất.

Mọi người ngạc nhiên nhìn bóng dáng quý dị xuất hiện rồi vô thanh vô thức biến mất, âm thầm suy tư. Đặc biệt là Dạ Phong Thần, thiên truy vô ảnh lạc, thù thị tức vị truy (Chém gió - ing), Lâu chủ Truy lâu? Thân phận vị tiểu huynh đệ này của hần quả nhiên không tầm thường.

Đám người tri phủ và Bạch Bưu đều âm thầm than không ổn, người này không phải thực sự là Tam vương gia đó chứ??? Vật đã đưa đến Hoàng Giám, chẳng lẽ...

Chuyện từ thời tiền tiền đế, trong một lần giả trang vi hành thị sát dân chúng, tiền tiền đế bấy giờ là Hưng đế, bị kẻ gian thiết kế bày mai phục ám sát, từng từng người đều đã bị giết chết, trước tình hình đó, Hưng đế muốn mượn sức của quan binh tại tri phủ tại đó để bắt gọn bọn sát thủ, ấy vậy mà đến lúc đưa Long bài cho tri phủ thì kẻ này lại giả vờ không nhận mặt, còn cùng kẻ gian thông đồng âm mưu ám hại đế vương. Nhưng rất may lần đó Hưng đế gặp được Tô thị giúp đỡ thoát nạn, sau khi trở về hoàng cung phong Tô thị làm phi, liền ban lệnh trong khắp mọi châu phủ, lập Hoàng môn giám, quan binh trong Hoàng Môn giám đều là kim giáp chỉ nghe và nhận lệnh của Hoàng thất, chỉ cần chứng thực được thân phận, liền có thể tùy ý huy động một ngàn kim giáp bảo hộ bản thân, tùy ý sở động.

Đến nay vì Hoàng Giám đã vài lần giúp thiên tử cứu nguy, còn có bắt được vài kẻ gian nguy quyền, uy tín không nhỏ.

" Các bá tánh nghe đây." Dạ Phong Thần, lạnh lẽo nhìn đám người đang run rẩy đứng trong nha phủ kia, rồi hướng ra ngoài, nhìn những người vốn đang đứng đây kín trước cửa Phủ nha. " Ở đây có ai muốn kiện Bạch gia, đồng ý làm nhân chứng, bản vương sẽ thay mặt các nguoi đòi lại gia đầy đủ."

Vốn người bên ngoài đã kinh hách việc Tam vương gia chưa biết thật giả này, lại cư nhiên chính là kẻ đi kiện, lại một mặt khiến Bạch gia đuối lý, thua kiện. Nay còn muốn vì những người có thù hằn với Bạch gia mà đòi một cái công đạo, bá tánh lúc đầu nguoi nhìn ta, ta nhìn nguoi. Nhưng tới lúc có người đi tiên phong thì liền theo đó mà kéo vào hàng loạt người.

" Ta viết trước." người này không ai khác chính là Tề Mạnh, người nhà này chính là có thâm thù đại hận với nhà hần, phụ thân hần không ai khác chính là một trong những thương nhân đã bị hãm hại dưới tay Bạch gia, trong một đêm, bỗng chốc mất tất cả. Nét chữ lưu loát, đẹp đẽ mà có thần nhanh chóng hiện lên trên mặt giấy, bá tánh có nhiều người kinh ngạc, nhìn hần. " Nguoi là con của Tề Khiêm." Vốn nhiều năm trước vô duyên vô cớ gia này mất tích, thì ra là vẫn còn.

" Khi ấy ta có việc lên thành khác nên thoát khỏi số kiếp lại có người quản gia trung thành báo giúp một tin mới an toàn mà lần tránh được. Không ngờ đến nhiều năm sau, người của Bạch gia lại một lần hủy hoại..." Con nguoi phần hận, nhìn chằm chằm vào Bạch Bưu. Thù này coi như hôm nay tính xong.

Một canh giờ sau, người cuối cùng cũng viết xong cáo trạng, tất cả lùi về trước phủ nha. Nhìn tờ giấy tuyên thành lớn bày ra trên nền đất, ghi chẳng chịt những tội trạng của Bạch gia. Mỗi chuyện, mỗi người tiến đến viết đều dùng cảm phần uất nghẹn từ rất lâu mà viết ra, một lời rồi lại một câu, khiến cho Bạch gia nhàn chìm thêm sâu, khó có thể cứu vãn.

Ngay cả người Bạch gia cũng không ngờ đến chỉ là mấy năm qua, họ đã làm những chuyện kinh phần thế tục như thế này, cướp của, giết người, cường bạo, đâm ô, không chuyện gì là không làm. Nhưng cái chính là những chuyện này đều là người thực chuyện thực họ cũng không thể chối cãi được. Chỉ có thể trách

: Người đang làm trời đang nhìn, quả báo nhãn tiền mà thôi.

Nhìn thấy tình trạng này e là không thoát khỏi tội, Bạch gia chỉ có thể im lặng. Bạch Bưu sùng sờ, hai nhi tử cùng nhi nữ của lão bên cạnh khóc rống.

Vân Minh, lại nhìn lên trời bầm ngón tay. Khóe môi nhếch lên lẩm bẩm. " Sắp tới rồi..."

Lời của nàng vừa dứt, bên ngoài một thiếu niên mặc bộ y, hót hải chạy vào, lúc nhìn đến công đường bố cục đã định thì hơi ngạc nhiên, nhất là bộ dáng người Bạch gia âm thầm thất sắc, mặt cắt không còn giọt máu. Thì chợt cảm thấy vui vẻ, nhưng sự vui vẻ ấy tồn tại không lâu. " Tiểu...Thanh...nàng...ây chưa...chết..." thiếu niên thờ hì hục nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sùng Đệ Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 28.2:

Oanh!!! Lời này nói ra ngay lập tức mọi người đồng loạt sùng sốt. Nếu Tiểu Thanh nàng ta chưa chết, như vậy không thể kết tội Bạch Gia giết người rồi sao, mọi người mặc dầu cảm thấy như vậy rất may mắn, lại không có một người nữa bị giết dưới tay Bạch gia này, nhưng mà không có nhân chứng sợ là bọn họ sẽ còn mạnh miệng. Tất nhiên có một người không như vậy, giáng mâu của Vân Minh cũng không hề động, chỉ thần tình nhìn khuôn mặt mới đó còn vô thần ngay lập tức trở nên hờ hờ của người Bạch gia, thì không khỏi tức người, khóe môi chỉ nhếch lên nhẹ nhàng mà thôi.

Người kích động nhất, không ai khác chính là ái nhân của nàng ấy – Tề Mạnh, hắn kích động vịn vai của thiếu niên kia. “Tiểu Lục, người nói nàng chưa chết có thực không?” so với việc báo được thù nhà, nàng còn sống vẫn là quan trọng hơn. Chuyện Bạch gia sợ là không thể giải quyết nhanh chóng trong một sớm một chiều được.

“Ân. Nàng còn sống, lúc đầu Lý đại phu có bắt mạch rõ là mạch không động. Nhưng không biết làm sao lại đập trở lại, dọa mọi người sợ chết khiếp, nhưng nàng thực còn sống.” Tiểu Lục cũng là kẻ nhất gan, không phải là đại phu chính miệng nói nàng ấy thực sống lại, hắn có mười cái gan cũng không dám báo bừa như vậy.

Vậy tất nhiên, kẻ hà hê nhất lúc này, ngoài Bạch gia ra cũng không còn ai. Bạch đại công tử thấy tình thế trước mắt liền vui vẻ ra mặt, hướng Dạ Phong Thần và Vân Minh cười khinh bỉ. “Sao nào? Tam vương gia bắt quả cũng không khác với cái lời đồn ‘bao có’ gì mấy nhĩ.” lại nhìn sang Vân Minh, nàng vẫn vẫn đậm phong kinh thì cười cợt nhả. “Còn người không phải lúc này còn cứng miệng lắm sao? Bây giờ không nói gì đi chứ?”

Mặc dù thế cục xoay vần ngay tại thời điểm cuối cùng, nhưng dù sao trước thân phận sắp được rõ ràng của Dạ Phong Thần cũng không thể tùy ý mà ăn nói hàm hồ như thế được. Bạch Bưu vội và ngăn miệng nhĩ từ mình lại, lại cung kính đối với hai người cúi đầu. “Lần này, Tam vương gia người có chút sơ sót, coi như không có chuyện gì đi. Giữa tại hạ và vương gia ngài không có thù oán gì với nhau.” Nói một hai câu liền muốn phui áo rời đi.

Lời nói của lão tuy tùy ý nhưng không có nghĩa là chỉ đơn giản như vậy. Lão đây là muốn Phong Thần không nên vì chuyện này mà gây hại tới người Bạch gia, lão giờ cũng đoán được mười phần thân phận của Dạ Phong Thần rồi, sợ gây thù chuốc oán với hoàng thất là khó mà yên ổn được, cho nên câu này nói ra chính là nói với hắn chuyện của Bạch gia mà gì bất ổn cũng sẽ đổ hết lên đầu Tam vương gia này là một. Hai là muốn hắn bảo hộ cho Bạch gia, nếu có điều sơ xuất hay muốn thù tiêu thì cũng sẽ là do hắn làm ra. Lời lẽ ngắn gọn nhiều nghĩa, không thể không nói lão già này cũng là một kẻ có tâm cơ cao thâm

Đối với câu nói của lão, Phong Thần cười cười. “Mặc dù là Bạch nhĩ công tử thoát được cái tội sát nhân, nhưng còn Bạch đại tiểu thư thì hắn không thoát được a. Phải không?” khóe mắt liếc vị tiểu huynh đệ nào đó, vẫn khí định thần nhàn, ngồi xem kịch. Hắn biết người này còn có cách khiến vân cò lật trở lại.

Này là muốn bắt con cá không được thì muốn bắt con tôm sao? Nhưng Bạch Bưu lão cũng không phải là quả hồng mềm, tùy ý người nào muốn bóp thì bóp. “Vương gia nói chí phải. Nhưng vẫn là vị công tử này, cũng là đặc điều vu cáo nhĩ từ của bốn mỡ trước, không biết nên suy xét như thế nào?”

Cuối cùng cũng nói đến nàng rồi. Vân Minh nâng mắt nhìn về phía lão, cấp một ánh mắt xem cuộc vui, sau đó liền bài ra bộ dáng ngây ngô vô (số) tội của mình ra, nhẹ giọng trả lời. “Bạch đại nhân a, người nói như vậy là có ý gì?” từ ‘phủ hào’ thành ‘đại nhân’ coi như là nâng hắn lên một chút vậy. “Tại hạ vốn không phải là đại phu, chỉ dựa theo mạch của nàng ấy mà nói. Người có thấy ai mà mạch không đập mà còn sống không?” lại cười nhạt nói thêm. “Mà người không nghe tiểu huynh kia nói gì à? Lúc đầu rõ ràng mạch nàng ấy không đập, đại phu cũng nói như thế a, bốn công tử làm sao mà đoán được nó sẽ đập trở lại.” nhún vai, cười nhẹ.

Thâm, đúng là thâm a. Một câu lại một câu, khiến cho lão cứng miệng không thể phản bác, nhất là bộ dáng ‘Kinh nghi’ kia của nàng, đúng là làm lão tức đến tụt nội thương a. Khóe môi giật giật, Dạ Phong Thần hắn hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt. “Vây, Bạch phủ hào, ông nói. Bốn vương có hay không làm theo đúng luật?”

Không đợi cho hắn trả lời, Vân Minh thu lại tâm thế nhàn nhã đứng dậy nâng giấy tuyên thành được viết đầy cáo trạng lên nhìn chăm chú. Bạch nhĩ công tử nhìn đến không khỏi đắc ý. “Ta nói người, muốn kiện Bạch gia ta, cũng nên coi chúng ta là ai trước đã, không khéo lại rước lấy nhục.” nhanh chóng giật lấy tờ giấy kia toan xé đi.

Vân Minh không nói, trong lòng âm thầm nhẩm đếm. Rồi bất chợt thu giấy lại, giáng mâu nhìn cận kề từng chữ một. Hắn đã đến. Nàng mới giờ nó lên, nhìn Bạch Bưu thờ ơ lạnh nhạt, lại nói với Phong Thần. “Phong Huynh, huynh nói tờ giấy này có thể kiện cáo được không?” y lạnh lẽo nhìn hắn.

Ngay lập tức khuôn mặt của hắn lóe lên tia sáng thấu hiểu, trưng ra bộ mặt vô sự nói. “Được a.” Lại điểm một người trong đó gọi tên. “Ai là Diệu thẩm đầu?”

Một phụ nhân nâng váy đứng ra. “Là hạ dân.”

“Người nói nhìn thấy, Bạch nhĩ công tra tấn tiểu cô nương trên phố khi nãy đúng không?” ánh mắt Vân Minh nhu hòa nhìn phụ nhân, trong con người hồng còn là một chút ý an tâm.

“Đúng ta thấy.”

“Còn có ai nhìn thấy nữa không?”

“Có ta.”

“Ta nữa.”

“Còn có ta.

...

Nhìn bá tánh bên ngoài không ngần ngại đứng ra vạch tội chứng của Bạch gia, Vân Minh cảm thán Bạch gia đúng là u nhọt của thành này mà. “Bây giờ, các ngươi còn gì để nói?”

Bạch Bưu nắm chặt tay, hăng những đường gân nổi cộm. Cảm giác vừa mới đó còn đặc ý vô vàng ngay sau đó liền hóa thành thất vọng thực không dễ chịu chút nào. Đến nước này rồi, còn nước còn tát. “Đúng là họ có thể làm chứng. Nhưng vẫn là không có vật chứng?” đây là con bài cuối cùng của lão rồi.

“Thật sao?” Vân Minh cười mỉa.

Một nam nhân mặc hắc y từ bên ngoài khinh công vào, nửa quỳ nửa ngồi, hành lễ với Phong Thần. “Chủ tử.” lại nhìn về phía Vân Minh. “Đây là thứ người cần tìm.

Nhận lấy một quyển sách mỏng không đề, lật qua vài trang đầu nhìn sơ lượt cũng không khỏi khiến y hài lòng. Nhìn khuôn mặt trắng xanh như lá phong diệp của lão đại nhân gia nhà họ Bạch, y cười cười nói. “Ta nghĩ Bạch đại nhân hẳn là quen mắt với cuốn sách này đi.” lại lật tiếp vài trang đọc lên. “Ngày sừu tháng chạp năm Cảnh thiên thứ hai mươi sáu, lo lót chuyện kiện tụng, án mạng của nha hoàn Tiểu Cúc, ba trăm lượng. Ngày mùi, tháng năm, năm Cảnh Thiên thứ ba mươi hai, thuê sát thủ ám sát Tô gia, năm trăm lượng. Ngày mùi tháng ba, thuê người dàn xếp Tề gia, sáu trăm lượng...” đọc một loạt bản tự khai của lão nàng Oanh! Lời này nói ra ngay lập tức mọi người đồng loạt sùng sốt. Tất nhiên có một người không như vậy, giáng mâu cũng không hề động, chỉ thần tình nhìn khuôn mặt mới đó còn vô thần ngay lập tức trở nên hớn hờ của người Bạch gia, thì không khỏi tức người, khỏe môi chỉ nhếch lên nhẹ nhàng mà thôi.

Người kích động nhất, không ai khác chính là ái nhân của nàng ấy – Tề Mạnh, hẳn kích động vịn vai của thiếu niên kia. “Tiểu Lục, người nói nàng chưa chết có thực không?” so với việc báo được thù nhà, nàng còn sống vẫn là quan trọng hơn.

“Ân. Nàng còn sống, lúc đầu Lý đại phu có bắt mạch rõ là mạch không động. Nhưng không biết làm sao lại đập trở lại, dọa ta sợ chết khiếp, nhưng nàng thực còn sống.” Tiểu Lục cũng là kẻ nhất gan, không phải là đại phu chính miệng nói nàng ấy thực sống lại, hẳn có mười cái gan cũng không dám báo bừa như vậy.

Vậy tất nhiên, kẻ hạ hê nhất lúc này, ngoài Bạch gia ra cũng không còn ai. Bạch đại công tử thấy tình thế trước mắt liền vui vẻ ra mặt, hướng Phong Thần và Vân Minh cười khinh bỉ. “Sao nào? Tam vương gia bắt quả cũng không khác với cái lời đồn ‘bao có’ gì mấy nhì.” lại nhìn sang Vân Minh, nàng vẫn vẫn đậm phong khinh thì cười cợt nhả. “Còn người không phải lúc này còn cứng miệng lắm sao? Bây giờ không nói gì đi chứ?”

Mặc dù thế cục xoay vần ngay tại thời điểm cuối cùng, nhưng dù sao thân phận của Phong Thần cũng không thể tùy ý mà ăn nói hàm hồ như thế được. Bạch Bưu vội vã ngăn miệng nhĩ từ mình lại, lại cung kính đối với hai người cúi đầu. “Lần này, Tam vương gia người có chút sơ sót, coi như không có chuyện gì đi. Giữa tại hạ và vương gia ngài không có thù oán gì với nhau.”

Lời nói của lão tuy tùy ý nhưng không có nghĩa là chỉ đơn giản như vậy. Lão đây là muốn Phong Thần không nên vì chuyện này mà gây hại tới người Bạch gia, nếu thực như vậy thì mọi cơ sự gì cũng sẽ đổ hết lên đầu của hắn. Hai là muốn hắn bảo hộ cho Bạch gia, nếu có điều sơ xuất thì cũng sẽ là do hắn làm ra. Lời lẽ ngắn gọn nhiều nghĩa, không thể không nói lão già này cũng là một kẻ có tâm cơ cao thâm.

Đối với câu nói của lão, Phong Thần cười cười. “Mặc dù là Bạch nhị công tử thoát được cái tội sát nhân, nhưng còn Bạch đại tiểu thư thì hẳn không thoát được a. Phải không?” khỏe mắt liếc vị tiểu huynh đệ nào đó, vẫn khí định thần nhàn, ngồi xem kịch. Hẳn biết người này còn có cách khiến ván cờ lật trở lại.

Này là muốn bắt con cá không được thì muốn bắt con tôm sao? Nhưng Bạch Bưu lão cũng không phải là quả hồng mềm, tùy ý người nào muốn bóp thì bóp. “Vương gia nói chí phải. Nhưng vẫn là vị công tử này, cũng là đặc điều vu cáo nhĩ tử của bốn nỗ trước, không biết nên suy xét như thế nào?”

Cuối cùng cũng nói đến nàng rồi. Vân Minh nâng mắt nhìn về phía lão, cấp một ánh mắt xem cuộc vui, sau đó liền bài ra bộ dáng ngây ngô vô (số) tội của mình ra, nhẹ giọng trả lời. “Bạch đại nhân a, người nói như vậy là có ý gì?” từ ‘phú hào’ thành ‘đại nhân’ coi như là nâng hắn lên một chút vậy. “Tại hạ vốn không phải là đại phu, chỉ dựa theo mạch của nàng ấy mà nói. Người có thấy ai mà mạch không đập mà còn sống không?” lại cười hề hề nói thêm. “Mà người không nghe tiểu huynh kia nói gì à? Lúc đầu rõ ràng mạch nàng ấy không đập, đại phu cũng nói như thế a, bốn công tử làm sao mà đoán được nó sẽ đập trở lại.” nhún vai, cười nhẹ.

Thâm, đúng là thâm a. Một câu lại một câu, khiến cho lão cứng miệng không thể phản bác, nhất là bộ dáng ‘Kinh nghi’ kia của nàng, đúng là làm lão tức đến tụt nội thương a. Phong Thần hẳn hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt. “Vậy, Bạch phú hào, ông nói. Bốn vương có hay không làm theo đúng luật?”

Không đợi cho hắn trả lời, Vân Minh thu lại tâm thế nhàn nhả đứng dậy nâng giấy tuyên thành được viết đầy cáo trạng lên nhìn chăm chú. Bạch nhị công tử nhìn đến không khỏi đắc ý. “Ta nói người, muốn kiện Bạch gia ta, cũng nên coi chúng ta là ai trước đã, không khéo lại rước lấy nhục.” nhanh chóng

giật lấy tờ giấy kia toan xé đi.

Vân Minh không nói, trong lòng âm thầm nhẩm đếm. Rồi bất chợt thu giấy lại, giáng mâu nhìn cặn kẽ từng chữ một. Hắn đã đến. Nàng mới giờ nó lên, nhìn Bạch Bưu thờ ơ lạnh nhạt, lại nói với Phong Thần. “Thần ca, huynh nói tờ giấy này có thể kiện cáo được không?” lặng lẽ nhìn hắn.

Ngay lập tức khuôn mặt của hắn lóe lên tia sáng thấu hiểu, trưng ra bộ mặt vô sự nói. “Được a.” Lại điểm một người trong đó gọi tên. “Ai là Diệu thẩm đầu?”

Một phụ nhân nâng váy đứng ra. “Là hạ dân.”

“Người nói nhìn thấy, Bạch nhị công tử sát hại tiểu cô nương trên phố khi nãy đúng không?” ánh mắt nhu hòa nhìn phụ nhân, trong con ngươi hồng còn là một chút ý an tâm.

“Đúng ta thấy.”

“Còn có ai nhìn thấy nữa không?”

“Có ta.”

“Ta nữa.”

“Còn có ta.”

...

Nhìn bá tánh bên ngoài không ngần ngại đứng ra vạch tội chứng của Bạch gia, Vân Minh cảm thán Bạch gia đúng là u nhọt của thành này mà. “Bây giờ, các người còn gì để nói?”

Bạch Bưu nắm chặt tay, hàng những đường gân nổi cộm. Cảm giác vừa mới đó còn đặc ý vô vàng ngay sau đó liền hóa thành thất vọng thực không dễ chịu chút nào. Đến nước này rồi, còn nước còn tát. “Đúng là họ có thể làm chứng. Nhưng vẫn là không có vật chứng?” đây là con bài cuối cùng của lão rồi.

“Thật sao?” Vân Minh cười mỉa.

Một nam nhân mặc hắc y từ bên ngoài khinh công vào, nửa quỳ nửa ngồi, hành lễ với Phong Thần. “Chủ tử.” lại nhìn về phía nàng. “Đây là thứ người cần tìm.”

Nhận lấy một quyển sách mỏng không đề, lật qua vài trang đầu nhìn sơ lượt cũng không khỏi khiến nàng hải lòng. Nhìn khuôn mặt trắng xanh như lá phong điệp của lão. “Ta nghĩ Bạch đại nhân hẳn là quen mắt với cuốn sách này đi.” lại lật tiếp vài trang đọc lên. “Ngày sừu tháng chạp năm Cảnh thiên thứ ba mươi, lo lót chuyện kiện tụng, án mạng của nha hoàn Tiểu Cúc, ba trăm lượng. Ngày mùi, tháng năm, năm Cảnh Thiên thứ ba mươi hai, thuê sát thủ ám sát Tô gia, năm trăm lượng. Ngày thân tháng ba, năm Cảnh Thiên thứ hai mươi sáu, thuê người dân xếp Tề gia, sáu trăm lượng...” đọc một loạt bản tự khai của lão y chỉ thấy lãnh càng thêm lãnh, coi như cáo trạng ở đây còn thiếu nhiều nhà đã diệt tộc đi.

Dạ Phong Thần miễn cấp ý kiến, không nghĩ tới đường tiến đường lui, nàng đã tính toán kỹ lưỡng, không đợi đến hắn lo lắng a. Bất quá, cảm giác nằm trong kế hoạch của người khác vẫn là không vui về gì. Nhưng trước mắt giải quyết xong chuyện này trước đã. “Bạch gia tội chứng rành rành, người đâu áp giải họ vào đại lao.” chỉ thấy lãnh càng thêm lãnh, coi như cáo trạng ở đây còn thiếu nhiều nhà đã diệt tộc đi.

"Uy, Phong huynh, những gì ghi đây chưa biết rõ thực hư làm sao có thể tùy tiện tống giam người ta vào đại lao được." Ấy vậy mà ngay lúc này Vân Minh lại ngăn lại.

"Ý đệ là??? " Dạ Phong Thần lia lia ánh mắt vừa đó liền lộ ra một chút tiểu ý. " Chuyện Bạch gia hiện tại còn chưa rõ ràng cho họ về lại gia môn nghị nghị, nội trong ngày mai sẽ đem chuyện này giải quyết rõ ràng hết thảy, các người có thể trở về." Nói rồi kéo theo Vân Minh vào trong nội đường để đám gia môn bên ngoài giải quyết mọi chuyện còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bảo Cỗ Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Chương 12.3

Trời về đêm, trên tầng ba của Vân Nhã lâu vẫn tối đen như mực, ánh sáng nhộn nhịp từ con đường đang buôn bán tấp nập bên dưới chạy đến được đây, khiến không gian tĩnh mịch bao phủ một tầng sắc sáng mờ mờ ảo ảo. Bá tánh thành Tùy Châu không những buôn bán sầm uất ban ngày mà ban đêm lại

càng đông đúc hơn nữa. Nhìn các sạp bán hàng hóa chong đèn người đến người đi bầu không khí cũng khá vui vẻ, hào khởi.

Lúc này, Vân Minh đang ngồi trong một nhả gian, tư thái nhàn nhã, vai tì vào thành cửa sổ vừa nhìn xuống khung cảnh bên dưới vừa phe phẩy quạt, khỏe môi khẽ nâng nâng lên đầy tiêu ý, không hề có âm thanh nào khác ngoài nhịp thờ đều đặn và tiếng quạt, y đang nhàn tản hóng mát, đột nhiên lại nghe thấy tiếng nam nhân còn lại trong nhả gian cất lên. "Cho ta đóng kịch, hân đệ vui lắm?" Dạ Phong Thần ngồi đối diện nhìn bạch y tiểu tử mà không hiểu sao có chút chán ghét loại không khí chờ đợi vô vị này, đành mở lời trước. Mặc dù lời lẽ rõ ràng mang ý trách móc nhưng không khó nghe ra tư vị tán thưởng trong đó.

Phe phẩy quạt, y cười cười ngồi dậy đáp. "Vậy sao? Sợ là vương gia có lòng xướng nghệ thôi." Bàn tay thanh thoát vừa gấp lại quạt vừa bắt đầu thuận thực pha một ấm trà nóng. "Chút tiêu xảo làm sao qua được mắt Phong huynh, chỉ e là múa rìu qua mắt thợ thôi." Tự chăm cho bản thân và nam nhân trước mắt một tách trà, sau đó cười cười hạ tư thế mời trà với hân, nhất thời không khí có chút ấm lên theo.

Nhìn y, hân nhường mày, nâng tách trà hớp một ngụm sau đó đặt tách trà xuống bắt đầu trần thuật. "Nếu không phải vô tình cảm nhận được khí tức của Đại Lạc trên đường đến Tỳ châu này lại sợ không biết rằng đi bên cạnh đệ lại có người bảo hộ như vậy. Lúc đệ nhờ Ảnh đi làm chuyện đó giúp đệ ta đã cảm thấy bất thường rồi hóa ra là đi một đường lớn như vậy lại chỉ vì một mục đích duy nhất là chính xác thời điểm mà thôi."

Nghe hân nói, Vân Minh cũng hớp một ngụm trà rồi cất giọng. "Phong huynh tiếp..."

"Thứ nhất khi đệ ngộ ý về sự xuất hiện của Ảnh một là muốn công khai hợp tác với ta hai là quả thực có việc cần dùng đến. Nhưng mà sao lại là Ảnh mà không phải là Đại Lạc, chỉ có thể là đệ đã nhờ hân đi làm một chuyện khác rồi. Có hai việc cần hân đi, một là hân sẽ lên vào Bạch gia cứu thoát tiểu cô nương kia, hai là trà trộn vào đám nam nhân bị Bạch đại tiểu thư bắt đi để giải cứu cho Tề thư sinh. Đầu tiên đệ nói với Ảnh kêu hân ẩn nấp ở Bạch gia, Bạch Bưu kia theo như trước đây, muốn giải quyết án theo ý lão ta chắc chắn sẽ cần dùng đến bạc, mà bạc là thứ quý giá cho nên phải cất giữ ở nơi kín mật, sợ là nơi đó cũng là nơi giấu các bí mật của lão bao gồm phương thức giải quyết các loại ghi chép về các vụ án mà lão đã gây ra hoặc là ghi chép về các khoản hối lộ cho tri phủ. Lão biết rõ Bành tiếp là người hám tài nếu mai này có vụ án mà kẻ báo án có thể trả cao hơn lão, thì lão vẫn còn thứ để mà khiến cho tri phủ phải nhìn mình ba phần. Sau đó vì để có bạc hối lộ nên lão đã làm lộ ra địa điểm cất giấu quyền sở kia." nói một đoạn hân đột nhiên chần chờ nhìn Vân Minh.

"Cho nên nếu trường hợp mà Ảnh không tìm thấy quyền sở ở địa điểm kia thì có thể dựa vào tội trạng khi nhục hoàng thất để định tội sợ không tịch biên gia sản hay tống giam vào ngục sao? Đến lúc đó chỉ cần cho người lục soát toàn gia, lại có thể sử dụng huyền lực của huynh để tìm ra địa điểm mật thất, hay thần bí cơ quan nào đó, rồi dụng hình tra khảo, liền không tìm thấy được sao?"

Nghe đến bốn chữ "Dụng hình tra khảo" khỏe môi Dạ Phong Thần giật giật, tên tiểu tử này có thể nói ra nhẹ như không vậy, nếu không phải y bộ dáng nhỏ nhắn xinh đẹp, lại thanh lãnh giống như hàn mai, lại không hề có chút võ công nào, tùy tiện là có thể bị người khác thương tổn, hân còn sợ sau này sẽ là đại ma đầu đây. "Ừm. Sau đó cần dặn với Ảnh là đứng đợi nơi tán cây có cành chia ra khỏi Bạch gia kia, lúc này tiểu cô nương Tiểu Thanh đã sớm được Đại Lạc cứu thoát lại bị người của nhị công tử Bạch gia đuổi theo, còn bị hân ta dụng hình đánh còn nữa cái mạng; cho nên Ảnh là đợi cho nam nhân Tề thư sinh được Đại Lạc giúp trốn thoát kia chạy đến liền giúp hân thoát khỏi truy đuổi của đám mô nam của Bạch đại tiểu thư. Xong xuôi Đại Lạc liền dịch dung thành một người nào đó thân cận với Tề thư sinh thông báo với hân chuyện Tiểu Thanh kêu hân nhanh chóng đi đến phủ nha. Rồi quay về đây phụng mệnh nhận tín ngọc của ta đem đến Hoàng giám môn. Còn Ảnh sau đó lại theo kẻ sách của đệ ẩn thân vào trong một ngôi nhà nơi người ta đưa Tiểu Thanh cô nương bị đệ nói là đã chết và mạch đã không còn đập nữa. Thật ra, trên cổ của người có một bí huyết gọi là huyết Thủ Sinh, dùng ngân châm nhỏ nhất găm vào sâu bên trong ba phần là liền khiến người ta sinh ra triệu chứng chết giả. Chỉ cần Ảnh lặng lẽ cách không truyền lực liền dễ dàng vô thanh vô thức rút châm kia ra và tiểu cô nương liền tỉnh dậy. Ngân châm này là do đệ hạ, ngay lúc tiếp được tiểu cô nương bị đánh đến ngất kia là đệ đã thí châm với nàng ta."

Vuốt vuốt mũi, Vân Minh đứng dậy phui phui vạt áo. "Đúng vậy."

Nhìn ra ngoài trời, Dạ Phong Thần cũng đứng lên khỏi ghế, giắt trường kiếm trở lại bên hông. "Lại nói đến trên công đường Ảnh chỉ đưa mỗi một quyền sở đó cho đệ mà không còn thứ gì khác rõ ràng là vẫn còn chưa minh bạch nhiều thứ. Tỷ như Bạch gia làm ăn cũng không thuận lợi lắm nhưng lại tiêu pha phung phí? Hoặc giả nếu muốn thuê sát thủ ám sát toàn gia phải có quen biết với người trong giang hồ mới được vậy người đó là ai? Hay chuyện Bạch gia này tác oai tác quái làm loạn đã lâu sao lại không đến trên phủ, quận, bộ? Là do có quan lại phía trên thông đồng bao che??? Cho nên nếu tự thân không tìm thấy gì không bằng cho Bạch gia một đường lui, Bạch Bưu nếu đã thấy không ổn chắc chắn sẽ thông tin cho người kia để liệu điều mà giải quyết chuyện này. Thời điểm chỉ có thể là tối nay."

Nói đoạn, Vân Minh còn chưa kịp đáp lại, bên hông đã bị người chế trụ ôm lấy, Dạ Phong Thần nhìn khuôn mặt không chút biểu của y mà cười cười, đem hai khối thân thể dán chặt vào nhau, từ phía sau nhìn đến chỉ thấy tóc búi cao cao, làm lộ ra cần cổ thon dài trắng nõn của y, khỏe mắt hân lóe lên, đột nhiên giờ trở sở khanh mở miệng trêu chọc y. "Vân đệ, cơ thể đệ thật là thơm a." Mùi hoa anh đào này quả nhiên là mùi đặc trưng. Bàn tay liên tục động giờ lên vuốt ve da thịt hồng nộn nơi gáy của y, tay còn lại cũng liền nhích lên trên..

"Hóa ra Tam vương gia mắc chứng nam phong." Mà y lại mặc kệ hân vuốt ve, thẳng thẳng đối đáp lại, trong giọng điệu lại rõ ràng là ý tức giận. Nếu bây giờ y thẹn thùng thì chắc chắn đây là biểu tình của nữ nhân. Nhưng nam nhân mà lại bị người khác trêu đùa như vậy liền sẽ tức giận ngay thôi, khuôn mặt của y lúc này quả nhiên là biểu tình không vui nhưng nộ khí lại giống như được y nén lại không phát tát ra với hân.

Thấy vậy, Dạ Phong Thần thôi đùa cợt. "Được rồi. Không đùa nữa, đi thôi." Liền ôm lấy Vân Minh lóe một cái hai bóng dáng đồng thời mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sùng Đệ Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 14.1: Nguyệt hắc phong cao dạ tịch tịch (Chém - ing: Trăng đen gió thổi đêm tĩnh mịch)

Bóng dáng của hai người Dạ Phong Thần nhanh chóng vút ra khỏi khung cửa sổ của nhà gian. Bên ngoài đêm đã về khuya, con đường trong thành cũng sớm đã vắng tắt đèn đuốc, giữa đêm chỉ có tiếng côn trùng kêu rầm rần, tiếng trống điểm canh, tiếng mõ cùng âm thanh oang oang của nam nhân cầm đèn đi khắp mọi ngõ ngách trong thành. " Trời đương khô hanh, cẩn thận cùi lừa."

Cước bộ của Dạ Phong Thần cũng không tầm thường, trên tay vẫn ôm lấy Vân Minh nhưng tốc độ cũng nhanh không kém bình thường, mà bước phi thân lại vô cùng vững vàng, giữa màn đêm đập gió mà đi, một chốc lại đáp xuống mái ngói của một gia rồi lại vút đi không hề gây một âm thanh nào. Thời gian chưa đến nửa chung trà đã đi đến được nơi Bạch gia kia. Hai người lần vào trong một tàng cây gần thư phòng của Bạch Bưu, nhìn chằm chằm động tĩnh bên đó, bây giờ đã quá nửa đêm mà lão vẫn còn ở trong sợ là đã hẹn người kia ở đây.

Nhưng tại sao lại là lúc này mà không sớm hơn? Đơn giản bởi vì đó là do bá tánh Tùy Châu hoạt động rất huyền ảo về đêm, nếu ngay lúc trên đường trong nhà, tại phủ người ta vẫn còn thức, sợ là người mà Bạch Bưu sẽ gặp đây khó bề mà hoạt động. Cho nên bọn họ phải đợi đến nửa đêm khi mọi người đều đã ngủ là thời cơ thích hợp nhất.

Thả Vân Minh ngồi lên một cành cây, tiếp theo, như kế sách của tiểu huynh đệ này, hần phải chăng sẽ bỏ mặc y ở lại đây, Ảnh sớm đã được đòi đi làm chuyện hệ trọng khác, mà lúc này hần lại không cảm thấy hơi thở của Đại Lạc ở đây, mặc dù không ai chú ý đến y, nhưng một hồi sẽ có kẻ bị giết... nếu lỡ may phát hiện ra thì y cũng không tránh khỏi bị vạ lây. Đáng nhẽ không nên mang theo y đến đây... Đương lúc suy nghĩ nên xử trí thế nào thì giọng nói của Vân Minh đã nhỏ nhỏ cất lên.

" Phong huynh, huynh còn chưa có nói hết đâu a?" Lúc này ở trong Vân Nhã lâu chi là nói đại thể, còn có nguyên nhân mà hần phát hiện được Đại Lạc đã đi đâu về đâu trong kế sách của y thì vẫn chưa nói qua.

Khóe môi Dạ Phong Thần giật giật, nhưng vẫn đáp. " Đại Lạc đã đi từ sớm chuyện này ta biết rõ lại thêm lúc hần xuất hiện trên trán vẫn lấm tấm mồ hôi, đôi hài dính bùn đất càng thêm khẳng định chuyện này. Lúc tại công đường, trên người hần có dính một cánh hoa, mùi hương trên cánh hoa trùng khớp với mùi hương của Ảnh sau khi có mặt tại tri phủ, nhưng lại y hệt loại hoa trên người tiểu cô nương kia, loại cây có hoa này càng chính là cái cây có cành chia ra khỏi Bạch gia vườn tẩn ra bên con hẻm nhỏ gần với đường chính, cho nên ta biết là hần đã ở đó vì phải làm chuyện gì đây. Hơn nữa trên người hần ta có một loại bột vàng, mặc dù rất mỏng nhưng trong gang hồ nhiều năm như vậy, ta cũng biết đó là thành phần của chất dịch dung, như vậy có thể hần đã dịch dung thành ai đó, điều này lại trùng khớp với sự xuất hiện của Tề thư sinh tại công đường cho nên mới nghĩ đến chuyện kia."

Lời nói của Dạ Phong Thần vừa dứt, liền theo tầm mắt nhìn về phía cửa sổ của thư phòng kia, một bóng dáng hắc y đột nhiên xuất hiện ở đó, người này thân thủ không tồi, phỏng đoán cũng đã là Huyền sĩ mới có được tốc độ như thế. Thấy đèn trong phòng vẫn còn sáng hần ta liền gõ vào cửa sổ ba cái, lão Bạch Bưu liền mở cửa ra, sau đó nói với hần vài lời, rồi đem một xấp thư từ đặt vào tay gãi, bởi vì có ánh đèn loe loét nên Vân Minh vẫn nhìn thấy được một chút chuyện bên đó. Nhận được thứ mình cần, hắc y nhân kia liền xoay người lại rồi lóe một cái biến mất cho nên lão ta hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt thâm độc của hần ta trước lúc rời đi.

Bóng dáng hắc y nhân vừa biến mất, Dạ Phong Thần nhú mày có chút không an tâm, nhưng sợ lỡ mất thời cơ liền căn dặn Vân Minh. " Đệ ở yên đây chờ, có biến thì cũng đừng động ta đuổi theo hần trước." Nhận thấy một nụ cười tươi tắn, sáng lạng của tiểu huynh đệ, Dạ Phong Thần liền ngẩng ra một lúc, sau đó mới tỉnh người mang một bụng ưu tư vút đi.

Mà khi Dạ Phong Thần vừa khuất khỏi tầm mắt, Đại Lạc mới vội vã xuất hiện bên cạnh Vân Minh, hần vừa thở vừa lau mồ hôi, tốc độ tam vương gia này thật là nhanh, đừng nói người đã đạt đến Huyền đế lục giai như hần, sợ là còn không đuổi theo kịp. Thiên hạ có câu, thị phi vốn không đáng tin, quả nhiên là thật. Cái gì dốt văn ngu võ, cái gì bao cò, cái gì sĩ nhục hoàng thất, hần trước mắt chính là phần hậu, đúng là lắm kẻ có mắt như mù.

Giống người chưa một chút ý cười nhìn về phía hần, môi anh đào mằn lèn. " Ai." Người này chỉ là một kẻ có lòng biệt nhon liên tài, đặc biệt là đối với những người không màng danh lợi, có tài mà không kiêu căng, có quyền mà không lạm dụng. Sợ là hần đối với Dạ Phong Thần sinh lòng ngưỡng thích rồi, cứ như vậy mà đi một cánh tay sao, có chút không cam tâm a? Tất nhiên, suy nghĩ này chỉ là một phút tiểu ý của y lóe lên vậy thôi. " Được rồi, người mang cái này đến cho Ảnh đi, tiêu cốt tán sẽ có chút tác dụng."

" Tuân mệnh chủ tử." Hần phục lệnh sau đó bóng dáng lóe đi đâu mất.

Lúc này chỉ còn Vân Minh ngồi trên cây, hai chân thả xuống bên dưới, miệng hàm chứa ý cười đột nhiên nói một câu bông đùa. " Sợ là khó dứt ra được."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 14.2+14.3

Chương 14.2 + 14.3:

Bóng dáng di chuyển của Hắc Y nhân kia thoăn thoắt, lướt qua những mái hiên, lần lượt vượt qua các chướng ngại, chạy qua các gia môn trong thành, rồi phi thân ra khỏi thành theo một lối đi bí mật, bóng dáng của hắn rất nhanh nhẹn nhưng so với tốc độ của Dạ Phong Thần đang đuổi theo sau mà nói thực giống 'người đi chân đất đạp bùn, ta đi ô mã vượt nghìn trùng dương' (*) đến khi cả hai đã đi đến ngoại thành, Hắc y nhân cũng sức cùng lực kiệt, bị người có võ công cao hơn đuổi theo vừa áp bức vừa bắt lực, biết bản thân cũng không thể chạy thoát được, không cách nào khác Hắc Y nhân phải ngừng lại, bản thân hấp tấp thở, lúc này mới xoay đầu về phía sau cất giọng nói vào khoảng không. " Không biết bản hạ là cao thủ phương nào? Xin diện kiến." Xoay lại cấp cái lễ.

(*): Thơ chính chủ. Ý nói tốc độ giống như một người đi trên bùn, một người phi ngựa nước đại.

Lời hắn vừa dứt, chỉ thấy trong màn đêm, một trường kiếm chói lọi vụt ra, không hề báo trước nhằm hướng Hắc Y nhân lao đến, kiếm khí mạnh mẽ, cuồng lực quanh kiếm đã gần một thước, tạo thành một vành đai phong triệt mãnh liệt dao động, xoắn ốc xung quanh thân kiếm. Đột ngột như vậy, Hắc Y nhân thấy liên thất kinh, vội vàng dùng bảo kiếm của mình đối kháng với trường kiếm, kim thiết giao thoa với cường lực, choang một tiếng vang vọng, mà bảo kiếm của hắn ta chẳng những không có sức chống trả còn bị ép thành một đường cong trở lại, chẳng mấy chốc cũng không chịu được lưỡi kiếm bị gãy làm hai, trường kiếm cũng thuận thế lao vượt tới, hắc y nhân liên vội nghiêng nửa người tránh né, luồng cảm xúc đau rát do phong triệt lao đến chẳng khác dùng roi mây quất vào mặt, vào ngực, vào phía trước cơ thể hắc y nhân, bộ y phục cũng bị rách toạc cả.

Nhưng chưa dừng ở đó, đương lúc hắn ta còn chật vật chịu đựng, một kiếm này, thì theo sau trường kiếm, một bóng dáng không rõ là ai đã phi thân đến, chân giậm đạp lên đất đồng thời tay thùy hạ ném chưởng phong thứ hai về phía hắn ta. " ẦM!!!" Hắc y nhân vô năng phản kháng liền bị chưởng phong đánh ập, thân thể như con diều đứt dây đâm sầm vào một thân cây cổ thụ trong rừng, lá cây rơi lả tả, mà Hắc Y nhân kia chỉ kịp thét lên một tiếng rồi tắt thở, trường kiếm găm vào thân cây sát bên má phải của hắn, vân long (Hoa văn rồng) lóe lên rồi chợt tắt.

Lúc này người mới vừa đuổi theo Hắc Y nhân kia cũng bước ra. Có chút vướng bận phui phui tay, Dạ Phong Thần hí mắt nhìn cái xác, dễ dàng tìm thấy phần thư tử, giấy tờ mà Bạch Bưu vừa giao cho hắn ta kia. May mà bản thân chỉ dùng 5 phần lực, những thứ giấy thư này được đặt trong lớp vải nên không hư hại gì, mở mấy phong thư ra xem xem, khoe môi lãnh bạc của hắn càng nâng lên, mọi chuyện từ bây giờ mới bắt đầu.

Mà lúc này tại, Bạch phủ...

Trong phòng Bạch Bưu đang âm thầm lo lắng, không biết người kia có thể cứu được Bạch gia hay không? Nếu thật tên nam nhân giống như đại hiệp mà lão gặp ban sáng kia quả thực là Tam vương gia, hắn đã muốn nhúng tay vào chuyện này rồi sợ là khó mà tránh khỏi.

mặc dù bản thân Tam vương gia không có thực quyền trong triều, nhưng mà hoàng quyền vẫn có, hưởng hồ với sự sùng ái đến vô pháp vô thiên của Cảnh đế đối với hắn, quả thực khiến cho lão ta cảm thấy vô cùng khó khăn.

May là dù cho đầu óc của tên Tam vương gia đó có thông minh cỡ nào cũng có lúc ngu muội, chỉ bằng việc cho người của Bạch phủ trở về đây không gì khác chính là dễ dàng cho lão ta thông báo với người kia rồi. Trên đời này tiền bạc hiển nhiên là không thể tự nhiên có được, với một kẻ sống trong cấm y ngọc thực như tên vương gia kia làm sao mà hiểu được. Cái chính là ông ta không biết rõ, những gì bản thân nghĩ tới người khác cũng nghĩ tới được, cho nên mới có một màn tiếp theo đây.

Đương lúc bản thân còn đang chìm trong mối suy nghĩ phiến muộn thì một bóng đen trên nóc nhà đã vội phi thân xuống, hàn đao trong tay lóe tên ánh sáng bạc khiến cho Bạch Bưu

hoảng hồn quay lại, không biết từ lúc nào phía sau đã xuất hiện một nam tử mặc áo đen, ánh mắt hắn ta lạnh liệt tràn ngập sát khí, xung quanh đều tràn ra hơi thở tử vong. Lão giật nảy mình. "Người... người là ai???"

Ánh mắt hắc y nhân lóe lên, hắn ta cười nói. "Ta là ai không quan trọng, chỉ trách Bạch Bưu người biết quá nhiều chuyện. Ta chính là đến để tiễn người một đoạn."

Nói đoạn, hàn đao kéo ra, sáng chói, khước môi dưới khăn bịt mặt nhếch lên, gươm đao lên cao rồi đột ngột hạ xuống trong ánh mắt đầy sợ hãi của Bạch Bưu.

"Đu..." Một kiếm xuyên tim, máu đỏ phun ra đầy trên mặt Bạch Bưu, lão ngốc trân trân nhìn nam nhân áo đen trước đó còn đang định đoạt đi mạng sống của mình bị đâm một kiếm. Mà hắn ta cũng thảng thốt rên lên, chỉ kịp quay đầu ra sau nhìn tên nam nhân mặt không chút biểu tình đứng sau lưng mình, khuôn mặt người đó lạnh tanh trên trán có một cái bớt hình trăng lưỡi liềm, không tiếng động rút trường kiếm ra khỏi cơ thể hắn ta, khiến hắn ta chỉ có thể thốt lên một chữ 'Ánh' liền ngã quỵ xuống đất.

Ánh mắt Ánh lạnh nhạt liếc qua phía Bạch Bưu, lại nhìn xuống người phía dưới chân lão ta, nó nhúc nhích nhúc nhích.

nhìn vùng nước phía dưới chân cầu ta, có chui chân ghe.

"Ngủ ngốc." Sau đó xoay người trong bóng tối liền có ba bóng đen bước ra, hai người kéo lấy hắc y nhân lôi xềnh xệch ra ngoài, người còn lại thì trói Bạch Bưu lại, rồi uy lão ta đi ra ngoài chính viện.

Lúc lão ta đi ra đến bên ngoài, đã nhìn thấy một đám những cái xác của đám hắc y nhân định ám sát người Bạch gia nằm trên đất, tất cả bọn chúng đều đã tắt thở, chỉ còn duy nhất một tên sống sót bị thủ hạ của Ảnh chế trụ, còn có đám người Bạch gia sợ sệt đứng nép trong góc, vừa nhìn thấy lão ta bước ra đều nhìn không được oa oa khóc lên, lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Ảnh làm cho im bặt.

Thấy vậy, lão ta chỉ hận không thể băm thây đám sát nhân này ra thành trăm vạn đoạn, nhưng liếc mắt thấy người cứu mình hóa ra chính là hộ vệ bên cạnh Tam vương gia, lão ta vừa thầm kêu may mắn, nhưng nhớ đến mớ thư từ vừa gửi đi lại nhìn đám sát thủ rất hợp lý xuất hiện này. Lão có ngu ngốc hơn nữa cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

"Nói, là người kia sai người làm vậy phải không?" Mặc kệ bản thân bị trói hai tay, cơn tức giận của lão chính là không thể không phát tiết lên người tên sát thủ còn sót lại này. Chẳng nào Tam vương gia lại tha cho lão về, thì ra là muốn mình nhìn thấy bộ mặt thật những kẻ này, đúng là trên đời này không thể tự đứng rơi trên đầu mình, qua câu rút vắn.

Mà tên sát thủ vẫn còn ương ngạnh cười cười. "Các người bắt được ta rồi muốn làm gì thì làm, ta còn sợ sao?" Cơ thể hắc y liền dao động hòng trốn khỏi sự kiểm soát của hai người nam nhân đứng bên cạnh mình.

Đúng lúc này, Lạc lại từ bên ngoài phi thân vào trong viện, Ảnh nhìn đến hơi hơi nhíu mày. Mặc dù chủ tử đã liên hợp với Vân công tử, nhưng mà chính là hợp tác thôi, người của hai bên tất không liên hệ gì với nhau, mà hẳn chắc chắn Vương gia hiện tại cũng không rõ ràng Vân công tử thực ra muốn làm gì? Tâm lý vẫn có chút đề phòng, vạn nhất có chuyện gì không thích hợp xảy ra còn có thể phòng bị được.

"Người đến đây để làm gì?" Nhìn tên tiểu tử đang cười nhạt đi về phía mình, gương mặt hắn ta còn có vài phần tương tự chủ tử của hắn, đúng là bộ dáng mặt hoa da phấn, tiểu bạch kiêu, sự khinh thường lóe lên rồi biến mất, thay vào đó là biểu tình có chút lạnh nhạt.

Mà Lạc cũng chán ghét gương mặt Ảnh, lúc nào cũng đờ đờ âm lãnh, bao giờ cũng lạnh tanh như người ta thiếu nợ hắn lâu lắm rồi vậy ấy, nhìn đến vẫn là ôn nhu nhã nhặn, ngọc thụ lâm phong của công tử nhìn thoải mái hơn, không thì cuồng dã phóng túng tự do khoáng hoạt như vương gia cũng coi như thuận mắt. "Công tử bảo ta đến giúp trợ khảo." Nhân tiện tắc tắc cái bình nhỏ trong tay, ý bảo đây là đồ tốt.

Khóe mắt Ảnh liếc liếc, vẫn là không mở lời coi như ngầm cho phép hắn muốn làm gì thì làm.

Việc mà Lạc làm cũng rất nhã nhặn từ tốn, chậm rãi đi đến xác những hắc y nhân kia, cười cười nhìn tên sát thủ còn lại, sau đó tùy tiện nhỏ một giọt lên mấy cái xác, tức thời, trong không gian đều chậm chạp nghe thấy những âm thanh xèo xèo rất nhỏ, khói từ thân thể chúng bốc ra màu

trắng xóa, dần dần với một giọt. Tiêu Cốt thùy thân xác một tên liền phay hóa thành khí tan tan đi, mọi người tại đó đều sững sờ đến khi tận mắt nhìn thấy một mảnh xương cốt hắc y nhân kia cũng không còn, hết thấy mọi người da đầu đều tê dại.

Nhìn thấy cảnh đó, sát thùy còn lại kia không chịu nổi run lên, hô hoán. "Ta khai ta khai...!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sùng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Rời khỏi thành Tùy Châu

Chương 15: Rời khỏi thành Tùy Châu.

Chuyện sáng hôm sau như thế nào mọi người cũng có thể đoán được. Về phía người Bạch gia vốn tội chứng rành rành không thể đối chất liền bị định tội rồi áp giải lên Hình bộ, tạm giam để chờ đến ngày luận tội từng người mà có hình phạt thích đáng, thực ra mọi chuyện cũng có thể thẩm án rồi dùng án ngay tại Tùy Châu này, nhưng hiện tại tri phủ Bành Tiếp lại dính phải án tham ô, không thể đứng ra chủ trì việc thẩm án được. Mặc dù Dạ Phong Thần là vương gia nhưng hắn cũng không có quyền hành trong chuyện này, luật lệ Cảnh Thiên quốc vốn rất nghiêm không thể tùy tiện dùng hoàng quyền để định trạng được.

Hai ngày sau, 200 Hoàng Kim giáp nhận lệnh áp giải đám người Bạch gia lên đường. Đến lúc đoàn tiếp giải Bạch gia đã khuất bóng thì thánh chỉ được gấp rút gửi đến từ kinh thành do chính tay Cảnh đế ban ra cũng tới nơi, lúc đó hai người Dạ Phong Thuần và Vân Minh còn đương định sẽ đi đến Phong Châu ngay hay không thì đã thấy Triệu công công tổng quản nội thị giám luôn túc trực bên người hoàng thượng vừa thở vừa hì hục đọc thánh chỉ.

"Phụng Thiên Thừa Vận Cảnh đế chiếu viết. Đương triều Tam Vương gia Dạ Phong Thần, lâu nay thụ sủng hoàng ân, nhưng lại chưa có cống hiến, nay nương theo sự định ở Tùy Châu, Trẫm liền thụ phong Khâm sai, lấy Long phi kiểm làm quan uy, lấy Tử Long Tùy Ngọc là mệnh phù, thay mặt trẫm theo dõi sự vụ các châu thành, sáu tháng sau trở lại kinh thành phụng mệnh. Khâm thử!!"

Lão thái giám chính là cười cười đem thánh chỉ bỏ vào tay Dạ Phong Thần, thái độ thân thiết có thừa, sau đó chỉ cười cười nói câu cáo từ vương gia rồi lại lên xe ngựa xa hoa trở lại kinh thành.

Nhìn bộ dáng thụ sủng nhược kinh của hắn, Vân Minh lại khó kiếm được một tia tiêu ý. Lão hoàng đế này cũng thật là nóng với nẫu

được một tia tia y. Lão hoàng đế này cũng thật là nóng vội, nếu trước đây y còn nghi ngờ nguyên nhân lão lại cứng chiều hẳn một cách công khai như vậy, bây giờ e là nguyên nhân chính là do thực tâm là vậy. Cách làm của Cảnh đế đúng là có một không hai à nha, chỉ sợ như mọi người đồn thổi, không phải Tam vương gia một mực tuyên truyền cái danh bao cở thì người ta thực sự nghĩ đến một ngày ngôi hoàng đế cũng sẽ rơi trên đầu hẳn.

Bình thường đế vương công khai yêu thích một hoàng tử nào, điều đó có thể có hai khả năng, mục đích thứ nhất là mong muốn quyền thần đều sẽ chú ý đến hẳn còn tự biết kết giao với hẳn để sau này dù có xảy ra mâu thuẫn tranh chấp giữa các hoàng tử lúc Hoàng đế băng hà, thì phe phái của hoàng tử đó cũng sẽ mạnh hơn các phe còn lại. Nhưng nếu xét về lí do thứ hai, chính là muốn phe phái của các hoàng tử còn lại nhằm vào người này mà liên tục công kích, thậm chí ám sát để phòng trừ hậu hoạn. Nay trên Triều, phe phái Tuyên Vương là Tứ vương gia - Dạ Tuyên Phong, và phe phái của Lăng vương là Thất vương gia - Dạ Vong Lăng là đương cạnh tranh gay gắt.

Cảnh đế có tất thảy bảy người con, có bảy vị hoàng tử, trong đó có Thái tử hiện thời là Dạ Kỳ Đàm, là một kẻ đoạn tụ, thường xuyên ra vào nam quán thâu hoan đoạt ái, chuyện lộ liễu, nhưng Cảnh đế lại mắt nhắm mắt mở cho qua, cũng không thấy hạ bệ hẳn ta. Dạ Chính Minh nhị hoàng tử thuở thiếu niên vốn chịu đả kích không nhỏ nên xuất gia từ sớm. Dạ Phong Thần vốn không màng chính sự từ nhỏ đã không ở hoàng thành, thích tiêu dao thiên hạ. Dạ Tuyên Phong là con của công chúa Ngạo Miên quốc, Thục phi. Xuất thân phụ bằng tử quý là người được đám triều thần đặc biệt chú ý. Vốn trong số các hoàng tử khác là hơn người phong thái cũng đỉnh đạt đường hoàng là người được kì vọng nhiều nhất.

Còn các vương gia khác, Dạ Tĩnh Bạch là một người ham mê kỳ phổ suốt ngày chỉ biết đánh cờ, đàm luận về cờ, cũng là một kỳ thủ có tiếng, nhưng nói đến chuyện chính sự thì hẳn chối hết lần này đến lần khác. Còn lại là Dạ Minh Nhật, nghe đồn hẳn là ma ồm từ nhỏ đã không đứng dậy nổi, lại nói trong người hẳn có muôn thứ bệnh, có lần hoàng thượng có ý định tứ hôn cho hẳn với một tiểu thư khuê tú, nhà nàng ta

liền khóc ròng ba ngày ba đêm, hẳn cũng đành xin từ hôn.

Và Dạ Vong Lăng, là một trong những người có thể tranh ngai vàng với Tuyên vương, mẫu thân xuất thân là Phổ Miên đương triều Quận chúa, con gái của Diệp Luật vương gia, thân phận cũng rất cao quý, nhưng so về tài trí hẳn ta vẫn thua Dạ Tuyên Phong một bậc, thời thế đảo điên mọi chuyện cũng có thể xảy ra.

Dùng tâm lương khổ của Cảnh đế lên đũa con Dạ Phong Thần này đúng là chỉ có bậc phụ thân mới hiểu, mặc dù sủng ái hẳn một cách công khai vô pháp vô thiên

.....

nuông tại am nam tại đường san cho nan an ngôi ngang
đế. Nhưng lão cũng biết, nếu không dạy con một cách
ng nghiêm khắc thì sau này không thể luyện ra một đấng
minh quân được, cho nên ngay từ đầu lão đã đẩy hẳn ra
đầu sóng ngọn gió, chịu sự tấn công của các phe phái khác
trong triều sau đó ngay lúc khó khăn nhất lại xuất hiện
cứu hẳn.

Nhưng đó là chuyện hẳn trước 4 tuổi, ngay sau khi biết
chuyện hẳn có nghi ngờ vụ án Nghiên Phi, lão trầm tính
vạn tính lại không đoán được, hẳn lại quyết tuyệt rời đi
như vậy. Ban đầu lão gấp đến kiến bò lên chảo, nhưng
mà người mang hẳn đi lão lại không cách nào tìm ra được,
nếu không phải là đến năm ngày sau đó hẳn mới gửi phong
thư báo tin bình an đến thì lão đã vội điều động Cẩm vệ
quân đi tìm rồi, bây giờ đã 12 năm sau, hẳn vẫn bình an
vô sự, mà lối sùng nhi của lão càng lúc càng vô pháp vô
thiên. (Tác giả:...))

Hiện tại, thánh chỉ này đã đến tay, chỉ cần động não suy
nghĩ một chút cũng biết dự tính của Cảnh đế, lão chính là
muốn Đa Phong Thần lập chút công danh thành tựu sau
đó khi trở về Thiên Kinh liền dễ dàng hạ bệ Thái Tì
sau đó luận công ban tước, cho hẳn ngồi vào ngai vị đó,
đến lúc đó, phe cánh của Tuyên Vương và Lăng vương
cũng tự biết gió chiều nào theo chiều đó mà kết thân với
hẳn, lão chỉ còn thuận nước đẩy thuyền đến lúc băng hà,
hẳn sẽ lên ngôi hoàng đế. Ngay cả Vân Minh cũng
không khỏi nhếch môi cười, tư duy Cảnh đế đúng là ngay
thẳng. " Phong huynh, Cảnh đế có lòng, huynh đừng từ
chối." Huống hồ có thánh chỉ trong tay muốn hành sự thế
nào cũng dễ dàng hơn rồi.

Thánh chỉ đã trao ra rồi. Đa Phong Thần hẳn còn có

thể thế nào, nhưng sợ là phụ hoàng một lòng muốn nhường ngôi hẳn lại không thể không tránh được. Chuyện Nghiên vốn chẳng rõ ràng, hẳn biết trong lòng phụ hoàng sợ là đã có đáp án, nhưng mà người lại không thể xit trí kẻ đó được, chỉ e là do nghi ngại xuất thân, người là hoàng đế, mà còn không có quyền sinh sát kẻ giết đi người trong tâm mình, thì làm hoàng đế có ý nghĩa gì. Nhưng đến khi tận tay Cảnh đế dẫn hẳn đến sự thật, có lẽ hẳn sẽ không từ chối tình phụ từ này nữa. " Phụ hoàng có lòng nhưng ta khó toại."

Sáng sớm hôm sau, sau khi hai người đến Tề phủ, phủ đệ trước đây của Tề gia, trước bị Bạch Bưu cướp đi bây giờ hoàn chủ cũ, Tề Mạnh dù gì cũng là nhi tử duy nhất còn lại của gia, nên hiện tại hẳn là đương gia chủ quản. Hai người đến cũng không bước vào cửa phủ, chỉ là chuyện với hẳn vài lời. Lại thấy hẳn có chỉ lên kinh ứng thí, liền cảm thấy hẳn rất có tiền đồ liền hẹn ngày tái ngộ ở Thiên Kinh. Vân Minh cũng sẵn tiện gọi một lọ thuốc thoa, giúp cho vết thương của Tiểu Thanh cô nương sớm bình phục hoàn toàn, rồi cũng im hơi lặng tiếng rời thành.

Bước ra khỏi cổng thành là một mảng phong cảnh cây cối xanh tươi, không khí mát mẻ trong lành. Đường đến Phong châu còn đi mất năm ngày, hai người cũng không vội vừa đi vừa tản bộ, tận hưởng không khí trong lành mát mẻ. Thỉnh thoảng lại có cái nhả hứng nói chuyện một chút, thời gian thấy vậy mà thật nhanh. Sắc trời cũng dần tối , hai người nhìn nhau liền biết hôm nay dù muốn dù không cũng phải nghỉ lại trong rừng, mà trên thực tế Vân Minh lại thích như thế. Phong Thần dùng khinh công đôi mắt khắp bốn phương tám hướng, không nhìn thấy bất

kỳ một thành trấn nhỏ nào, cũng đành tìm một nơi thoải mái nghỉ ngơi trước.

Cách chính lộ không xa là một mảng sơn thủy hữu tình. Xa xa là một thác nước trắng xóa nhuộm hồng trong ánh nắng chiều như một dải lụa hồng sắc, đỏ âm âm, trắng xóa xuống một cái hồ nhỏ nước trong vắt in rõ màu trời bên dưới, trong làn nước dao động cơ hồ có thể nhìn thấy từng đàn cá đang tung bơi lội, hai bên là hai triền cỏ xanh rờn, chỉ là lướt qua vài bụi cây trước mắt liền hiện ra khung cảnh xinh đẹp của núi non, muôn vật lại đắm chìm trong ráng chiều ấm áp êm ả, có chút thơ mộng của thi nhân. Vân Minh chợt nhớ đến bài thơ Vọng Lưu Sơn Bộc Bối của Lý Bạch. Khoe môi cũng hơi câu câu lên, dựa vào thi phòng mà ngâm ra một bài thơ khác.

" Nhật tịch dương quang hóa hồng thiên,
Đao khan hạ thủy thanh bạch yên,
Thanh thanh tại cảnh trung nhật tận.
Thực há nhân tâm bất kinh thần?" (*)

Lúc ngâm thơ, y quay mặt ra trước gió, làm cho vài sợi tóc mai của y khẽ phát phơ, lay động, cùng phối với dung mạo lúc xuất thần và khí chất tựa tiên nhân của mình, càng khiến cho người ta có cảm giác không chân thật, tựa như một khoảnh khắc thời thì y sẽ vỡ vụn và tan biến, giống như các tiên nhân phút chốc thăng thiên.

Không hiểu vì sao, Dạ Phong Thần lại có chút hít thở không thông. " Thơ hay. Bây giờ đệ cứ ở đây đi, ta đi tìm một vài con thú về làm bữa tối trước." nói rồi nhẹ nhàng đạp chân, thân ảnh trong phút chốc đã vút đi xa, đến khi chỉ còn là một chấm đen trên bầu trời. Bộ dáng biến mất

nhánh hơn cơn gió này của hắc này giống như đang trốn chạy cái gì đó. Một cái gì đó khó nắm bắt.

Nhìn theo hướng hắc đi, Vân Minh cũng không định đợi đến lúc hắc quay về, y cảm thấy dường như hắc luôn có ý bảo hộ mình, có lẽ là vì y không biết võ công nên lần trước hắc cũng không bắt y ra mặt, chỉ là y cũng có một chút công phu không cần dùng huyền lực để phòng thân được, rõ ràng hắc không nhất thiết phải làm vậy. Có chút rối rắm không hiểu, y phiền lòng dời bước chân đi thử dò vào trong rừng nhặt một ít củi dù sao cũng cần có lửa thì mới có nấu chín đồ ăn được, sẵn tiện tìm một vài loại cây rừng làm nguyên liệu cho bữa tối. Đi loay quanh một hồi, vô thức đã đi sâu vào trong rừng. Trời chiều cũng dần tắt lịm, nhưng đối với người như lại hoàn toàn có thể nhìn rõ ràng. Bất chợt “Ồ ó....” Một tiếng hùng điêu kinh thiên động địa vang lên, chim chóc vốn giờ này đã quay về tổ dường như kinh hãi mà bay tán loạn. Nơi y đang đứng có thể là cách đó không xa cho nên mặt đất cũng cơ hồ bị lay động, run lên nhẹ nhẹ. Vân Minh hơi kinh ngạc, ngoài ngoài lỗ tai đinh đinh, cơ hồ phát hiện ra trong tiếng hùng điêu đó có vài tia đuôi sức, dường như là trút toàn bộ hơi sức vào trong đó, nàng lần theo tiếng kêu của nó đi được thêm khoảng chưa đầy một khắc liền, nhìn thấy...

(*) Thơ chính chủ. (Tạm biên lại: Mặt trời xuống núi
trời hóa đỏ/ Thác đổ âm âm khói trắng tỏa/ Dưới trời một
rạng cỏ xanh/ Phải người vừa thấy liền nhanh giật mình?)

Chương 24: Nhật được thú sủng 1

Chương 16: Nhật được thú sủng 1.

Nằm sóng soài trên đám cỏ xanh mượt đổ rạp là một con Bạch Phượng rất tinh mỹ, thân hình to lớn, toàn thân lông dài trắng, lóng lánh óng ánh, từng luồng kim quang chạy theo cơ thể nó cứ luôn chuyển liên tục, từ trong ra ngoài và từ ngoài vào trong, cả cơ thể nó to lớn, mình dài mười trượng. Nghe được tiếng bước chân xột xoạt của nàng, Bạch Phượng cất tiếng kêu nho nhỏ, đến khi y xuất hiện sau khóm cây rừng trực tiếp nhìn nó, đôi hồng ngươi chạm trán với đôi hắc bạch bảo thạch của nó, thì đột nhiên nó lại oang oang kêu lên.

Cảm giác đầu tiên với con thú này là nó rất có linh tính, hướng hồ, trong tứ linh thú - Những loài thú nằm trong truyền thuyết này gặp được là vô cùng khó khăn, hôm nay y gặp được Phượng coi như là kỳ duyên hiếm có rồi. "Người...không sao chứ?" Đây là lần đầu tiên y nói chuyện với một con vật, cảm thấy mình nói nó sẽ hiểu, mà nó giống như nghe hiểu lời y liền dùng lông phất phất lên, im lặng thôi không khản nghị nữa, nếu không y sẽ không làm chuyện nực cười như vậy.

Mà phán đoán của y hoàn toàn không sai, nhận được câu hỏi của y, nó lại gầm gừ mấy tiếng, giơ một cái chân lên, liền nhìn thấy một vết thương to lớn xuyên qua bụng nó máu chảy rỉ xuống đất, nhưng kì quái là lại không nhìn thấy máu vương trên những chiếc lá cây xung quanh. "Gừ...gừ..." nó thở hổn hển nhìn y, bàn chân đề lên trước ngực mình, rồi giơ chân hướng về phía y lại đặt lại vào chỗ cũ. Nhíu mày, y nghĩ là nó muốn chỉ cho nàng một thứ gì đó, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh, vạch trong đám lông rậm vừa dày, vừa mềm mại của nó, y liền phát hiện một thứ... Nó không phải là "Khế ước" sao? Vật phẩm này sở dĩ y còn ghi nhớ kĩ cũng là vì dị tượng trước khi bản thân ngất đi và hoán thai chuyển cốt vào thân xác Đường Vân Y này. Trên máy bay lúc đó cực kỳ hỗn loạn, tại thời khắc sinh tử, y đã nhìn thấy dị tượng mà thứ này phát ra. Ánh hoàng quang bao phủ lấy toàn thân rồi tất cả rơi vào bóng tối, lúc tỉnh dậy thì y đã ở dị giới này. Nó là một chiếc nhẫn bằng bạch kim, màu sắc sáng loáng, lại có khắc nhiều hình thù kì quái bên trên, trên mặt nhẫn cơ hồ lại nhìn thấy một vài chữ cái latin không tròn vẹn, mà một cặp hai cái chính là hợp thành chữ Chater - "Khế ước", chỉ là lần trước y chỉ tìm thấy một nửa chính là cái trước mắt này.

Bàn chân Bạch PHượng đặt trước mắt y, con ngươi trong veo nhìn thật lâu như muốn xoáy vào trong mắt y, ẩn ẩn trong đó mang theo một tia thành khẩn, đến khi bản thân nhận ra trong người mình lúc này đã xuất hiện một cục bóng nhỏ, trắng tinh có màu lông như tuyết lấp lánh, cuộn tròn. "Ó ó..." còn nó nhìn y như muốn nói lời trần trối cuối cùng.

Có lẽ nó biết bản thân khó lòng qua khỏi, nên mới ủy thác lại cho y sinh mệnh nhỏ bé này chẳng? "Mi muốn ta nuôi nó?" không hiểu sao y lại đọc được những lời này trong mắt nó, mà nó dường như đồng ý với quyết định của y, nhẹ gật đầu, bàn chân trong không khí tức thời cũng sụi lơ rơi xuống đất. Cẩn

thận tim mạch trên cơ no thì phát hiện đã không còn đập, nhanh như vậy đã chết. Thấy nó cũng đáng thương, y đành lấy một ít lá cây bên cạnh đắp lên cho nó coi như bồi tấp vậy.

Nhìn tiểu sủng vật nho nhỏ trong tay, y nâng nó lên ngắm soi, trong mớ lông tơ dày, cơ hồ nhìn hai con ngươi hắc diệu thạch to đen như mực, vừa ngốc nghếch vừa đáng thương nhìn mình. Y nhíu mày nhìn con Bạch Phượng bên dưới lại nhìn nó, này có ai nói cho bản thân biết tiểu sủng vật này có phải là Tiểu Bạch Phượng không vậy, thân hình này nói là tiểu cầu thì hợp lý hơn, dưỡng tới tròn vo. Thấy y không động nó lại lấy lưỡi liếm nhẹ cánh tay nàng, để lộ ra cái mỏ nhỏ xíu, uất ức nhìn y kêu chíp chíp, bộ dáng này là học ai đây, vốn nghĩ mang theo nó không chừng còn vướng tay vướng chân, nhưng nghĩ đến chuyện Bạch Phượng hình như có liên quan đến việc y bị xuyên đến dị giới này, huống hồ ai biểu nó bày bộ dáng đó ra làm gì. " Nếu người đi theo ta không chừng sau này chịu không ít cực khổ a." y thành thực nói.

Nhưng nó nhìn y thật lâu, cổ tình lại không để ý đến y đang nói cái gì, cái mỏ nhỏ xíu lần đến trên bàn tay của y, nhân lúc không để ý mà cắn một cái, lại nuốt lấy giọt máu đó.

Chưa kịp để y đánh mắng, thì trên đầu nó liền xuất hiện một cái ấn kí kì quái sáng lên, sau đó trên chòm lông màu trắng tại chỗ đó xuất hiện một nhóm lông màu xanh lam.

Y lạnh nhạt nhìn, có phải đó là cách nhận chủ của nó không? " Thực là... người đã coi ta là chủ nhân, vậy cũng nên đặt cho người một cái tên chứ nhỉ." Y mân mê suy nghĩ, nhớ đến bộ lông trắng như bông, lại xinh đẹp như vậy. " Không bằng cứ gọi là Tiểu Bạch. Đáo?"

Tiểu Bạch? Được đặt tên như vậy nó cũng lộ rõ ý thích của mình, vui vẻ cọ cọ vào bàn tay ngọc trơn mịn của y. Sau đó, " Chíp... Chíp..." mấy tiếng rồi vùi đầu vào trước ngực y, tìm một chỗ thoải mái an tĩnh ngủ, không bao lâu liền nghe tiếng ngái rừ rừ khe khẽ của nó.

" Đúng là một con thú có linh tính" Y vuốt nhẹ bộ lông nó, cười nói. Sau đó y cũng xoay người bước đi...mà không hề phát hiện rằng sau khi bản thân khuất bóng thân thể Bạch Phượng to lớn hóa thành một thực thể trắng xóa, tầng sáng bên ngoài bay phiêu lãng...

Trong không khí vang vọng một giọng nói như tinh linh , âm nhu mà thánh khiết , trong trẻo mà miên man. “ Bạch phượng hóa hòa thân, Thanh long sinh thủy khởi, niết bàn khai thân kỹ, nhất niệm chung cứu trường...”

Thời gian một canh giờ đã trôi qua, Dạ Phong Thần cũng nhanh chóng bắt được vài con thú rừng, một cặp thỏ, một con gà rừng , sẵn tiện vớt lên vài con cá dưới ao lên làm phong phú thêm bữa tối. Đến khi hẩn phi thân trở về lại địa điểm cũ thì người trước mắt lại không thấy đâu, nhúu mây nhien kỹ xung quanh, thì một thân ảnh bạch y từ đường rừng lướt ra, trên người mang thêm không ít củi, cùng vài loại cây rừng. Tiểu tử này định nấu ăn sau? Tâm mắt của hẩn ngay lập tức tập trung ngay trên thân ảnh nho nhỏ , màu trắng tinh nằm gọn lỏn trong lòng y. “ Vân đệ , người đi đâu vậy?”

“ À, đệ chỉ là đi vài vòng trong rừng tìm thêm củi và một vài loại nấm ăn được cùng một ít nguyên liệu a.” Đặt mấy cây củi xuống đất, y nhìn thành quả của hẩn, không tệ a. “ Phong huynh, huynh đưa mấy con thú cho đệ đi. Đệ cũng biết nấu ăn một chút, mà huynh cũng không muốn thịt cá qua loa đâu phải không?”

Quả nhiên là biết nấu ăn bụng của ai đó rất hợp tình hợp lý kêu ọc ọc một tiếng, Dạ Phong Thần lúng túng ho nhẹ , Vân Minh ngạc nhiên nhìn hẩn, lại được dịp cười ha... ha... Trong lúc vô tình , nụ cười chân thật này của y, lại bị hẩn bắt gặp. Hẩn biết tiểu huynh đệ này của hẩn lớn lên rất tuấn mỹ nhưng bình thường đều là bộ dáng vân đạm phong khinh không hợp với tuổi mà lúc này lại có một nét tinh nghịch hơn hẩn xuất hiện. Sóng mắt vốn

trong treo như lưu thủy nhuộm răng chiều sáng lóng lánh ,
khỏe môi đào xinh đẹp hơi nâng lên vừa đủ để lộ vài chiếc
răng trắng muốt tựa bạch ngọc , cả người tựa như bao phủ
bởi một màu sắc vui vẻ, lại có nét cuốn hút, cùng quyến rũ
rất đặc biệt. Quyên rũ? Sao hẳn lại thấy một nam nhân
lại có sức quyến rũ chứ? Nhưng thực tế , dường như
khung cảnh cũng thất sắc trước nụ cười như nắng tháng ba
của y.

Sau khi nín cười, Vân Minh nhìn sang thấy người nào
đó ngây ngốc đứng đó, liền lạnh nhạt, hươ hươ tay trước
mặt hẳn. “ Phong huynh, huynh không phải là đối đến
ngốc luôn rồi đấy chứ?” hiếm có thực hiếm có a.

“ Ân...khử...khử...à đệ cũng nên cho ta ném thử trù nghệ
của mình đi.” Hẳn thực là có điểm không hiểu chính mình.

Hai khắc sau...

Trời cũng đã dần về đêm , mọi thứ đều chìm trong tĩnh
mịch. Trên cao ánh trăng sáng bàng bạc tựa như một
phiến bạch ngọc to lớn, trải dài một màu bạc huyền ảo cho
vạn vật. Cái hồ nhỏ tựa như một cái lăng kính khổng lồ
phản chiếu mọi ánh sao trên nền trời cao, thác nước
nhuộm một màu sắc đẹp để tinh khiết, tựa như một màn sa
màu trắng bạc dài dài.

Bên cạnh , Vân Minh cùng Phong Thần ngồi cạnh
ngọn lửa cháy hừng hực , nhìn chăm chăm mấy con thú
đang được quay tròn, từng đợt mùi thơm thịt nướng ngào
ngạt bung tỏa, trong lòng y tiểu Bạch Phượng cũng
không chịu nổi, ngo nguẩy đầu nhìn ra ngoài , đôi mắt
tròn xoe long lanh nhìn chăm chú vào những con vật bị
nướng lên đang ngào ngào vàng ươm, óng ả, thỉnh

nhưng ven đường ngày càng vắng vắng hơn vắng vắng, nhưn
thoảng còn phát ra tiếng. “Chíp chíp...” nhỏ nhỏ.

Nhìn bộ dáng còn dói cơm hơn mình, Dạ Phong Thần
hơi nhếch môi cười, lại hỏi y. “Vân đệ, con tiểu cầu cầu
này là từ đâu có được vậy?” nhìn bộ dáng mạnh mẽ,
chịu mắt người nhìn của nó, hẳn chợt cảm thấy con thú
sùng này có phải hay không là ra vẻ đáng yêu khiến người
ta yêu thích. Nhất thời trong thâm tâm hẳn nổi lên một
tia bài xích. Đúng vậy là có điểm không ưa nổi. Trong
lòng chợt có một cỗ chua chua nổi lên.

Nghe có người lại gọi mình là ‘Tiểu Cầu Cầu’, Tiểu
Bạch không vui nhìn hẳn, cất tiếng “Chíp chíp...” Phàn
bác. Người ta dù gì cũng là tiểu bạch phượng nha. Đồng
thời, dùng đôi mắt đen như hắc ngọc nhìn sang, chống lại
ánh mắt sắc soi của Dạ Phong Thần. Trực giác cho nó
biết, người này là đang ghen tỵ sự sùng ái của chủ nhân
dành cho nó, ngay lập tức liệ hấn vào hàng ngũ địch nhân.

" Tinh thần tốt như vậy?" Bàn tay ngọc vuốt ve chòm tóc
của nó. Vân Minh hoàn toàn không nhận ra ánh nhìn thù
 địch đối qua đối lại của một người một thú này, lại nhìn về
phía hẳn nói. “Nó a? Là do đệ nhặt được trong rừng.”
Đúng hơn là có con thú trong rừng phó thác cho y, nhưng
nhìn chung là bây giờ nó là thú sùng của y. Không quên
giới thiệu. “Nó tên Tiểu Bạch.”

“À.” Phong Thần cũng chỉ là nhàn nhạt đáp lại. Cấp
cho nó một ánh mắt sắc lạnh, nhìn về phía thịt nướng
thơm ngát trên kia, rồi lại nhìn y, không rõ nó có hiểu
không nhưng hẳn vẫn là cảm thấy bộ dáng dó của nó vô
vùng chướng mắt a.

Thịt nướng cũng mềm và vừa ăn, Vân Minh lấy mấy xiên thịt xuống cẩn thận thổi cho nguội, rồi nhẹ nhàng bóc những miếng thịt còn nóng hổi hổi ra đưa ngay miệng Tiểu Bạch, nó cũng rất thuận ý ngoan một ngậm, không để ý lần tay thêm, nó liền một hơi nhào đến xiên cá nướng cắn từng ngậm lớn. Thấy như vậy Vân Minh cũng không để ý đến nó nữa, lấy con gà rừng nướng óng vàng lên, dùng chủy thủ cắt nhẹ nó ra thành mấy phần nhỏ, rồi đưa cho Dạ Phong Thần. “Phong huynh, huynh ném thử xem!”

Nắm lấy cái đùi gà, cắn một cái, hần chỉ cảm thấy so với mỹ thực trong ngự thiện phòng cũng không bằng món này, còn có nơi được mệnh danh là tuyệt đại mỹ thực quán cũng không hơn, cười cười khen. “Hảo! Trước giờ ta chỉ nghĩ Vân Ẩm quán đã là có thể nấu ra những món ăn ngon nhất rồi, nhưng không ngờ đến, trù nghệ của đệ lại càng cao siêu hơn.” Ăn vào chỉ thấy hương vị tan trong miệng, cảm thấy vị ngọt của thịt vừa chín tới, vài loại gia vị rừng lại phát huy tối đa mỹ vị, lại dường như có một gia vị rất đặc biệt chỉ là làm cho mọi thứ còn lại phối hợp hài hòa thêm. Hần chỉ là cảm thấy có hơi nuôi tiếc... không rõ nguyên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Có Sủng Đệ Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phong Châu ôn dịch.

Ăn xong bữa tối, hai người một thú lấy trời làm chăn lấy đất làm giường ngủ người lên bãi cỏ xanh ngát bây giờ đã phon phớt đầm sương nhìn trời. Hôm nay có thể nói là một ngày khá đẹp, trăng trên cao rất trong và sáng, ánh sao cũng bạt ngàn và nhỏ nháu như vậy. Tiểu Tuyết vốn đã ngủ phì phò bên cạnh Vân Minh từ sớm, nó ăn no đến mức cái bụng cũng căng phồng lên, tròn trĩnh, chỉ là y cùng ai kia hầy còn chưa ngủ được.

“Vân đệ, đệ có tri kỷ không?” Đột nhiên, Dạ Phong Thần hỏi một câu bất chợt, sau đó chuyển tầm mắt sang nhìn y, rồi nhanh chóng dời đi khiến ngay cả y cũng không nhận ra.

“Có.” Vân Minh nhẹ trả lời một câu. Trước đây, y cũng có một tri kỷ, người duy nhất thân cận với y trong kiếp trước, từ nhỏ sống cùng với lão ngoan

đồng biến thái có chút ngốc lãng, lại có chút thiên tài ấy, hai người bọn dường như là đã thân với nhau trong lúc vô tình. Tới khi lão già ấy chết đi, thì hai người cũng giữ mối quan hệ tốt đẹp đó, so với cuộc đời đầy âm đạm của kiếp trước có lẽ nàng ấy là người duy nhất mang lại y một chút tia sáng lẻ loi.

“Đệ cũng từng có một người rất thân thiết. Nàng ấy là người đầu tiên chia sẻ với đệ, người đầu tiên làm đệ nở nụ cười, người đầu tiên nhận ra sự có mặt của đệ trên đời, cũng là người đầu tiên quan tâm với đệ. Thực ra trong thâm tâm đệ luôn coi nàng ấy là một người không thể thay thế được.” người đó cũng là người đầu tiên nở nụ cười với y, cũng là người đầu tiên hi sinh vì y, là người đầu tiên khóc vì y ... Có một người bạn như vậy thực rất tốt.

Nhìn ánh mắt nhu hòa của y, Phong Thần hẳn biết nữ nhân xuất hiện trong lời nói kia của y, là một người rất quan trọng. Nhưng không hiểu vì sao khi nghe những lời này, hẳn lại cảm thấy cơ hồ trong lời nói của y cơ hồ có nỗi niềm chua xót, mặt dù là nhìn khóe môi khẽ nhếch lên nụ cười nhẹ nhàng của nàng, hẳn lại cảm thấy là y đang đau lòng. Mà như thế thì vì có gì hẳn lại bị lây nhiễm sự ưu thương đó? Trong phút chốc hẳn có hơi ghen tị với nữ nhân kia, trong lòng cũng đặt ra câu hỏi. Người đó có phải là ái nhân của y? Mà đồng thời cổ ghen tị không tên ấy bắt đầu cắm rễ trong suy nghĩ của hẳn, từ từ thay đổi đến rất lâu sau này hẳn mới nhận ra...đó là gì.

“Còn huynh?” y tin chắc người mà y nói kia hẳn sẽ không có khả năng gặp lại nhưng lại không chịu buông bỏ được, giống như là một sợi dây vô hình vậy, y mơ hồ cảm thấy, nàng ấy dường như chỉ trong mấy ngày qua đã tồn tại ở đây, ở dĩ giới này, nhưng lại không thực rõ ràng.

“Ta cũng có một bằng hữu mà cũng không phải là bằng hữu là một lão nhân tóc đã hoa rậm, khuôn mặt vẫn còn anh tuấn như tuổi trẻ. Lão là một người rất thú vị, ngoài bộ mặt nghiêm nghị cũng có mang vài phần đùa nghịch. Lão là người đối tốt nhất với ta, so với Lục hoàng đệ thì người đó hẳn vẫn nhiều hơn một chút.”

Hắn còn nhớ rõ năm đó, mẫu phi bị người hại chết trong đám cháy, hẳn bị mắc kẹt trong cánh cửa tù không ra ngoài được, vào ngay thời điểm đó, một bóng dáng màu áo bào vàng óng ánh thêu kim long đột ngột xuất hiện, mặc cho bên ngoài là một mảng lửa cháy bùng bùng lão vẫn kiên quyết chạy vào cứu bằng được hẳn ra, nhưng đáng tiếc lúc hẳn an toàn bên ngoài thì Ngien Minh điện chỉ còn lại một mảng cháy rực, lúc ấy... hẳn thực sự rất hận lão, vì sao lại cứu hẳn, vì sao lại bỏ mẫu phi lại, bao năm qua cũng vì chuyện này mà hẳn không quay về Thiên đố. Nhưng thực ra phần nhiều là hẳn cảm thấy bất lực... với chính mình. Cho nên trốn tránh.

Vân Minh nhìn biểu tình dao động nơi đáy mắt của hẳn, như vô thức nói một câu. “Thần ca, ta cũng thực muốn nhìn lão nhân gia đó một lần.” Dừng một chút băng quơ hỏi một câu. “Là Cảnh đế đúng không?” y chấn chấn chính là lão già vô tâm vô phế ấy. “Haizz...buồn ngủ quá, đệ ngủ trước đây.” mà y cũng không có ý định đợi hẳn trả lời câu hỏi này, chỉ là cho hẳn tự trả lời đi, nhắm mắt lại, không bao lâu liền nhẹ thở đều đều.

Lúc này Dạ Phong Thần hẳn mới thở ra, cảm thụ cơn gió núi triền lát phát, mang theo hương vị lạnh lạnh, man mát, rất lâu sau hẳn mới nhẹ nâng môi. “Ừ, là người.” rồi cũng nhắm mắt lạnh ngủ, hoàn toàn không nhìn thấy khóe môi của tiểu huynh đệ bên cạnh khẽ nhếch lên.

--- Phong châu phân cách tuyến ---

Sáng hôm sau, trời vừa sáng thì Dạ Phong Thần đã thức dậy. Nhíu mày nhìn xung quanh, cũng mới sáng hừng một chút, không khí trong lành mát mẻ vô cùng, chìm hót riu rít một mảng trời, trên ngọn cỏ còn vài giọt sương mai. Trời đẹp.

Ngáp ngáp mấy cái, Phong Thần mới nhìn sang bên cạnh, một người một thú còn đang say ngủ.

Búi tóc của Vân Minh sớm đã bung ra từ khi nào, cả mái tóc dài xõa ra trên cổ, mang theo mùi hương hoa đào ngọt ngào thơm ngát, cả khuôn mặt an tĩnh như tinh linh, vốn trắng mịn lại càng trông mềm mại, mi hạ xuống, hẳn cơ hồ có thể nhìn thấy mấy khe hở giữa sợi tơ mỏng, chiếc mũi nhỏ nhắn tinh xảo, đôi môi hồng nộn khẽ nâng lên ý cười nhợt nhạt. Bên cạnh, Tiểu Tuyết cũng không khác lắm, bộ lông màu tuyết trắng, áp sát người y, như muốn tìm lấy hơi ấm, nằm gác mõm trên cánh tay của y, thỉnh thoảng chom lông màu xanh lại sáng lên kì quái.

Hắn chợt nhận ra mình như vậy mà lại nhìn chăm chăm một nam nhân lâu như thế, khuôn mặt lúng túng dời tầm mắt đi.

“Ừm...” Ánh sáng nắng sớm rọi lên dung nhan kiều mị của y đẹp như tranh vẽ, nhưng lại làm người đang say ngủ tỉnh giấc. Vân Minh hé mắt ra nhìn. Trời đã sáng rồi sao, bàn tay ngọc xoa xoa mắt, mở hờ hờ ra nhìn xung quanh. “Phong huynh, huynh thức rồi à?” tiện thể vươn vai, vô tình làm lộ ra cánh tay trắng nõn xinh đẹp như thạch tượng, từng ngón tay thon dài xinh xắn.

Bộ dáng sáng sớm mơ mơ màng màng này của y lại chọc cho tâm tình của vị vương gia nào đó không yên a.

Đi thêm mấy ngày đường nữa, cuối cùng hai người cũng đến thành Phong châu. Trời lúc này đã về đêm, trăng hôm nay dường như bị che khuất âm u dĩ thường, gió thỉnh thoảng rít rào trong không gian mịch mịch, nghe có chút thê lương có chút làm người ta rợn tóc gáy.

Xa xa nhìn về phía cổng thành to lớn, trong lúc này lại dường như âm trầm, nặng nề, mà ngay cả khí tức cũng bị bao phủ một lớp âm hàn quỷ dị. Vân Minh nhíu mày nhìn linh canh đứng bên ngoài tưởng người xiêu xiêu vẹo vẹo chực ngã tới nơi. Mà đối với một sát thủ nhạy cảm như Phong Thần cũng nhận ra điểm không đúng của thành này.

Đi về phía hai binh lính canh giữ chưa kịp chạm vào người bọn họ, thì cả hai không chịu nổi một đợt gió cuốn ngã phịch xuống đất, không cần nhìn cũng biết họ đã chết. Híp mắt nhìn thân thể của bọn họ, Vân Minh nhìn ra những điểm kì quái trên người, toàn thân đều nổi đầy những đốm mụn nước, xanh một mảng lốm đốm, này là...

“Họ dường như bị nhiễm ôn dịch rồi!” Phong Thần lạnh lùng nhìn, thành này bao phủ đầy khí tức tử vong, trong thành e là một cảnh tiêu điều xơ xác. Lại nhìn triệu chứng trên người họ hẳn đã chết được vài canh giờ. Bất chợt một chiếc khăn tay được đưa đến trước mặt hẳn.

“Phong huynh, huynh dùng cái này bịt mũi lại.” Y nhìn những đốm mụn nước trên người bọn họ, liền sức nhớ đến một loại bệnh mà lúc nhỏ đã từng mắc

qua. Nhưng không chắc ở dị giới này có phải chính là nó hay không , tốt nhất vẫn là nhìn tường tận cái đã.

Tiểu Tuyết dường như nhạy cảm với bầu không khí âm lãnh này , mặc dù vẫn còn say ngủ , nhưng vô thức đầu cũng khẽ vùi sâu vào trong vạt áo của y , cẩn thận che mũi lại.

“Thần ca , vào thành đi.” y ngẩng đầu nhìn tường thành cao mười vạn hơi nhú nhú mây. Nhưng chưa kịp tính toán gì thì...

Bàn tay to của Phong Thần khóa lấy chiếc eo thon nhỏ của y , chân nhẹ điểm một cái liền vút bay lên cao. Gió lất phất đưa mùi hương hoa đào thanh khiết của y phả vào mặt hắn , rất thơm lại thanh thuần. Khiến hắn có chút mê mẩn. Thoáng chốc hai người đã đứng trên cổng thành , y cũng nhanh chóng rời khỏi cái ôm của hắn , thần tình nhìn xuống bên dưới. Phong Thần hơi sững người cũng có vài tia mắt mờ mờ không rõ , vồ lên trán mấy cái mới cùng nhìn theo ánh mắt của y.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cô Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 17: (Tiếp)

Ngoài thành từ xa đã nghe thấy mùi vị từ vọng thì ra là do đây. Đôi mắt nhìn theo các phố xá , người người nằm la liệt , một vài con chuột chết bốc mùi hôi thối , còn dễ dàng bắt gặp một số thi thể đã bị phân hủy. Một vài người khỏe mạnh thì chăm sóc cho thân nhân mình , nhưng dường như tình trạng của họ cũng không khá quan lắm.

Hai người đi qua vài con phố , thỉnh thoảng dừng chân lại quan sát một số người bị mắc ôn dịch , này là dường như cả thành cũng tiêu điều đi không ít. Cuối cùng dừng chân lại một y quán – Vân Y , thấy đèn vẫn còn sáng hai người liền bước vào.

Trong nhà của lão đại phu này , người bệnh nằm dài theo lối đi , trên giường bệnh cơ bản đã không đủ chỗ cho nhiều người như vậy nằm. Duy nhất có lão đại phu tất bật xem xét bệnh tình cho mấy người này. Phong Thần nhìn đến không khỏi nhủ thầm , thành này vốn trước đây phồn hoa đô hội , lại không như Thanh châu mấy năm còn có lũ lụt từ Thiên giang. Bây giờ thì một mảng tiêu điều xơ xác nhìn cũng không như lúc trước là do nguyên nhân gì? “Vị đại phu này , ta là một người qua đường dừng chân ở thành này , thấy chuyện này... có thể nói cho ta biết thành này sao lại mắc phải ôn dịch như vậy không?”

Lão nhân kia vốn đang bận rộn không phát hiện có người xuất hiện , khi nhìn sang chỉ thấy một thiếu hiệp , trên mặt bịt khăn , kéo tay nhìn mình hỏi. “Ai da , ta cũng không rõ.” Nhìn thần sắc hắn ôn nhuận , mặc dù là bịt đi nhưng lão chắc chắn người này còn khỏe mạnh , vừa mới là cửa thành đã đóng , hắn là người khinh công vào đi. “Ta nói vị thiếu hiệp này , người mau rời khỏi đây đi , người còn không đi nhanh thì sẽ bị mắc ôn dịch này a.” mà này độc dịch trước giờ lão chưa từng thấy qua , người rất nhanh sẽ có triệu chứng lạ không bao lâu thì liền khó giải quyết.

“Không biết đại phu có thể nói những biểu hiện bất thường của họ không?” Vân Minh đứng một bên lên tiếng , y đang nghĩ tới một loại bệnh dịch , nếu ở hiện đại chỉ cần một mũi vắc-xin liền phòng được cả đời , mà này bệnh y cũng đã bị qua.

Nhìn công tử trẻ tuổi nho nhã trước mắt , lão đại phu ngay lập tức sững người , kinh phách nhìn vào một hồng nhan tử xinh đẹp như ngọc. Sau đó rất nhanh khí định thần nhân đến ngay cả Phong Thần cũng không nhận ra. “Ấn. Là : những người bị phát bệnh nhiều thì một hai ngày nổi lên mụn đỏ , sau liền vỡ ra rồi lan nhanh. Không lâu sau thì sốt cao , cầm cự được không bao lâu thì tử vong.” Thái độ của lão nhân cũng pha vài phần vị nể.

Này là hoàn toàn giống với dự định của y. “Vậy lão đã cho người nào dùng được chưa?” Theo lời lão nhân này thì bệnh dịch này trước giờ chưa có người giải được , là lần đầu tiên xuất bệnh nên khó lòng phong kịp. Vân Minh trong lòng nhắm tính , đếm ra đủ mọi vị thuốc , vốn nghĩ đến một phương pháp đông y , nhưng hiện thời khó tìm thấy các loại thảo dược đó , chỉ còn cách dựa theo dân gian vậy.

“Lão đã có thử qua , nhưng hiệu quả không cao. Lại không dám dùng dược lực quá mạnh. Cho nên...” cái này nha , thảo dược có tương sinh tương khắc , mặc dù là cùng chung một đặc điểm có lợi nhưng tị hiềm lẫn nhau có thể sinh ra các thứ dược độc khác a. Không thể muốn dùng là dùng được.

Trong lúc đó , Phong Thần chợt nhớ lại , lúc này hắn là mùa lũ của Thiên giang , mọi năm không thiếu cảnh lũ lụt , nhưng cổ tình lại không nghe Lục đệ nói đến chuyện này , nếu thực sự có lũ lụt vậy có lẽ nào...không được cáo lên Thiên triều sao? “Có phải Thanh châu có lũ?” Đột nhiên hắn hỏi một câu , không ít người trong đó ngay lập tức đồng thời xuất khẩu.

“Ấn. Chúng tôi trước là di dân từ Thanh châu sang đây , nhưng cái chính vẫn là mắc phải cái ôn dịch này. Chúng ta vì may mắn chưa trở về được người báo tin cho mới chạy sang đây. Haizz...Thanh châu giờ này ắt hẳn một mảng tiêu điều đi.” người nọ vừa nói vừa không nhìn được cảm thán , chỉ trách lực bất tòng tâm.

Lũ lụt? Người trên triều thuộc nội bộ của Thiên Cực môn cũng không thiếu , Hình độ đại nhân – Trương Vĩnh Siêu là người của y. Nhưng bên này y lại được biết là trên đã có phân phối bạc trắng xuống mà. Vân Minh nhặt thanh cười nhẹ. “Ta nghe nói hoàng thượng vốn đã phân phó người tu sửa đê điều , còn có kinh phí dự phòng di dân sang các vùng thành lân cận. Sao người lại nói vậy?” Y nếu đoán không nhầm , có kẻ phía trên một tay cướp bạc đi.

“Công tử này không biết , vốn bá tánh Thanh châu chúng tôi còn rất trông chờ bạc tới tay nhưng lần lựa vài tuần , liền cuối cùng bạc không thấy , mấy mươi gia làm đập đê mấy năm cũng không nhận được bạc gia cố , họ cũng khoogn thể tự mình làm. Lũ đến mấy mươi vạn dân Thanh châu...Chỉ trách...”

người kia càng nói càng không kiềm được số phận dân đen vốn thế lương, này là cái bất lực của họ a.

Qua chuyện ở Tùy châu, Phong Thần không mấy tin tưởng vào người gọi là quan phụ mẫu gì đấy, suy đi tính lại cất giọng hỏi. “Vậy quan tri phủ đâu?” Người như lão lúc này phải nên xuất hiện làm tròn bổn phận của mình chứ.

Trong góc một lão ông ho mấy cái mới cất tiếng than: “Quan phụ mẫu ấy là Đỗ tri phủ. Trước giờ là quan thanh liêm, yêu con như dân. Khụ...khụ...Trước khi mưa đến đã có gởi thư lên trên hỏi chuyện bạc cứu nhân dân, gia cố đề điều. Nhưng a...thư thuận lợi lên đến chỗ của Hộ bộ đại nhân thì bị trả về.”

“Trả về? Có cái lý đó sao?” Phong Thần không tin được hỏi. Vốn thư từ cấp dưới sẽ luân phiên chuyển lên trên. Nhưng này là tin đại sự theo hẩn nhớ, Hình luật của Hiến Thiên hoàng triều cho phép trực tiếp đưa lên mà.

“Cái lão Tào Công Khanh ấy...khụ...cũng chính là kẻ đầu sỏ cướp mấy trăm vạn lượng bạc cứu tế chứ không ai khác. Người chịu trách nhiệm vận chuyển bạc là lão, người chặn thư báo cũng là lão...” Sau đó là một trận ho khan dữ dội.

Một thiếu phụ gần đó cũng không khỏi bất mãn, nhớ đến vị quan tri phủ thanh liêm thương con như dân, y ta không khỏi rơi lệ. “Cuối cùng Đỗ tri phủ đành bỏ bạc nhà ra cứu giúp nhưng lực bất tòng tâm, cứu cánh chỉ được mấy trăm dân rồi khỏi thành, sau đó thì lương thực khan hiếm, rồi có người mắc dịch bệnh này.” Trước người đầu có tham ô, vợ vết của cải, sống cả đời cần kiệm, thế mà... “Nhưng đáng giận hơn, là Tào Công Khanh kia lại hặc tội là Đỗ tri phủ thu hết bạc trắng không lấy ra giúp dân. Bị phán chu di tam tộc, không đầy một tháng nữa là hành hình.” Nói rồi khóc lên.

Một vài nữ nhân trong nhóm người không khỏi gạt lệ, mấy hán tử cảm phần đầm tay xuống đất. Tào Công Khanh này là nợ người Thanh châu rất sâu a.

Nghe xong, Vân Minh cũng chỉ cười nhạt, lại là một màn ‘dân đầu không lại quan’, y kéo Phong Thần sang một bên nói nhỏ. “Thần ca, từ đây đến đó còn đến một tháng. Đề nghị nên giải quyết chuyện ở Phong châu này trước.”

Phong Thần nhíu mày. “Chẳng lẽ đề biết cách giải được ôn dịch?” này hán tử còn nhớ rõ người nào đó nói mình không phải là đại phu a.

“Ân. Bây giờ ta tìm tri phủ đại nhân đi.”

Nói rồi hai người cũng cáo từ, đi ra khỏi Vân Y quán, theo đường dẫn đến phủ tri châu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Có Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 17: (Tiếp2)

Hai người đi thêm một đoạn nữa liền nhìn thấy một phủ đệ bình thường, nếu không phải trên đó đề bốn chữ Tri Phủ Phong Châu thì họ cũng nghĩ đó là một phủ của một thương gia nào đó thôi. Một đường đi vòng qua các cửa viện, bên trong bày trí đơn giản, không xa hoa cầu kỳ, chỉ là một đình viện đơn sơ, nhưng đi một đường từ ngoài vào lại không nhìn thấy bất kỳ người nào. Đến cuối mới thấy ánh đèn loe loét rọi ra.

Trong sân viện phía sau lúc này tụ tập rất nhiều người, mặc trang phục dân dã, dường như là bá tánh dân thường, mà nhiều là nam nhân, ngồi giữa là một lão nhân, mặc trang phục có phần sang trọng hơn một chút, thần sắc tái nhợt, là đang ngồi nghe các bá tánh kia nói.

“Tri phủ đại nhân, người bệnh tình đã trầm trọng. Nên rời khỏi thành này a.” một nam nhân mặt đen, lên tiếng trước, ánh mắt thành khẩn.

“Khụ...khụ...các người nói bổn quan làm sao mà đi được. Dẫu có đi được thì bổn quan cũng không đi!” vị lão nhân già trực tiếp phát tay.

Một người trung niên mang theo hòm thuốc đứng lên bắt mạch không khỏi lắc đầu nói. “Người như vậy còn không đi sẽ không kịp a.”

“Lão nhân đường đường khụ...khụ...là quan tri phủ lục phẩm sao lại nói đi là đi, rồi khỏi rồi bá tánh trong thành này sẽ làm sao? Không đi!” càng nói sắc mặt lão càng tái kèm theo những cơn ho liên tục.

“Phụ thân, người đi đi, đến đó còn có mẫu thân lo liệu chăm sóc cho người.” một hán tử mặc trang phục hơi hoa lệ đứng ra khuyên bảo, người này là trưởng tử của tri phủ.

“Đúng vậy, phu nhân cũng đã dỗi đi rồi, tri phủ đại nhân theo lời mấy bá tánh như chúng tôi đi, còn mọi chuyện sau này kiện lên trên còn phải nhờ người.”

.....

“Không nói nhiều lời bổn quan nói không là không. Là quan phụ mẫu, bá tánh như con, có cái lý gì mà phụ mẫu lại bỏ con. Các người là ép ta bắt trung với vua, bắt nghĩa với dân sao. Khụ...khụ...”

“Bóp bóp.” Bất chợt một tiếng vỗ tay vang lên, một thiếu hiệp từ bên ngoài bước vào, trên mặt bịt khăn theo sau đó là một tiếng nói trầm thấp. “Hảo!” người này vừa bước vào liền thu hút sự chú ý của người khác, nhất là khí chất vương giả trời sinh cùng hơi thở phiến bạc của giang hồ.

Trưởng tử của tri phủ đại nhân nhìn sang hơi kinh nghi, thiếu hiệp này vừa nhìn liền biết là người có thân phận nhất định. Vậy hắn xuất hiện vào lúc này làm gì? “Vị thiếu hiệp này không biết vì sao lại xuất hiện ở đây a?”

Phong Thần trực tiếp đi qua người hắn, đi đến bên cạnh tri phủ kia, lấy ngọc bội chìa ra cho lão.

Mãnh Tử ngọc khắc hình rồng với hoa văn tinh xảo. Từ Long Tuy Hải? Tri phủ thất kinh, đang ngồi cũng nhanh chóng đứng dậy hành lễ. “Hạ thần Ôn Bá Sinh tham kiến Tam vương gia...”

“Phập!” một đạo ngân châm nhỏ điểm trụ ngay huyệt đạo của lão. Theo sau đó là một giọng nói trong trẻo thanh đậm. “Phong huynh, huynh nói xem Nếu lão cấp thêm cái lễ này cho huynh, huynh có nhận được không a.” đi vào là một thiếu niên, thân vận trường bào nguyệt nha, đồng dạng bịt khăn che mặt.

Mọi người nhất thời còn chưa hồi hồn. Tam vương gia? Không phải là cái vương gia bao cở, không màn chính sự sao? Sao lại xuất hiện vào lúc này?

“Không biết vị này là...” Tri phủ nhìn thiếu niên đi tới, nhận mặt với Phong Thần liền hiểu là một vị bằng hữu nào đó của hắn đi.

“Tại hạ họ Văn tên Minh là bằng hữu của...” y đối với lão coi như cũng cấp cho cái lễ đi, nhưng cố tình lời còn chưa nói hết đã bị vị huynh đài nào đó cắt ngang.

Mặc dù lần trước, biểu hiện của Văn Minh có vấn đề, nhưng theo hắn, này là do y cố ý. Mà lần này y dám nói với hắn có khả năng chữa được ôn dịch, không hiểu vì sao hắn lại hoàn toàn tin tưởng. “Hắn a. Là Thần y, lần này là đến giúp bá tánh Phong châu trị hết ôn dịch lần này” Nói xong, không quên ném một ánh mắt cười nhạt nhìn về phía tiểu huynh đệ của mình như nói: Cho đệ trốn cũng không được thoát cũng không xong.

“Thật?” Mấy vị bá tánh kia nghe đến liền kinh nghi không thôi. Nhìn thiếu niên trước mắt cùng lắm cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi, nào là cái loại Thần y thế ngoại cao nhân. Mà này cái vương gia cũng không phải là nổi danh bất tài sao? Nói như thế nào cũng không tin. Nam nhân mặt đen lúc này, nhìn Văn Minh từ trên xuống dưới, nghi vấn hỏi. “Một tên tiểu bạch kiểm thì biết làm gì? Đừng có mà ở đây khua môi múa mép.”

Ngược lại, Văn Minh không hề tức giận, chỉ nhàn nhạt nhìn Phong Thần cười cợt. “Phong huynh, huynh xem thanh danh của huynh tốt chưa? Lời nói ra không ai tin tưởng.” Còn lắc lắc đầu phụ họa.

Khóe miệng của Phong Thần giật giật. Không sai? Thanh danh hắn trước đây không tốt. Nhưng không có nghĩa là hắn luôn không tốt, mấy người này không đồng ý tin tưởng hắn thì thôi vậy. “Văn đệ, đệ nói vậy cũng đúng. Phong châu này cũng không phải là chỗ chúng ta dừng chân. Bây giờ có Thần y ở đây họ nhìn không thấy chúng ta cũng không nhất thiết lưu lại. Đi thôi!” Phong Thần khoát tay lên vai Văn Minh xoay người có ý định rời đi.

Văn Minh khẽ nhướn mày, rất hài lòng vừa ý đúng chung màn kịch này. Chỉ có điều đi chưa được ba bước thì đã có người gọi lại..

“Tam vương gia cùng vị công tử đây dừng bước!” Người này không ai khác chính là trưởng tử của tri phủ. Hắn trước vốn cũng nghe qua không ít lời đồn đãi, bá tánh Hiên Thiên quốc không ai không nghe thấy xú danh của Tam vương gia này, nhưng lời đồn chỉ là lời đồn. Người hôm nay hắn tận mắt diện kiến là một nam nhân có khí chất hơn người, cũng không phải là kẻ ăn chơi trác táng như mọi người vẫn hay nói. Mà nhìn tình trạng của Phụ thân hắn bây giờ, e dù ra khỏi thành cũng khó lòng trị hết. Cho nên dù muốn dù không hắn vẫn đánh bạo một phen. “Vị công tử này có thể xem bệnh cho phụ thân được không?”

Bá tánh bên cạnh bất mãn, nhưng ngay cả tri phủ cũng đồng ý với nhi tử mình. “Nhờ vị công tử này vậy.”

Bóng lưng của hai người dừng lại, trên khóe môi của Phong Thần hơi giương lên. “Văn đệ, đệ xem cho Tri phủ đi!” Nói thực nga hắn thực muốn mở đầu y ra xem trong đó chứa cái gì a.

“Nga?” Văn Minh y từ bao giờ bị người khác sai sử như vậy. Mà thôi đi, cấp cho vị vương gia nào đó một chút mặt mũi vậy. Hai ngón tay đặt trên cổ tay của tri phủ, nhẹ nhàng kiểm tra kinh mạch, đồng thời xem xét các trạng huống của mụn mủ. Lão nhân này bị bệnh cũng không nhẹ, lại kiên trì đến lúc này, nếu qua một ngày nữa thì khó giải quyết rồi, nhưng may là hôm nay y xuất hiện ở đây. “Tri phủ là mắc bệnh y cũng được quá một tuần trắng rồi, bệnh đã chuyển biến nặng...” lời nói vừa rồi lập tức khiến nhiều người nao nao.

“Công tử nói như vậy...Phụ thân...” trưởng tử của tri phủ ngay lập tức lo lắng hỏi. Nói như vậy hết cách rồi sao. Con người cùng thân sắc âm đạm không vui.

Mấy bá tánh nghe y nói như vậy lại càng khinh thường y thuật của y một hán tử đứng ra quát. “Cái tên lang băm này, người nói như vậy là cũng không có cách cứu tri phủ đại nhân đúng không? Nhiều lời quá làm gì, còn không nói là không biết lượng sức mình.” ánh mắt nhìn y cơ hồ tóe ra lửa.

Mày đậm của y nhẹ nhướn lên nhìn vị hán tử kia híp mắt, khóe môi ản ản nụ cười tự tiểu phi tiểu. “Vị đại ca này, tại hạ còn nói không có cách giải mà, huynh đừng nóng vội như vậy.” Lại nhìn về phía vị đại phu lúc này. “Vị đại phu này, không biết trong hiệu thuốc của lão còn một vài vị dược liệu không?”

“Người nói...nói là có thể giải được?” Lão nhìn y không tin, trước giờ hành y mấy mươi năm còn chưa thấy qua dịch bệnh này, bây giờ một tên tiểu tử lại có thể, nhưng chết tiệt là nhìn vào trong hòng mâu kia, lão lại cơ hồ dấy lên một tia tin tưởng. “Còn lão phu còn, người cần những vị nào?”

Một tên sai vặt trong phủ cũng lấy sẵn văn phòng tứ bảo ra , bày sẵn lên bàn. Y cũng không nói thêm lời nào , ngón tay vung lên tờ giấy Tuyên thành , những nét chữ thánh thót xinh đẹp liền hiện lên trên trang giấy. Bài thuốc cũng đơn giản: hoàng cầm ba chỉ hai ; hoàng bá ba chỉ hai; hoàng liên hai chỉ hai; kim ngân hoa năm chỉ tư; liên kiều bốn chỉ ba; kinh giới ba chỉ hai; phòng phong ba chỉ hai; độc hoạt hai chỉ hai; khương hoạt hai chỉ hai; tiền hồ hai chỉ hai; sài hồ hai chỉ bảy; chỉ xác hai chỉ hai; cát cánh hai chỉ hai; bạch linh bốn chỉ ba; cam thảo hai chỉ hai; xuyên khung hai chỉ hai; bạch chỉ hai chỉ hai; bạc hà một chỉ sáu; đảng sâm bốn chỉ ba; gừng tươi 3 lát; đại táo 3 quả. Viết xong y đưa cho vị đại phu đó xem. “ Lấy được liệu theo đơn này. Một ngày uống một thang , sắc hai lần nước , nước đầu nấu năm chén nước sắc lại còn một chén , nước sau cũng nấu năm chén nước sắc thành một chén lưng.” Rồi gác bút.

Nhiều người nhìn đến bán tín bán nghi , này có tin được không. Chỉ có lão đại phu kia có mấy phần tin tưởng. “Được đề lão về nấu một lần nước cho tri phủ đại nhân dùng trước đã.” Bước chân định dời đi , nhưng lại nghĩ đến một chuyện không ổn. “ Nếu dựa theo thang thuốc này , thì được liệu e rằng không đủ phát chẩn cho bá tánh cả thành.”

Trước y có sở liệu tới trường hợp này , lại lấy một tờ giấy Tuyên thành khác , đề bút thêm một vài loại thảo mộc khác , xong xuôi mới đưa cho một người trong nhóm bá tánh kia. “ Tại hạ biết nếu dùng phương thuốc trên hẳn là sẽ không đủ , nên có thêm một đơn thuốc khác , với được liệu tương đối dễ tìm. Những người nào nặng hẳn sẽ phải dùng theo phương thuốc kia , nhưng với những bá tánh mới phát bệnh thì chỉ cần dùng một số loài cây dân dã là được.”

Nhìn đơn thuốc mới , lòng tin của một số bá tánh càng bị đưa ra trước đầu sóng ngọn gió , này có phải là lừa bịp người khác hay không , mấy cái thứ được gọi là vị thuốc này... Lá dâu tằm tươi tẩm lạnh rửa sạch, cò mần châu tươi tẩm lạnh ba rửa sạch thái ngắn, lá tre tươi tẩm lạnh ba, cam thảo đất tươi tẩm lạnh ba thái ngắn. Cho vào ấm sắc uống, hãm một ấm nước còn ba phần, mỗi lần uống một phần mười lượng nước sắc , chia uống trong ngày.

“ Bây giờ nếu đi chuẩn bị liền hẳn còn đủ thời gian sáng nay phát chẩn cho bá tánh.” Văn Minh làm sao không nhìn ra ánh mắt nghi ngờ của bọn họ , nhưng y nghĩ chính mắt nhìn thấy chứng minh rõ hơn cho sự thực này , vì dù y có nói bao nhiêu lời đi chăng nữa thì họ cũng không tin bằng chính mình trải qua.

Mấy bá tánh kia mặc dù không khỏi bán tín bán nghi , nhưng tình trạng hiện giờ của người trong thành e là chậm một chút là sẽ có thêm người mất mạng a.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sùng Đệ Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Dẹp dịch

Thành Phong châu hôm nay tươi đẹp lạ thường , mới sáng tinh sương không khí đã trong lành và mát mẻ hơn hẳn mọi ngày, bầu trời cũng quang đãng như câu, sau cơn mưa trời lại sáng, nếu không phải là liệt các con phố còn có vài bá tánh bị ôn dịch nằm vật vã ra đường, môi miệng mấp máy rên rĩ, thì người ta sẽ không thể nào nhận ra được nơi này đã trải qua mấy ngày điều linh vì một thứ bệnh. Bệnh thủy đậu.

Nắng vàng với làn không khí thanh nhã như thổi một làn gió mát vào tâm tình những người trong thành, khiến họ cũng vô thức tươi tắn lên. Mà chuyện khiến họ vui vẻ hơn cả là hôm nay, có một vị thần y tuyên bố có thể đẩy lùi được ôn dịch sẽ phát chẩn tại trước phủ nha của tri châu. Tờ mờ sáng bá tánh đã xếp một hàng dài nối mấy con phố chỉ vì một liều thuốc ‘thần’ để chữa bệnh dịch cho người thân hoặc cho chính họ.

Trong lòng ai cũng đang suy nghĩ, thần y là người như thế nào lại dám cam đoan là sẽ chữa được cái loại bệnh dịch hung hiểm này? Trong đầu nghĩ ra muôn vạn vẻ ngoài hình dáng, còn có y thủ như thế nào, không biết là có chữa được không, nhưng mà họ nghĩ một người không có thực tài chắc hẳn không dám hồ ngôn loạn ngữ như vậy. Trong lòng họ không khỏi nhen nhóm một tia hi vọng.

Nhưng không ai biết thần y trong lời đồn kia chính vào lúc này đang áp trong ổ chăn, còn đang đánh cờ tướng với Chu Công không chịu dậy.

“ Cốc cốc.” Dạ Phong Thần nhìn trời đã đến giờ Thìn mà tiểu huynh đệ còn chưa có đi ra, thì có chút nghi ngờ. Không phải là y đã chạy trốn đi mất đấy chứ, mặc dù chính hẳn là người lừa y vào chuyện này, và có vẻ là y không tình nguyện cho lắm, nhưng cục diện đã bày ra, bỏ của chạy lấy người chắc chắn không phải là chính nhân quân tử. “ Văn đệ , Văn đệ.”

“ ... ”

Thấy người kia vẫn không có hồi âm, hẳn định bước vào thì một bóng dáng bạch y liền mở cửa bước ra, vừa vận dụng vào trước ngực của hắn. “ Ai ui.” Văn Minh bị dụng gạt lùi về sau mấy bước, xoa xoa cánh mũi, ánh mắt có chút ai oán nhìn người vừa bước vào kia, thấy chính là hắn, liền thu lại chút biểu tình, đem chiết phiến đẩy đẩy người hắn, trong lòng tràn đầy ngao ngán, sáng sớm mà đã phải thức rồi, chuyện này đều là do tên nam nhân trước mắt này ban cho.

Bộ dáng này của y, hết như con mèo nhỏ cẩu bản, giờ móng vuốt ra rồi lại thu vào rất... khó để diễn tả, nhưng đại khái là khiến người ta hơi nhột nhạt, Dạ Phong Thần hơi cười cười. Dù gì cũng chỉ là một tiểu tử không hơn không kém, lại còn trẻ con như vậy. “ Nhấn nhó như vậy, ta còn tưởng trên mặt đệ không có cảm xúc đấy.” Lúc nào cũng tự trung ra vẻ mặt văn đàm phong kinh, vô cảm vô tình ấy.

“ Phong huynh, ta cũng không phải là tượng, tất nhiên có cảm xúc.” Văn Minh phe phẩy quạt, nếu không phải vô tình đụng phải hắn, thì y tất ít khi biểu lộ

thần tình, còn có ép y làm cái chuyện không công này nữa, ngay cả là dù trước mặt người bạn Nhã Cầm kia của y, nên suốt ngày thấy luôn mặt gọi ‘mặt than’. Cũng đã được gần mười năm rồi, cũng không có khác biệt lắm, còn rõ ràng như vậy.

Không hiểu vì sao nhìn đôi mắt có chút mông lung như nhớ lại chuyện xưa mang theo vài phần thân thiết gần gũi này của y. Dạ Phong Thần lại cảm thấy không vui cực kì không vui, y trước giờ một là mặt lạnh, không nói không rằng hai là khí thế bức người, ba là bộ dáng không mặn không nhạt. Duy nhất là lần trước y có cười với hắn một lần, như thế rất tốt a. Nói tới nói lui là chưa từng cho hắn một sắc mặt tốt lần nào, cùng lắm chỉ là cười như có như không. “Đệ nói phương thuốc của đệ có hiệu quả không, bên ngoài cổng phủ bá tánh đã xếp một hàng dài rồi kìa.”

Vân Minh ngẩn mặt nhìn trời, cỡ tầm giờ Thìn rồi. “Bây giờ trước tiên đi xem cho tri phủ đại nhân trước.” Liếc qua phía hắn, này chuyện là do ai cấp cho y, còn không phải hắn sao? Đứng là đồ keo kiệt, còn có đừng tưởng ý không biết tới qua hắn đi đâu, hừ hừ, lần trước chỉ là khiến hắn đóng kịch một chút, vậy mà đã tính toán để mình đóng kịch rồi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, vừa nói đến đoạn người đi theo Vân Minh đâu mắt rồi, y liền trả lời. “A Lạc đi theo đoàn hộ tống của Ảnh, dù sao mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng.” Huống hồ, đừng nhìn tên nam nhân mặt lăm lăm li li suốt ngày hồ tì là giết người đó, có thể có bao nhiêu khát máu, nhưng về mặt mưu kế đa đoan lại không thể nói là con số không, nhưng chuyện này A Lạc lại có nhiều kinh nghiệm, thân thủ không bằng hắn ta, nhưng đi theo vẫn là dễ để phòng vạn nhất.

“Vậy không còn ai bên cạnh đệ sao, dù sao đệ cũng không có võ công?” Thật ra Dạ Phong Thần hắn không biết chủ ý của Vân Minh, nhưng cứ như vậy, lại cứ để y một thân một mình đi với hắn, vạn nhất, hắn có chuyện cần phải đi làm thì không phải ý sẽ gặp nguy hiểm sao? Với lại, từ vụ án ở Tùy Châu, thế nào rồi cũng sẽ đến tai đám người đứng đằng sau kia, còn không phải là dễ dàng bị bọn họ thủ tiêu sao?

Nhưng khi nói ra lí do, hắn lại không tài nào đáp lại được. “Không phải còn có huynh sao? Sau này chỉ cần có Tam vương gia đứng trước, tiểu đệ cứ ngoan ngoãn làm hậu phương là tốt rồi.”

Tên tiểu tử gốc này!!! Nhưng không hiểu lòng hắn sao lại cảm thấy vui.

Trong phòng của lão tri phủ, trường tử của lão nữa lo nữa mừng nhìn khuôn mặt đã có chút thần sắc của phụ thân mình. Nửa đêm lão tri phủ cũng có tỉnh dậy một lần, nói chuyện cũng đã có chút hơi sức, không giống như một lão nhân lâm trọng bệnh sắp chết nữa, không khỏi khiến hắn ta cũng vui lây, như vậy coi như bá tánh thành Phong Châu đã có đường thoát khỏi ngục nghèo rồi.

“Lệnh công tử.” Vân Minh bước vào liền gọi hắn một tiếng, không thể không nói hắn cũng là một hiếu tử, chăm sóc cho lão tri phủ suốt đêm qua e là đã thấm mệt, nhìn trong đồng tử cũng hiện lên vẻ hưng phấn, bệnh tình của lão tri phủ hẳn là đã chuyển biến tốt, nhưng nhìn bộ dáng của hắn vẫn còn lo lo, đối với sự lo lắng dư thừa của hắn, trái lại Vân Minh lại thấy có vẻ ám áp của sự hiểu thảo.

“Vân thiếu, ngươi nói xem phụ thân ta thực có thể qua được?” Chuyển biến này khiến hắn hơi kích động, nắm chặt hai vai y nếu mà thành công thì bá tánh trong thành này ắt được cứu.

Nhìn biểu hiện sốt sắng của hắn đi, y không nói không rằng nhẹ nhàng đẩy bàn tay đang nắm hai bả vai mình ra. Sau đó bước tới bên giường bệnh nhìn lão tri phủ, ngón tay trắng nõn áp lên mạch tay, lại quan sát một chút tình trạng của các mụn mủ. “Lệnh công tử đừng sốt ruột, ta nói ổn thì sẽ ổn.” Cũng bắt đầu có dấu hiệu ngấm thuốc, như vậy không còn gì đáng ngại.

Áo bào màu trắng bị đôi tay của hắn nắm lấy có chút bẩn vì tự mình nấu thuốc cho phụ thân không tránh khỏi có vấy khói than, in lên đó, hắn liền tự hiểu bản thân đã phản kích quá mức, trong bụng hơi lúng túng. Vừa đó, hắn cũng cảm thấy sống lưng đột nhiên lạnh toát, quay đầu nhìn lại thì chỉ có Dạ Phong Thần đang đứng phía sau. Nghĩ là vì hắn không khẩu kiến nên Dạ Phong Thần bức bối, hơn nữa ánh mắt kia còn đang nhìn chăm chăm bàn tay hắn. Vương gia hắn có thực để ý sao? Hình như không nha...

“Lệnh công tử, bây giờ chỉ cần nấu nước ấm cho đại nhân tắm sạch sẽ, nếu cần thì bỏ thêm một chút muối vào là được. Ta còn phải ra bên ngoài, công tử cứ chăm sóc đại nhân cho tốt.” nói rồi y cũng nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Cỗ Sùng Đệ Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Chương 18: (Tiếp tục)

Bên ngoài khung cảnh đông đúc còn hơn là y đã tưởng tượng, bá tánh đứng chắn và bao phủ cả một góc trời, làm cho con đường phía trước phủ nha không còn chừa một lối thoát. Một đám thì đứng xếp hàng dài theo những con phố, một số ngồi gục gặt ở ven lề đường, số còn lại đang vây xem bên cạnh một bảng cáo thị to lớn. “Bá tánh toàn thành đọc rõ những điều sau, để nhanh chóng đẩy lùi ôn dịch”.

Thứ nhất: Các thi thể bị chết do ôn dịch phải được nhanh chóng đem đi chôn cất.

Thứ hai: Không được ăn các loài chuột động vật, cây cỏ hoang...

Thứ ba: Không được uống nước bừa bãi nhất là nước trong sông, suối,...

Thứ tư: Người nào bị mắc bệnh phải nhanh chóng đến phủ đệ của tri phủ để được phát dược và chữa trị.

Thứ năm: Tắm rửa sạch sẽ bằng nước sạch.”

Nhìn bảng cáo thị bá tánh nghen hòng, trước giờ chưa thấy có đại phu nào lại có mấy cái giới luật kì quái như vậy, gì mà không được uống nước sông, suối, mùa này không uống ở đó thì làm sao có nước đây? Không có ăn, mà lại không có uống chắc chắn chính là tự đi tìm đường chết, chưa thấy vị thần y này y thuật cao minh cỡ nào, nhưng nguyên tắc này có vẻ không thích hợp. Chết vì bệnh dịch ít ra còn thống khoái hơn là chết vì khát nước.

Nhưng rất nhanh họ liền nhìn thấy có mấy vị nha đinh, đem một thùng nước lớn ra bày phía trước, bên trái phủ nha, trên đó để bốn chữ lớn. “Nước dùng để uống.” Bá tánh trước đó còn đang nghi ngờ thì trợn mắt há hốc mồm nhìn, người bổ trí cái này thật tinh ý. Một đám người liền tranh đến uống, ai trong số họ muốn uống nước bần bao giờ, giờ có nước sạch, ngốc mới không uống.

Còn cái gì mà không được ăn các loài động vật, cây cỏ hoang... Vậy chẳng bằng nói họ chết đói đi còn hơn, phần lớn là các cửa tiệm hoặc là đều đã đóng cửa lánh nạn hoặc là cũng đã nhiễm phải dịch bệnh mà chạy chữa nào có thời gian bán hàng bán quán, mà trong thời buổi người dân thành Thanh châu chạy nạn sang đây, còn có thức ăn thì cũng đã sớm bán hết, hoặc là bị cướp mất. Đúng là khan hiếm đến mức không còn thứ gì có thể ăn.

Nhưng ngay khi họ còn đang rối rắm suy nghĩ thì... Bên phải liền xuất hiện một cái án, kèm theo một trưởng lớn để bốn chữ to tướng. “Phát chẩn cháo trắng.” Lại có một toán sai nha đem một cái nồi lớn bài ra, có lò có cháo trắng đơn giản vừa nóng hôi hổi cũng được khiêng đến bên ngoài, người bổ đầu vừa cất tiếng hô to, vừa gõ gõ vào cái nồi thu hút mọi người. “Bá Tánh nghe đây, ai không tiền, không gạo muốn cái ăn thì qua bên đây. Cháo trắng nóng hôi đây.” Nhất thời một đám ăn xin, con nít mặt mày heo hóp vì nhịn đói hai ba ngày chạy ù qua, tranh nhau trước.

Hàng người liền như thế phân thành ba đường..

Vừa bước ra ngoài cổng, Vân Minh liền nhui mày nhìn dòng người, trong lòng mắng nhiếc người nào đó đã kéo y vào cái mớ bòng bong này, nhìn đi hàng người dài như vậy hỏi y làm sao mà xem xong trong một ngày được, thiệt là bóc lột sức lao động a.

Y xuất hiện mọi ánh mắt liền đặt lên người y, đúng là có chút khó chịu. Giờ này hắn lại lặn đi đâu mất, lại đi làm chuyện đó sao.

Tên bổ đầu thấy y, liền cất tiếng hô. “A, thần y cuối cùng người cũng tới!” thật lòng, hắn rất không tin tưởng tiểu tử trước mặt mình này có khả năng đẩy lùi được ôn dịch, thần y người ta cũng là tiên phong đạo cốt, tóc trắng râu dài, mặt mày đầy nếp nhăn. Nhưng nhìn hắn đi, tiên phong đạo cốt thì có, cái chính là còn quá trẻ đi. Nếu không phải thấy chuyển biến trên người tri phủ đại nhân, hắn cũng không tin.

Bá Tánh bên dưới nghe thấy, liền nhao nhao. Thân ảnh này, đúng là mặc dù trên mặt y đã bị lại bằng một cái khăn trắng nhưng rõ ràng như thế nào cũng là một tiểu tử không hơn không kém, lừa bọn họ sao, ai lại tin một tiểu tử lại có thể chữa được căn bệnh ôn dịch vốn mấy đại phu trong thành đều phải bó tay. Y bác đến bao nhiêu mà dám giống trống khua chiêng gọi bọn họ đến đây như vậy!!!!???

“Người nói đang đùa với chúng ta sao, một tên tiểu tử lại nói thành thần y.” một điều phụ hô lớn.

“Đúng đúng, hắn có đem người không bệnh chữa thành có bệnh hay không a.” Gã đầu trọc cũng không nhịn được khinh thường.

“Tri phủ đại nhân có phải là bệnh rồi hồ đồ không, sao lại tin tưởng tên tiểu tử này.” Một đám người bên người hô hào hòa theo.

“Thôi ta không tin đâu, nhưng...”

....

Nhìn những người kia hoàn toàn không tin vào khả năng của mình, chỉ nhìn vẻ ngoài đã lên tiếng nói này nói nọ, Vân Minh mặt không đổi sắc, khóe môi đằng sau lớp vải nhẹ nâng nụ cười. Vân Minh y trước giờ không có thói quen làm người tốt, mà những người này lại không những không phải là người y muốn cứu, nhưng lại không tin vào y phú của y. Người không nguyện tâm như vậy, y cũng thuận theo ý họ vậy.

“Tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi mà còn tự xưng là thần y, còn không chịu tự lượng sức mình mà cút đi!” Không biết tên nào thiếu não cất tiếng quát, trong giọng nói tràn đầy sự khinh miệt. Hắn chính là không tin đây làm thế nào. Cổ tình còn héch khuôn mặt đầu râu lên, đầy kiêu căng nhìn y. Có hắn liền đồng loạt nhiều người hô hào đồng ý với ý kiến của hắn.

“Đúng.”

“Sao mà tin một tên tiểu tử được.”

“Ta thà tự mình ở nhà tự chữa còn có cơ may.”

....

Ném một ánh mắt lạnh về phía nam nhân vừa cất tiếng nói kia, khiến hắn rùng mình một cái, trong nội tâm bắt đầu gợn sóng. Đó là một thứ lạnh, lạnh lẽo từ lòng bàn chân đi lên, lan ra, mang theo sự cao ngạo, tự tin, uy nghiêm. Tất nhiên hắn không biết, uy thế của Vân Minh, cũng không phải chỉ là có nhiều đó. “Người...người...nhìn gì chứ....” Hắn mặt dù sợ nhưng vẫn còn cứng miệng.

Nhàn nhút lướt qua đám người đang phản đối kia, y câu môi lạnh lùng nói. “Nếu các người đã không tin ta. Ta cũng không có ý định chữa trị cho các người, ta không phải đại phu, không có nhân từ với những người phản bác lại ta, càng không muốn tốn công giải thích.” Y ngập ngừng một chút, muốn y vứt bỏ, được y không quan tâm nữa. “Ta Vân Minh không có trách nhiệm chữa trị cho các người. Không cần thì ta đi.” nói rồi không đợi người phản bác hay nói một lời nào xoay người đi vào trong.

Bá tánh ngó người...

“Công tử, Vân công tử!” Tên bỏ đầu bắt đầu rối rắm, hẳn không phải không biết bá tánh làm sao mà tin được người như y có thể chữa được bệnh, tính tình các thân y không phải đều quái đản sao, muốn y chuyển ý e là khó, nhưng... “Chết tiệt! Là tên nào nói càn? Thân y tất nhiên chữa được bệnh, mặc dù không tin thân y cũng nên tin trí phủ đại nhân chứ.” tính tình y trước giờ quyết đoán, cũng giống như lần trước với Dạ Phong Thần, hẳn đối với cách làm của y tuyệt nhiên tin tưởng, không giống như những người này nhìn chỉ thấy bên ngoài. Dùng người không nghi, nghi người không dùng. Đợi đến khi y chứng tỏ cho bọn họ thấy thì nếu sau này có người khác dùng lí lẽ để định lại y thì bọn họ sẽ tin ngay. Mặc dù chuyện người ta tìm được lỗi của y tuyệt không xảy ra. Nhưng người như vậy, y không cần giúp.

Nói thì lâu nhưng làm thì nhanh, trong số bá tánh thà tin cũng không chịu thử kia, có một tiểu nữ từ tuổi chừng mười ba, bắt chập tất cả, chạy nhào đến ôm chặt chân của y, bắt chập có quá phận hay không kiên quyết ôm lấy, vừa khẩn thiết van xin. “Công tử, công tử, ta tin. Xin người trị cho mẫu thân của ta...” nàng ta ngấn mắt lem lem nước mắt lên nhìn, bộ dáng bần thủ không chịu nổi rõ ràng in lên trường bào trắng của y một mảng nâu sẫm.

“Cô nương thật tin ta?” Vân Minh nhìn nàng ta, người này mặc dù ăn vận là y phục bị vấy bẩn nhưng đôi mắt kia tuyệt đối tinh tường, con mắt nhìn người không qua bề ngoài trong vắt, thanh khiết, tràn đầy kiên định nhìn y, gật đầu một cái. Rất hợp ý y, cúi người đỡ tiểu cô nương ấy lên. “Mẫu thân của cô nương đâu?” cũng không quan tâm đến mảng đen mảng trắng trên y phục.

Đón lấy ánh mắt trong trẻo của nàng ta là một con người giáng sắc, đẹp như lệ ngọc, là thứ xinh đẹp nhất mà nàng ta từng thấy, tựa làn u thủy được ánh sáng rọi vào nổi lên một tầng màu sắc mỹ lệ, nhất thời khiến nàng ta ngây ngốc không thôi. Đến khi nhận ra sự cuồng cuồng của mình, nàng ta bối rối, hai má hồng lên nhưng lại ẩn dưới lớp bản không nhìn thấy được. “Àn, ta tin công tử, mẫu thân ta đợi ở ngoài. Xin công tử cứu mẫu thân của ta.” Nói đến đôi mắt nàng ta cũng bền lên rồi đi nữa phần, ...

Bên ngoài có một vị đại thẩm tầm bốn mươi, mặt mày trắng bệch, trên người đầy các mụn mủ, còn có mùi hôi thối, Vân Minh nhìn đến mặt vẫn không biến sắc, vị này đã ngất đi khoảng một khắc rồi, đặt ngón tay lên mạch đập của đại thẩm, y nhíu nhíu mày. “Phập!” một châm được găm vào trên cổ, người kia liền có chuyển biến...

“Khụ khụ...” Đại thẩm khó khăn mở mắt, có cảm giác vừa dạo qua một vòng quỹ môn quan, bà còn tưởng mình đã chết rồi đây chứ. Khí vốn đã không thuận, ai ngờ đến phút cuối lại thông.

“Mẫu thân, người người... không sao chứ... hức hức...” tiểu cô nương liền đến ôm chầm lấy người đại thẩm khóc nức nở, sau quay qua gấp đầu với Vân Minh. “Tạ công tử cứu mẫu thân! Tạ công tử cứu mẫu thân...”

Y vội nâng nàng ta dậy. “Cô nương không có gì. Chỉ là vị đại thẩm này phải nhanh chóng chữa trị liền, bây giờ trong phủ có chuẩn bị phòng trống cho các bá tánh bị ôn dịch, cô nương đưa thẩm ấy vào trong đi.” Nói đoạn, y liền nhờ một vài vị sai nha hộ dịch, một vài đại tẩu có sức vóc đưa người vào trong...

Có người đi đầu liền có kẻ thứ hai, thứ ba, cuối cùng toàn bộ những người vốn cách đây chưa đầy một khắc lên tiếng phản bác y, lại đồng loạt quỳ xuống, gấp đầu đồng thanh. “Công tử xin cứu mạng.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bao Có Sủng Đế Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.